

KAN GÜNLÜKLERİ - II

GEÇMİŞİN KANI

“Samantha Young, ‘Kan Günlükleri’ serinin ikinci kitabında yine harikalar yaratmış.”

Fantasy Book Review

HASRET e-kütüphane

SAMANTHA YOUNG

Çeviren: Gülfem Çırak

Kan Günlükleri - II
GEÇMİŞİN KANI
Samantha Young

Orijinal Adı: Blood Past
Yayın Yönetmeni: Şahin Güç
Çeviren: Gülfem Çırak
Editör: Rose Mary Samanoğlu
Dizgi: Elif Yavuz
Redaksiyon: Özlem Başpehlivan
Son Okuma: Gamze Büyükkaya
Kapak: Yasin Öksüz
Baskı: Ezgi Matbaa
Yenibosna/İSTANBUL
Tel: 0 212 452 23 02

1. Baskı: Şubat 2013
ISBN: 978-605-348-081-5
Yayınevi Sertifika No: 12330

Copyright © SAMANTHA YOUNG

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Nurcihan Kesim Ajans aracılığıyla
Martı Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.'ne aittir.
Yayınevinden izin alınmadan kısmen ya da tamamen alıntı yapılamaz,
hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

MARTI YAYINCILIK

Martı Yayın Dağıtım San Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mh. Davutpaşa Cd. Yılanlı Ayazma Sk.
No:8 TOPKAPI/ZEYTİNBURNU/İSTANBUL
Tel: 0 212 483 27 37 - 483 43 13 - 483 13 30
Faks: 0 212 483 27 38

www.martiyayinlari.com info@martiyayinlari.com

*Bir asker gibi korkularını kucaklamak
ve katletmek için, bir başkaldırı yapmaktı
tek düşünebildiğim.*

The Airborne Toxic Event
– *All I ever Wanted* adlı şarkıdan

HASRET E-KİTAPHANE

*Bu kitabı desteği,
inancı ve hiç bitmeyen teşviki için
teyzeme ithaf ediyorum.
Bu senin için Carol.*

ÖNSÖZ

Uçuş

Kutsanmışların kanları duvarlara, sandalyelere sıçramış ve yerde bir göl oluşturmuştu. Fantastik bir çizgi romandan fırlamış bir görüntüye benziyordu. Bu bir katliamdı. Stellan?!

Çikolata gözlü savaşçı ve Celine'i öldüren adam, Eden'i korumak için onun yanına gelirken Eden kendisini sıkıca tutan ve kapıya doğru sürüklemekte olan Noah'ı itti. O sırada yanlarına kestane rengi saçları olan güzel bir kadın da gelmişti.

"Hayır!" Eden onlardan uzaklaşmaya çalıştı. "Stellan!" diye haykırdı.

Dövüşmekte olan ağabeyini gördü. Eden bağırdığında Stellan başını ona doğru çevirmişti.

Eden'dan sadece bir yaş daha büyük gözüken, sarı saçları atkuyruğu yapılmış kadın bir savaşçı, dikkatinin dağıl-

masını fırsat bildi.

"Eden!" diye bağırdı Stellan, bu minyatür savaşın ortasında çırpınıp dururken kadın savaşçıdan başka yöne dönerek.

"Eden yapma!" Noah onu geri çekmeye çalıştı.

"Stellan!" Eden, elini ona doğru uzattı. Kılıç Stellan'ın başının arkasına doğru inerken Eden'in gözleri büyüdü. "Stellan hayır!"

Ama çok geçti.

Kılıç, Stellan'ın kafasını kestiğinde, kanı kafasının yarısıyla birlikte havaya fişkırdı.

Eden'in göğsü ıstırapla parçalandı ve dizleri büküldü. Kendisini saran ve ayağa kaldıran kolları hissetti ve odadan dışarı çıkartılırken ağabeyinin cesedi görüş alanından çıktı.

Eden gözlerini kırparak gözyaşlarının akmaması için uğraştı. boğazındaki yakıcı ve boğucu his yutkunmasını engelliyordu. Ağabeyinin ölümü o günden beri gözünün önünde tekrar tekrar canlanıyordu. Görüntüyü durdurmak, başa sarmak ve adını haykırıp da ağabeyinin dikkatini dağıtmak yerine başka bir şey yapmayı diliyordu. Neden onun yerine Teagan ölmedi ki? diye düşünüyordu çaresizce. Kuzeni bu dünyadaki en aşağılık pislikti ama her nasılsa sağ salim kurtulmayı başaran tek kişi olmuştu. Burnu bile kanamamıştı. Ryan, Celine ve Stellan'ın ölmesi onun umurunda bile olmazdı; öyle bir tip değildi.

Eden suratını astı. Bu bir paranoyaydı, farkındaydı ama penceresinden görünen o büyük bulut Teagan'ın alaycı sırıt-

masını çağrıştırıyordu. Kısık sesle homurdandı ve Cyrus'ın özel jetinde karşısındaki koltukta oturmakta olan Valeria'nın boğazını temizlemesini duymazdan geldi.

“Her şey yolunda mı Eden? İlaç gerekiyor mu?”

Eden yoğun ruh yiyici avlama ve öldürme programının arasında zaman ayırıp yurt dışına giderken kendisine eşlik eden savaşçıya bakmadan başını iki yana salladı. Valeria'nın bahsettiği ilaç, Eden'in ruhlara olan açlığını hafifleten ilaçtı.

Ruh yiyici olmak berbat bir şeydi.

Derin bir soluk aldı ve her taraftan sarmaşık gibi kendisine doğru uzanan tatlı ruhları zihninden uzaklaştırarak başını yumuşak deri koltuğa dayadı. Biri yetmezmiş gibi bir uçağın içinde üç tane Ahkh ruhuyla mahsur kalmıştı. Edinburg'a yeterince hızlı gidemiyorlardı.

Altı ay önce birileri ona Noah Valois'le tanışmanın ailesinin ölümüne ve inanılmaz bir mirasın keşfine yol açacağını söyleseydi onlara alaycı bir şekilde sırtır ve, “Benim etrafımdaki oksijeni emebileceğinizi size kim söyledi?” der gibi bir bakış atardı.

Fakat şu işe bakın ki buradaydı.

Gözlerini hafifçe açan Eden, karşısında oturmuş, *Soğukkanlılıkla*'yı tekrar okumakta olan Noah'ya gizlice baktı. Kalbinin daha hızlı atmasını göz ardı etmeye çalışarak, huzursuzlukla dudaklarını büktü ve gözleri Noah'nın güçlü yüzüne ve zarif fakat erkeksi ellerine daldı, ki o eller bir adamı iki saniyede öldürebilirdi. İçinden kızgınlıkla söylendi. Noah o kahrolası kitabı kasten okuyordu; onu arkadaşlıklarının ilk

günlerinin hatırasıyla etkilemeye çalışıyordu.

Eden'i yumuşatmanın yolu *Soğukkanlılıkla*'yı (geçtiği çetin sınavı düşününce gerçekten uygunsuz bir kitaptı bu) ona zorla okutarak arkadaşlıklarını ustalıkla idare ettiğini ve onun okumakta olduğu manga dergisini beğenmiş gibi yaptığını hatırlatmak değildi.

"Daha önce yalan söylemiştim," dedi öfkeyle. Onun soluk menekşe rengi gözlerini kitaptan kendi üstüne çekmişti. Noah bir kaşını kaldırarak baktı, Eden'in onunla konuşmaya tenezzül etmesine çok şaşırdığı açıktı.

"Ne hakkında?"

Noah'nın kalın, gür sesini duyunca omurgasında oluşan ürpertiye aldırmamaya çalıştı. Noah'da mükemmel bir sunucu sesi vardı. Melodik, sıra dışı ve tamamıyla büyüleyici bir ses. Bu yüzden ondan nefret ediyordu. "Kitap hakkında. Berbat bir kitap o."

Noah ona inanmadığını gösteren bir bakış attı. Eden'in huysuzluk yaptığını biliyordu. "Ben *Naruto* hakkında yalan söylemedim ama. Onu gerçekten sevdim."

Eden dudak büktü. "Yaa, tabii."

"Eden..."

"Noah, yeter," diye aralarına girdi Valeria. Eden bu antik savaşçıya bakmak için başını çevirdi. Valeria siyah gözleri ve koyu kahverengi saçları olan, uzun boylu, uzun bacaklı, egzotik bir kadındı. Aşağı yukarı iki bin yaşındaydı ve Çember adındaki Ankh Savaşçıları Yetkilileri Heyeti'nin on ölümsüz üyesinden biriydi. Çember sadece kendilerini değil,

kardeşleri olan, onlar olmazsa Ankhların da var olamayacağı –ve daha çok nüfusa sahip olan– ölümlü Neith Savaşçıları da yönetmek ve düzeni sağlamakla görevliydi. Bir Ankh Savaşçısı'nı sadece bir Neith doğurabilirdi. Bebeğin bir Ankh olduğu vücudunda her Ankh'ta bulunan ankh* şekilli doğum lekesi sayesinde anlaşıliyordu. Bebek hemen Çember'e teslim ediliyor ve Ankhlardan bir aileye kendi çocuklarıymış gibi büyötmeleri için veriliyordu.

Eden'a gelince, ahlaksız ve kötü bir ruh yiyici olan babası Ryan, onun bir Ankh Savaşçısı olan annesi Merrit'i kaçırmış ve tecavüz etmişti. Bunun sebebi bir yerlerde okuduğu aptalca bir hikâyeydi. Buna göre bir ruh yiyici, normalde çocuk sahibi olamayacak bir Ankh'ı hamile bırakırsa, ancak çok güçlü savaşçıların yenebileceği bir ruh yiyici çocuğa sahip olabilirdi. Kendi küçük, süper ruh yiyici ırkını oluşturmak isteyen Ryan, deneyini gerçekleştirmek için Merrit'i kullanmış ve başarılı olmuştu. Merrit hamile kalmıştı ama sonra kocasına kaçmayı başarmıştı. Fakat Ryan onu bulup karnını keserek bebeği almış ve ölümüne sebep olmuştu. Ryan'ın evine götürüp yetiştirdiği bebek, "Umulmayan" denilen efsanevi melez çocuktur. Eden'dı. Eden, Umulmayan'dı. Tabii ki o bütün bunları Noah altı ay önce okuluna gelip onunla sahte bir arkadaşlık kurmadan, onun kalbini kırmadan ve hayatını mahvedip onu Ankhlara teslim etmeden önce bilmiyordu.

Son kısım için Noah'ya kızamazdı gerçi.

* Haç işaretine benzeyen, "T" harfinin üzerine oturtulmuş küçük bir daireden oluşan, en yaygın Antik Mısır sembolüdür. "Nil'in anahtarı" olarak da bilinir. (ç.n.)

Eden'in gözleri Valeria'nın kilerle birleşt ve bakışlarıyla anlamlı bir bağ kurdular. Binlerce yıl önce Valeria da bir Umulmayan'dı fakat Eden'in koruyucusu Cyrus, açlığı ve ruh yiyici mirasını yok edecek ve Umulmayan'ı safkan bir Ankh'a dönüştürecek bir tedavi bulmuştu. Tedavi kanın kendisiydi. Umulmayan'ın insan soyunun kanı.

"Ben bir şey yapmıyorum," dedi Noah sertçe. "Benimle konuşan o."

"Ah lütfen." Eden gözlerini devirdi.

"Eden!"

Gürleme şeklindeki uyarı, pilot kabininin kapı eşiğinden gelmişti. Eden başını kaldırdı ve Cyrus'ın ayıplayıcı bakışlarla ona kaşlarını çatıldığını gördü; onun Noah'yı kasıtlı olarak kızdırmaya çalışıldığını biliyordu. Sadece iki haftadır tanışıyorlardı fakat Cyrus onun hakkında –her ne kadar Noah kadar olmasa da– herkesten çok şey biliyormuş gibiydi. Cyrus bunun nedeninin annesi Merrit'e çok benzemesi olduğunu söylemişti. Merrit, Cyrus'ın karısıydı.

Şimdiyse Eden'in koruyucusuydu.

Bir bakıma Eden ondan daha iyi bir koruyucuya sahip olamazdı. Cyrus, Hükümdar'dı. Çember'in lideri ve tüm savaşçılar arasındaki en yüksek otoriteye sahip olan kişiydi. O, Eden'dan hemen hemen iki bin beş yüz yaş büyüktü ve bu muhtemelen onu, Eden'in hiç tanışmadığı, Ankhlara en yaşlı olan Darius adındaki bir adam dışında, gezegendeki en güçlü kişi yapıyordu. Darius, Hükümdarlık makamını Cyrus'a devretmişti çünkü siyasi işlerden bıkmıştı ve ruh yiyici

avlamak istiyordu. Eğlenceli bir adama benziyordu.

“Eden hiçbir şey yapmadı,” diye araya girdi Valeria. Sonra ayaklarını deri koltuktan indirerek Cyrus’a yer açtı.

“Noah’ı kızdırmaya çalışıyor.”

Eden dudağını ısırды, yanakları kızarmıştı. Bu adamın yanındayken bir şeylerden paçayı sıyırması zor olacaktı.

“Kızdırmıyor, ben iyiyim,” diye ısrar etti Noah. Eden ona bakarak homurdandı ve Noah omuz silkti.

“Eden, ilaca ihtiyacın var mı?” diye sordu Cyrus arkasına yaslanarak. “Saatlerdir uçaktayız.”

“Daha yaklaşmadık mı?”

“Bir saat kaldı.”

İyi. Kahrolası uçaktan inmek için sabırsızlanıyordu. Bu, uçağa ilk binişiydi fakat gerçeği söylemek gerekirse, hissettiği heyecanlı mutluluk ilk iki saatten sonra çabucak yok oluvermişti. Jetin içi genişti ve etrafta dolaşabiliyordu ama yine de altı saattir şişko ve şık bir tüpün içinde hapsolmuş gibi hissediyordu. Sadece bir saat kalmıştı. Sonra İskoçya’da olacak, Neith ailesiyle tanışacak ve soylarının en büyüğünün kanı damarlarına verilecekti. Bu, onun ruh yiyiciden Ankh’a dönüşümünün başlangıcı olacaktı. Fakat bundan önce, ona kendilerini alması için yalvaran insan ruhlarını geçmesi gerekiyordu.

“Eden?”

Eden dudağını ısırıp başını salladı. “Evet, ilaca ihtiyacım var.”

BİRİNCİ BÖLÜM

İlahi İzin

Volvo marka, sade ve dikkat çekmeyen bir arabayla, bir turist şehri olan St. Andrews'daki Leuchars havaalanından ayrılmalarının üstünden iki dakika bile geçmemişti ki Cyrus'ın cep telefonu çaldı. Cyrus arabayı kenara çekerek hemen telefonu cevapladı. Eden dalgın bir şekilde etraflarındaki kırlık alanı inceliyordu. İskoçya'nın temiz havası karşısında büyülenmişti ve Michigan'ın soğuk ilkbahar havalarına alışık olduğu için serin ve gri günden ya da gökyüzünde mideleri gitgide dolan bulutların yağmur tehdidi oluşturmamasından rahatsız olmuyordu. Onları takip etmekte olan Valeria'nın da sürmekte olduğu Volvo'yu kenara çektiğini duydu. Arabanın yan aynasından bakınca Val ve Noah'nın kaşlarını çattıklarını gördü.

Şimdiye kadar Cyrus'ın telefonda bu kadar saygılı ko-

nuştuğunu hiç duymamıştı. Kiminle konuşuyordu acaba?

“Gelmene çok müteşekkir olurum,” dedi Cyrus kısık sesle. Eden karşı tarafın söylediklerinden bir şeyler duymayı umarak hassas kulaklarını dikti. Cyrus sanki bunu anlamış gibi göz ucuyla bakarak ondan uzaklaştı. “Evet.” Başını salladı. “Tamam. Nerede? Hayır, sorun değil, navigasyon cihazım var. Evet. Tamam. Yarım saat.” Telefonu kapattı ve düşünceli bir şekilde Eden’a baktı.

“O kimdi?”

“Darius’tı.”

“Darius mı? O kim...” Eden’in ağzı “o” şeklinde açıldı. “Darius. Ankhların en yaşlısı olan Darius mı?”

“Evet.”

“Her şey yolunda mı?”

Cyrus hafifçe gülümsedi. “Evet. Eski dostum beni şaşırtmayı sever, hepsi bu. Nereye gittiğimizi söyledim ve o da bir ziyaret amacıyla yanımıza uğramaya karar verdi.”

“Edinburg’a vardığımızda Darius orada mı olacak?”

Eden’in koruyucusunun gözleri koyulaştı. “Darius تنها yerlerde bulunmayı tercih eder. Diğer savaşçılar nerede olduğunu bilseler onu ziyaret etmek için akın ederlerdi. Yani hayır. Bizimle yol üstündeki bir motelde buluşacak.” Cyrus öne doğru eğildi ve sinir bozucu navigasyon cihazına yeni koordinasyonları girmeye başladı. “Bu kısa bir ziyaret olacak. Sadece seninle tanışmak istiyor.”

Bu Darius tam bir merak konusuydu. Cyrus’tan daha yaşlıydı ve daha önce o da bir Umulmayan’la bunları ya-

şamıştı; aslında iki kere. Cyrus böylesine göz korkutucu biriyken, kim bilir bu adam nasıl biriydi! Eden'in kalbi daha hızlı ve sert atmaya başladı. "Neden?"

"Bunun nedeninin açık olduğunu düşünüyorum."

"Pek de değil."

"Sen Umulmayanlardan birisin ve benim için çok önemlisin." Cyrus'ın bakışlarındaki sıcaklık, Eden'ı bir battaniyeye sıkıca sarınmış gibi güvende ve memnun hissettirmişti. Kendini bu hisse kaptırmamaya çalıştı; her şeye rağmen Ankhların güvenilir olduğundan hâlâ şüpheliydi. "Daha başka ne olabilir ki? Darius bir dost. Onun istediği şey..."

Birden gerçeği fark eden Eden dudağını büktü. "Beni incelemek."

"Şey..."

"Evet, evet. Sizin aleyhinize dönecek biri olup olmadığımı falan kontrol edecek. Anlıyorum. Anlamadığım şey, onun bunu senden daha iyi nasıl bilebileceği."

Cyrus içini çekti. "Eden, bazıları seninle olan ilişkim yüzünden benim yargılarımdan eksik olduğunu söyleyebilir. Ben buna katılmıyorum ama Darius bunu kendisi görmek istiyor. O, anlar. O, Valeria'ya çok yakın. Dahası o çok yaşlı. Gerçekten çok yaşlı."

"Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

Cyrus ona cevap vermedi, sadece kafa karıştırıcı ve gizemli bir şekilde gülümsedi ve tekrar cep telefonunu açtı. Hızlı arama tuşuna basıp hemen yanıt aldı. "Valeria, plan değişikliği. Şu koordinatları navigasyona gir." Cyrus gide-

cekleri yerin adresini hızlıca söyledi. “Darius’la buluşacağız.”

Yaklaşık yarım saat sonra motele varıp arabayı park ettiler. Eden’in midesine gerginlikten dolayı kramplar girmeye başlamıştı. Hiç farkında değildi ama sağ bacağını sinirli bir şekilde sallayıp duruyordu. En son ne zaman bu kadar soğuk terler döktüğünü hatırlamıyordu.

Valeria ve Noah da onların arkasından gelip arabayı park etti. Val arabadan iner inmez Eden’in yanına geldi. “Bir sorun çıkmayacak Eden. Bu kadar endişeli görünmene gerek yok.”

Eden başını salladı ama gözleri Noah’yı aradı, sonra bakışları onun sakinleştirici, menekşe rengi bakışlarına kilitlendi. Güven verici bakışlar biraz daha iyi hissetmesini sağladı. Cyrus’ı takip etmek için döndükleri anda yaptığı şeyi fark etti. Geçen birkaç haftada Noah’dan nefret etme konusunda oldukça iyiydi fakat ihtiyacı olduğu anda açık bir biçimde ona dönmesi, bilinçsizce yapılan eski bir alışkanlıktı ve bu alışkanlığı kırması gerekiyordu.

Cyrus onları resepsiyon tarafına, oradan da asansöre yönlendirdi. Asansörde dördü de Eden’in aşikâr tedirginliğinden kaynaklanan gergin bir sessizlik içindeydiler. Asansörden çıkarken Eden, Cyrus’ın omzunu sıktığını hissetti. Kendini bir korkak olarak nitelendirerek, omuzlarını dikleştirdi ve koridorda ilerleyen Ankh’ı kararlı bir şekilde takip

etti. Noah'nın bilgiç gülümsemesini hissedince hafifçe dönüp baktı ve bu karşısındakinin daha da fazla sırtmasına neden oldu. Ona kızmakla o kadar meşguldü ki, bedenini aniden saran elektriklenmeyi neredeyse hiç hissedemeyecekti. Fakat koridorda ilerledikçe titreşim daha da arttı, sıcaklaştı ve vücudunda gümbürdemeye başladı. Bu hiç de normal değildi.

“Neler oluyor?” Birdenbire durdu ve aniden bastıran korkusunu belli etmemeye çalışarak diğer üçüne baktı.

Cyrus başını aşağı yukarı salladı. “Hissettiğin Darius olmalı.”

Bu da neyin ne...?

Cyrus daha fazla açıklama yapmadan (bu yaptığı da pek açıklama sayılmazdı ya) odalardan birinin önünde durdu ve kapıya iki kere yavaş, üç kere de kısa şekilde vurdu. Kapının mandalı açıldı ama kapı açılmadı. Bu tüyler ürpertici bir şeydi ve o, ürpertici şeyler hakkında pek çok şey biliyordu. Kendini odadan yayılan anormal miktardaki enerjiye hazırladı ve odaya giren refakatçilerini takip etti. Cyrus kapıyı arkasından kapattı ve Eden onun ilerleyip odadaki tek kişiyle el sıkışmasını izledi.

Darius, beklediği gibi biri değildi. Ne Cyrus kadar ne de Noah kadar uzundu. Boyu 1.80 civarında olan Darius'ın, onların yanında kısa görünmesi gerekiyordu ama öyle görünmüyordu. Fiziksel olarak küçük görünüyordu ama kaslı ve güçlüydü. En çarpıcı yönü ise hareket ediş şekliydi. Hareketleri hayvansı ve kontrollüydü. O, gücün ve zarafetin somut örneği idi; etrafa yaydığı enerji inanılmazdı.

Adam Noah'yla el sıkışıp Valeria'ya sarılırken Eden'in içindeki canavar sinirli bir şekilde haykırdı ve kalp atışları daha da hızlandı. Darius'in ruhunu tam olarak hissetmiyordu. Aslında... tam da değil. Bir şey vardı. Ürpertici bir şey... Saf değil fakat kristal berraklığında parlayan, büyüleyici bir şey. Fakat o her neyse Eden onun için açlık hissetmedi ve bu, o şeyin bir ruh olup olmadığını sorgulamasına yol açtı.

“Bu Eden olmalı.”

Eden gözlerini kısarak adamın yavaşça kendisine yaklaşmasını izledi.

“Eden.” Cyrus birbirlerine bakmakta olan Eden'la Darius'in yanına geldi. “Bu, Darius.”

Eden görgü kurallarına uygun bir biçimde elini uzattı. “Sizinle tanışmaktan çok memnun oldum efendim.”

Darius'in ağzı bir tarafa kaydı ve kara gözleri Cyrus'ı aradı. Gözleri hiçbir şeyi açığa vurmuyordu, neredeyse bir ruh yiyicinininki kadar ifadesizdiler. Darius el sıkışmak için elini tutunca, gücünün etkisiyle ayakları neredeyse yerden kesilecekti.

“Ne oluyor kah...”

“Eden.”

Eden'in kaba kaçacak herhangi bir şey söylemesine fırsat vermeyen Cyrus hızla araya girdi. “Darius değişmeden önce seninle tanışmak istedi.”

“Anlıyorum.” *Gerçekten hiç anlamıyorum.*

“Gel,” diye emir verdi Darius derin sesiyle. Eliyle otolyola bakan pencerenin önündeki yemek masasını işaret edi-

yordu. "Oturalım."

Eden oturdu ve yanına geçen Noah'nın vücudunun sıcaklığına kapılmamaya çalışarak Darius'ı inceledi. Cyrus gibi o da otuzlu yaşların başında görünüyordu ama onun kadar yakışıklı değildi. Şahine benzer yüz hatlarında haşin bir şeyler vardı ama koyu renkli teni ve siyah gözleri Cyrus'ınkiler kadar egzotikti. Yüzü, bakınca etki altına gireceğiniz türden bir yüzdü.

"Zor zamanlar geçirdiğini duydum Eden," diye söze girdi Darius.

Eden omuz silkti fakat Noah dirseğiyle onu dürtünce kiminle konuştuğunu hatırlayarak boğazını temizledi. "Ah, evet. Sanırım."

"Aileni kaybettin. Ağabeyini de."

Birden içinin soğuduğunu hissetti. "Evet," diyebilirdi sıkıdığı dişlerinin arasından. Gözlerini kısmıştı ve birden bu adamın kim olduğunu umursamamaya başlamıştı.

Darius'ın yüz ifadesi değişmedi. Fakat öne doğru geldi ve masanın üzerinden ona doğru eğildi. Onun bu hareketi karşısında Eden gözlerini aşağı indirdi ve adamın bileğinin içindeki dövmeyle gördü. Bu dövmede ona tanıdık gelen bir göz vardı. Geçmişini taradı ve hatırlamaya çalıştı. Gözlerinin önünde çocukluğundan bir sahne beliriverdi ve Stellan'la yatakta yan yana oturup sayfalarını karıştırdıkları bir Mısır mitolojisi kitabını hatırladı. Geçmişin karanlıklarından fırlayıp gelen bir göz. Bu dövme kesinlikle Mısır tarzı bir şeydi.

"Stellan."

Eden ismi duyunca irkildi ve başını kaldırıp Darius'ın yüzüne baktı.

“Bu ağabeyinin ismiydi değil mi?”

“Evet.”

“Onu özlüyor musun?”

Kalbi deli gibi atmaya başladı ve öfkesi Cyrus'ın ona verdiği ilaçla savaşıarak açlığını uyandırdı. Noah'nın ruhu – ona en çok işkence etmiş olan ruh– sıcak ellerini Eden'a uzattı.

Al şunu Eden. Al şunu. Stellan için al.

Hayır. Eden başını iki yana salladı ve botlarının içindeki ayak parmaklarını kıvırdı. Masadan geriye çekilerek Noah'dan, diğerlerinden ve onu kasten kışkırtıyormuş gibi görünen bu adamdan uzaklaştı. “Bu nasıl bir soru?” dedi sertçe.

“Eden,” diye uyardı Cyrus.

Eden, Cyrus'a dik dik baktı. Gözleri, “Biliyordum. Güvenilir olmadığını biliyordum,” der gibiydi.

“Bu ne?” Etrafındakilere baktı.

“Eden.” Noah ona sakinleştirmek ister gibi uzandı ama Eden onun kolunu hızla iterek ayağa fırladı.

“Sadece soruyu yanıtla.” Darius'ın sesi gümbürdeyerek neredeyse etki altına alır gibi tüm vücudunu sardı. Eden bir şekilde ona cevap vereceğini biliyordu.

“Evet,” diye tısladı. “Onu özlüyorum.”

“Ne kadar?”

“Ne...”

“Cevap ver.”

Titremeye başladı ve sanki bir şekilde tuzağa düşürüldüğünü hissetti, gözlerine öfke gözyaşları doldu.

Onların ruhunu istiyorsun. Açlığı mırlıyordu. İstiyorsun. Al. Açlık şimdi öfkeyle kükrüyordu. AL!

İlaç almaya başladığından beri bu kadar güçlü hissetmediği ihtiyaçtan dolayı tüyleri ürperen Eden gözlerini indirdi ve elleriyle masanın kenarını kavradı. Tüm gözlerin kendisine dikildiğini hissedebiliyordu. Gözlerinin renginin beyaza dönüştüğünün ve açlığının kontrolü ele geçirmeye çalıştığının farkındaydılar.

“Sanki birisi kolumu falan koparıyormuş gibi hissediyorum,” diye homurdandı neredeyse hiç duyulmayan bir sesle. “Sürekli onun kapıdan içeri hoplamasını ya da bana komik bir mesaj göndermesini umuyorum. Hâlâ yaşıyor olduğunu hayal ediyorum. Ve uyandığımda, hissettiğim ıstırap göğsümün içindeki bir canavar gibi beni içten dışa parçalıyor. Hissizleştiğim günler daha iyi geçiyor. Sert ve hissiz. Bununla yaşayabilirim.”

Hepsi sessizleşmişti; sanki susturulmuşlar gibi. Eden, Stellan’ı kaybetmekten dolayı duyduğu kederin derinliğini ilk defa dile getirmişti. Onu anlayamadıklarını biliyordu. Nasıl olur da bir ruh yiyiciyi sevebilirdi? Bu, Darius’ın onu sınaması mıydı? Eden’in ağabeyine olan sevgisinin bir risk teşkil ettiğine mi karar vermişti?

“Onun ölümü için intikam almak istiyor musun?”

“Evet!” dedi sertçe, gözleri alevlenmişti. Bakışlarını

başka tarafa çevirmeyi reddeden Noah'ya baktı. Stellan'ı öldüren kişi onun kız arkadaşı, Romany adındaki bir Neith Savaşçısı'ydı. Eden onların ayrıldığını biliyordu. Valeria uçak yere inmeden önce bununla ilgili bir şaka yapmıştı. Garip bir on dakikadan sonra Eden, Romany'den herhangi bir sıfatla bahsetmenin kötü bir fikir olacağını fark etti. "İntikam istiyorum."

"Peki alacak mısın?"

Eden bu kadim savaşçının kendisinin yalan söyleyip söylemediğini anlayacağını bir şekilde biliyordu. Kararlı gözlerle ona bakan Eden, "Eğer onu bir daha görürsem öldüreceğim," diye cevap verirken açlığı onu yanlış anlayarak zaferle kükredi.

Darius başını aşağı yukarı salladı. Yüzünün tamamen ifadesiz olması çok kafa karıştırıcıydı. Eden onun kendi kendine bir şeyler düşündüğünü bilerek beklerken hâlâ titriyordu.

"Noah." Eden'la kurduğu göz temasını bozmadan devam etti. "Lütfen Eden'ı arabaya götür. Cyrus ve Valeria birazdan size katılacak."

"Tabii ki. Seni tekrar görmek çok güzeldi Darius."

"Seni de öyle."

Darius onu böyle birdenbire gönderdiği için tamamen sersemleyen Eden, hissiz bir şekilde Noah'yı odanın dışına ve koridorun sonuna kadar takip etti. Kendi dünyasına öyle dalmıştı ki Noah elini sahiplenici bir şekilde sırtına koyarak onu asansöre yönlendirince, radarı neredeyse hiç sinyal ver-

medi. Bu durum temiz ve serin havaya çıkıp da arabanın yanına gelinceye kadar sürdü. Noah onu arabaya yaslayıp gözlerine baktı ve onu dünyaya döndürmeye çalıştı.

“Eden.”

Eden başını iki yana salladı. “Git başımdan.”

“Bak, seninle bir daha konuşmamı istemediğini biliyorum,” dedi Noah sertçe. “Ama en azından içini rahatlatmama izin ver.”

Eden’in bakışları onun böyle bir şey yapabileceğinden şüpheli olduğunu gösteriyordu.

“Stellan hakkındaki sorular...” Eden gerginleşince Noah’nın sesi azaldı. Derin bir nefes aldı ve dönerek arabaya yaslandı, vücudunun yan tarafı Eden’in vücuduna değiyordu. “O sorular seni yargılamak için değildi. Ruh yiyici tarafının varlığına rağmen hissettiğin insani duygularının derinliğini ölçmek içindi.”

Noah’nın sözleri karşısında biraz rahatladı. “Yani iyi bir şey olduğunu mu söylüyorsun?”

“Evet.”

“Anladım.”

Noah onu dirseğiyle dürttüğünde, yüzündeki sırıtmayı hissetti. “Ama biliyor musun? Onun ne düşündüğü hiç de önemli değil. Cyrus, Darius’in onayı olsa da olmasa da bunu yapacak.”

“Buna inanmak biraz zor bence.”

“Değil.”

“Ama Darius’in Cyrus’tan üstün olduğunu sanıyor-

dum.”

“C`yrus’tan yaşı ve daha güçlü. Ama onlar arkadaşlar, biri efendi diğeri de onun emrindeki biri değil.”

“Hımm.”

Yanlarına bir araba park ederken ve arabanın içinden bir çift çıkarken bir süre sessiz kaldılar. Çiftin müzikal aksanları kulaklarına doldu. Bazı kelimeleri kesinlikle anlıyordu ama bazılarını... Fakat etkilendiği şey aksanları değil, ruhlarına duyduğu ihtiyacın şiddetiydi. Çift uzaklaştıkça açlık azaldı ama Eden yine de fısıltıyla küfretti.

“Ne oldu?” diye sordu Noah, kaşları endişeyle kırıışmıştı.

Eden onun endişesi karşısında kaşlarını çattı. “Darius canavarı uyandırdı. Sence bir doz ilaç daha almam daha mı güvenli olur?”

Noah omuz silkti. “Sanmıyorum.”

“Bu Darius neyin nesi?” dedi sert ve sinirli bir şekilde. “Yani o enerji... Tanrım, daha önce hayatımda hiç öyle bir şey hissetmemiştim.” Noah sırtınca Eden ağır bir şekilde nefes alıp verdi. “Tamam, söyle bana, çünkü artık pelerin ve hançer saçmalıklarından bıktım.”

“Tamam.” Noah onun kolunu tuttu ve arabalardan birinin kapısını açtı. “Bin.”

“Neden?”

“Gizlilik için.”

Eden, Noah’yla gizlilik içeren herhangi bir şey yapmak istemiyor ama merakını da yenemiyordu ve sırf kendi yararı için denileni yaptı. Noah’nın arabaya binmesini sabırsızlıkla

bekledi ve sonra çileden çıkmış bir şekilde ona döndü. "Eee?"

"Eee'si," diye başladı Noah. "Darius bizden biraz farklı sayılır."

"Nasıl yani?"

Noah tekrar sırtıttı. Bu sırtıtış Eden'i delirtmeye başlıyordu. "Sana anlatmak üzere olduğum şeyin bir efsane olduğuna inananlar var. Diğerleri Darius'ın ölü olduğuna bile inanıyorlar çünkü o bizim aramızda bir hayalet gibi..."

"Peki gerçek ne?"

"Onların efsane olduğuna inandığı şey gerçek."

"Ve bu gerçek tam olarak nedir 'Bay Israrcı biriyle yapılan bir konuşmanın nasıl uzatılacağını iyi bilirim?'"

Eden'in sözlerini duymazdan gelen Noah arabanın camından motele doğru baktı, Darius'ın kaldığı odanın camını inceliyor gibiydi. "Darius'ın tam olarak kaç yaşında olduğunu hiç kimse bilmiyor. Bildiğimiz tek şey, onun en yaşlımız olduğu ve bu yüzden de Tanrılar için çok çok ayrıcalıklı biri olduğu." Noah'nın söyledikleri gerçekten ağırdı ve arabaya çökerek tüm oksijeni tüketiyor gibiydiler. Atmosferin böyle aniden ve garip bir şekilde değişmesiyle Noah'nın doğruyu söylediğine ikna oldu. "Darius'ın bileğindeki dövmeyle gördün mü?"

"Evet."

"O bir Wedjat.* Horus'un Gözü. Horus, Darius'ı bir silah arkadaşı olarak görü..."

"Dur. Horus kim ki?" diye soran Eden, Mısır mitolojisi (ya da her türlü mitolojik konu) hakkındaki bilgisizliği yüzünden kızarmamaya çalıştı.

* Korumayı, muhteşem güçü ve sağlığı temsil eden Antik Mısır sembolü (ç. n.)

Noah kaşlarını çatıp ona baktı. "Horus Gökyüzü Tanrısı'dır. Ayrıca Savaş Tanrısı'dır ve Isis'le Osiris'in oğludur."

"Ah, Osiris, Ölüm Tanrısı değil mi?"

Noah onun bu bilgisinden pek de etkilenmiş görünmüyordu. "Evet. Ve Isis de Hayat Tanrıçası, ölümün koruyucusu O... Doğa Ana sayılır."

"Tamam."

"Bunların üçü de Darius'ı kayırır."

Eden'in gözleri büyüdü. "Üçü de mi?"

"Evet." Noah da Eden'in hissettiği kadar dehşete düşmüş görünüyordu. "Bunun tam olarak ne anlama geldiğini bilmiyorum ama bir şeyler duymuştum."

"Ne gibi şeyler?"

Noah omuz silkti. "Ortaya 'Tanrı benzeri' gibi kelimeler atılıyor."

"Darius bir Tanrı mı?!" Eden'in ağzı bir karış açık kalmıştı.

"Tanrı benzeri dedim. Tanrı benzeri. Tanrı değil. Ama onu kızdırmak da istemem."

Koltuğunda kıpırdanan Eden, Noah'nın bakışlarını takip ederek motele baktı. "Madem bu kadar güçlü –ve inan bana orada yaşadığım şeyden sonra bunu sorgulamıyorum bile– neden Hükümdar değil?"

Noah kapı kolunu tuttu, gözleri motelin giriş kapısında idi. "O bir bakıma münzevi birisi. Siyasi işlerden hoşlanmaz. İsteddiği tek şey ruh yiyicileri öldürmek."

Eden başını çevirince Cyrus ve Valeria'nın onlara doğru

yürümekte olduğunu gördü. Noah sürücü koltuğundan kalktı ama kapıyı kapatmadan Eden ona seslendi.

“Ne oldu?” Noah başını arabaya tekrar soktu.

Eden ifadesiz bir yüzle ve soğuk bir ses tonuyla konuştu. “Bu konuşma arkadaşlık anlamına gelmez, Noah. Senden hâlâ nefret ediyorum.”

Noah’nın soluk renkli gözlerinde şimşekler çaktı. “Tabii, ben de tersini düşünmemiştim zaten.” Eden, Valeria’nın kapıyı sertçe çarpan Noah’ı azarladığını duydu. Cyrus, her zamanki gibi sakince Valeria’ya geri çekilmesini söyledi.

Bu adam her zaman Noah’nın tarafını tutuyordu!

Cyrus, Eden’in altı yaşında bir çocuk gibi kısık sesle homurdandığını duymak için arabaya tam zamanında bindi. “Yüzün neden asık? Her şey iyi gitti.”

“Öyle mi? Vay canına, ben neden farklı bir şekilde yorumladım acaba?”

Emniyet kemerini takmakta olan koruyucusu gözlerini devirdi. “Alaycılık sevimsiz bir şey.”

“Masum kurbanları pusuya düşürme taktikleri de öyle,” dedi Eden.

“Pusuya düşürülmedin. Sadece değerlendirildin.”

Eden burnundan nefes verdi. “Peki, ekselanslarının katı standartlarına uygun muyum?”

“Eden,” diye uyardı Cyrus onu. Park alanından çıkarırken geriye bakmak için başını çevirip kolunu Eden’in koltuğunun arkasına uzatmış ve bu hareketi aynı zamanda Eden’in kendisini kısıtılmış ve korkmuş hissetmesine neden olmak

için yapmıştı. “Böyle yapmana daha fazla müsamaha göstermeyeceğim. Darius bir dost ve saygı duyulması gereken biri ve evet... ondan korkmak da gerekiyor. Onun hakkında böyle saygısız bir şekilde konuşma.”

Onun akılcı ve sakin ses tonundan gözü korkan Eden başını çevirdi. “Özür dilerim.”

“Özür kabul edilmiştir. Ve evet. Darius’ın onayını aldın. İhtiyacın yoktu gerçi ama...”

Eden tekrar Cyrus’a baktı, gözlerindeki umutlu bakışı yok etmeye çalıştı ama başaramadı. Cyrus ona gülümsedi ve Eden hayatında ilk kez gerçekten ilgili olabilecek bir baba figürünün varlığını hissetti.

Açlığı göğsünde hırıldadı. Ona güvenemezsin Eden. O da *onlardan* biri.

Eden irkilerek derin bir nefes aldı. “Sanırım bir doz ilaca daha ihtiyacım var.”

Cyrus ona doğru eğilip torpido gözünü açtı. İçeride tanıdık bir şırınga ve ilaç şişesi vardı. “İhtiyacın olabileceğini düşünmüştüm.”

Bir şekilde bu, daha iyi hissetmesini sağladı.

İKİNCİ BÖLÜM

Kırkinci Göbekten Kuzen Çocuğu

Edinburg şehrinin telaşlı bir hareketliliği vardı. Fakat Eden buranın eşi benzeri olmayan bir yer olduğunu düşündü. Hiç değişmeyen trafik akışı, anlayamadığı bir yol sistemi, renkli insanları ve bohem tarzlı şık öğrencilerin ötesinde, her şeyi yerle bir edip en ortadaki yerini alan, eski zamanlardan kalma bir peri masalı dünyası vardı.

Sayamayacağı kadar çok kez Edinburg'a gelmiş olan Cyrus bir tur rehberi gibi her şeyi ona gösteriyordu ve Eden da heyecanlı ve şaşkına dönmüş bir şekilde hepsini içine çekiyordu. Cyrus'ın, mağazalarıyla ünlü olduğunu söylediği Princes Caddesi'nde ilerliyorlardı. Kale batı yakasının sonundaydı. Orayı görmeyi çok istiyordu fakat ters yöne girmemek için Cyrus, gotik bir saat kulesine sahip, zarif Victorian tarzı ünlü Balmoral Oteli'nden sola döndü.

"Balmoral Oteli'ne bir zamanlar Kuzey Britanya Oteli

deniyordu ve Kuzey Britanya Demiryolu için inşa edilmişti. Yolcular aşağıdaki Waverley tren istasyonundan kalkacak olan trenlerine zamanında yetişsinler diye saat geleneksel olarak iki dakika öne ayarlanmıştı.”

“Harika,” diyerek gülümsedi uzun bir köprünün üstünde yol alırlarken. “Vay canına.” Sol tarafa baktığında gözleri kocaman açılmıştı. “Yunanlar, İskoçya’nın onlardan bir şeyler çaldığını biliyor mu?”

Cyrus gülümsedi. “Calton Hill. Bu, Napolyon Savaşları’nda ölen insanların anısına inşa edilmiş Ulusal Anıt’tır. Calton Hill yapılırken Partheon Tapınağı model alınmış ama 19. yüzyılın sonlarında inşasına başladıklarında paraları tükenmiş. Bu yüzden yapı hâlâ tamamlanmamış bir halde duruyor.”

“Anladım. Önündeki şeyler ne peki?”

Koruyucusu burnundan nefes verdi. Eden onun “şey” kelimesini kullanmasından dolayı böyle yaptığını düşündü. “Başka anıtlar. Eski Calton Hapishanesi’nden kalanlar...” Binalar manzarayı tıkayınca Cyrus konuşmasını yarıda kesti. Trafik ışıkları kırmızıya dönerek Eden’a biraz etrafa bakınması için zaman verdi. Çoğu mağaza ismi ona tanıdık gelmiyordu. Bir bankanın önünde sıra oluşturmuş olan, köşedeki bir İtalyan restoranında oturmakta olan, bir otelden çıkmakta olan ve üstlerine doğru gelen bir otobüsten kurtulmaya çalışarak taşlı bir yolda ilerlemeye çalışan insanlara baktı.

“Burası farklı kokuyor.”

“Nasıl kokuyor?”

“Ilık?” Eden omuz silktili. “Heyecan verici. Eski... ama yeni. Bunda insanı rahatlatıcı bir şeyler var. Bunun teknik olarak kokularla ilgisi olmadığını biliyorum ama... bilmiyorum...”

“Anlıyorum sanırım.” Cyrus gülümsedi ve trafik ışığı değişince arabayı hareket ettirdi. “Şu yolun ismi Royal Mile. Yerleştikten sonra seni buraya getireceğim.”

Eden bakmak için boynunu uzattı ama trafik çok hızlıydı. Edinburg’daki binaların hepsi eskiydi: George stili. Victoria stili ve savaş öncesi dönemi stili binalar vardı. Bazı mağazalar tanıdık, bazıları değildi. Bazıları küçük pazar tezgâhlarına benziyordu; klasik şıklıkta ve turizm amaçlı ilginç ıvır zıvırlarla doluydu. Etraf üniversite öğrencileriyle kaynıyordu. Cyrus birbirine geçmiş gibi bulanık görünen sokaklarda öğrencilerin yanından geçerken parmağıyla Edinburg Üniversitesi’ni gösterdi.

“Öğrenci merkezi,” diye açıkladı.

Eden şehrin geri kalanıyla aynı çelişkiyi taşıyan bahçeye bakmak için çok az fırsat bulabildi. Bahçeye bakan iki tane eski, güzel bina vardı. Daha uzakta bir yerde ise rengi solmuş, bunlardan tamamen farklı görünen 20. yüzyıl tarzına benzer bir bina daha bulunuyordu. Binanın etrafından geçip yolu takip ettiklerinde Eden ana kampüsü görebildi. Modern mimariyle inşa edilmiş kocaman bir bina. 20. yüzyıl ortası ve sonları stilineki daha uzun binalar ve eğer bir insan olsa içindeki sınıflarda derse girmekten nefret edeceği çok yüksek bir bina daha vardı. En üst kata ulaştığında ölmüş olurdu her-

halde. Bir yandan Cyrus'ın sakinleştirici sesini dinlerken bir yandan da şehri doya doya seyretti. Fakat gidecekleri yere – Morningside adlı bir yerdi– yaklaştıkça gerginleşmeye başladı ve şehrin tüm şaşaası geride kaldı.

“Endişelenmene gerek yok Eden.”

“Biliyorum. Ben sadece... bu şey... bilirsin.”

“Biliyorum.”

Şehrin çılgın vızıltısından uzaklaşarak Edinburg'un daha sessiz bir yerine gidiyor gibiydiler. Burası da pek çok yönden aynı gibiydi; etrafta pek fazla yaya yoktu ve trafik akışı hiç durmuyordu. En sonunda anayoldan ayrılıp bir yan yola saptılar. Eden'in dikkatini çeken art deco tarzı eski bir tiyatroyu geçtiler ve bir dizi evin önündeki işaretli bir park alanında durdular. Evler çok güzeldi. Büyük değillerdi ama bir azametleri var gibiydi. Eden'in dikkati, pirinçten yapılmış gotik tarzlı bir tokmağı olan büyük, siyah kapılı eve kaydı. Kapı hızla açıldı ve dışarıya kot pantolonla bir tişört giymiş olan uzun boylu bir adam çıktı. Omuzlarını dikleştirmiş olan adam, gözlerini Cyrus'ın önüne park eden Valeria'nın Volvo'suna dikmeden önce sokağı kolaçan etti.

“O kim?” diye sordu Eden yumuşak bir sesle.

“Neil McLeish. İskoç Neithleri Konsey Başkanı.”

“Onunla buluşacağımızı bilmiyordum.”

“O, Merrit'in soyundan olan aileyle aynı sokakta oturuyor. Onunla buluşmak kaçınılmazdı ve burada olduğumdan bahsetmemek de kabalık olurdu. Burası onun bölgesi.” Cyrus emniyet kemerini çözünce Eden da ellerinin titremesini en-

gellemeye çalışarak aynısını yaptı.

“Burasının teknik olarak senin bölgen olduğunu sanıyordum.”

Cyrus kibirli bir şekilde gülümsedi. “Teknik olarak öyle.”

Eden gülcerek arabadan indi ve Noah’yla yüz yüze geldi. Gülümsemesi anında soldu ve buna karşılık olarak Noah ona öfkeyle baktı. Eden onun yetmiş yaşında olduğuna inanmakta zorluk çekiyordu. Bazen tam bir çocuk gibi davranıyordu. *Bir liseli olarak giriştiği görevinde o kadar iyi olmasına şaşmamalı. Çıkarıcı alçak.*

Noah, Cyrus’a ayak uydurmak için Eden’in yanından geçti. Taş merdivenlerin sonuna ulaşınca McLeish’e selam verdiler. Valeria, Eden’a güven verici bir şekilde gülümsedi ve onu öne doğru itti. “Bu sadece bir formalite,” diye mırıldandı.

“Annemin... soyundan olanlar içeride mi?”

“Öyle sanıyorum.”

Eden birkaç rahatlatıcı nefesi içine çekti, az önce bir doz ilaç almış olduğu için memnundu. Bunun yardımı oluyordu. Gözlerinin beyazlaşmadığını umdu. Eğer böyle bir şey olursa annesinin ailesi onunla alakayı keserdi.

“Eden.” Cyrus ona seslenince adımlarını hızlandırdı ve kendi kendine bir korkak olmadığını ve bunun tek şansı olduğunu hatırlattı. En üst basamağa ulaştığında gözleri McLeish’inkilerle buluşan Eden, işinin kolay olmayacağını hemen anladı. Adamın mavi gözlerinin rengi şüphe ve ihtiyatla ko-

yulaşmıştı ve gergin çenesi gözünün önünde gerçekleşen bu “durum”dan memnun olmadığını gösteriyordu.

“Neil, bu benim kızım Eden,” diye tanıttı Cyrus onu. Eden neredeyse merdivenlerden aşağı düşecekti ama akıllı Cyrus onu dengede tutunca yüz ifadesini hemen düzelterek tanıtılma şekli karşısındaki şokunu saklamaya çalıştı. Cyrus onu kızı olarak mı tanıtıyordu?

Cyrus’ın kızı mı?

Eden’in içindeki, uykudan önce masallar okuyan ve onu dünyanın kötülüklerinden koruyan bir baba hayalini kuran küçük kız, ellerini uzatarak Cyrus’ın az önce ilan ettiği bağa sıkıca tutunmak ve onu asla bırakmamak istiyordu. Fakat evlerindeki bodrum katında insanları öldüren bir babayla büyümüş olan küçük kız korkuyla ürperdi ve kaşlarını çatarak, hissettiği umudu uzaklara gönderdi.

McLeish, Cyrus’ın söylediği şey karşısında şaşırmış gibi görünmüyordu ve bu, Eden’a, Cyrus’ın oraya geleceklərini ona daha önceden haber verdiğini düşündürdü. “Bayan Winslow,” dedi McLeish başını sallayarak.

“MacDouglas.”

“Pardon?” dedi Cyrus araya girince kaşlarını çatan McLeish.

“Bayan MacDouglas. Eden’in soyadını Merrit’in soyadıyla değiştirdim.”

Eden bunu ilk defa duyuyordu. Nasıl yani?! Cyrus’a şaşkınlıkla bakarken arkasındaki Noah’ın kahkahasını tutuyormuş gibi ses çıkarmasını duymazlıktan geldi. Noah onu

çok iyi tanıyordu ve soyadının zorla değiştirilmesinden hoşlanmadığını biliyordu. Soyadına pek büyük bir bağlılığı yoktu ama yine de Cyrus bu adama söylemeden önce ona söyleyebilirdi! Kollarını savunmacı bir şekilde göğsünün üstünde birleştirdi. “Uyardığın için teşekkürler.”

Az önce aslında ironik olması gereken cümleyi gerçekten ciddi olarak söylemiş olan Cyrus, bu iğnelemeyi duymazdan geldi. “Bir şey değil.”

Noah bir kahkahayı daha bastırmak için tekrar öksürünce Eden dirseğini onun midesine geçirerek nefesini kesti. Noah “uf” diye ses çıkarınca McLeish onların hareketleri karşısında kaşlarını çatarak hoşnutsuz bir şekilde baktı.

Cyrus içini çekti. “Çocuklar.”

“Hımm.”

“Eee Neil, Hükümdar’ı bütün gün kapının eşiğinde mi tutacaksın?” diye sordu Valeria sertçe. Eden’in kötü yanı Val’in uyarısı karşısında McLeish’in yanaklarının kızarmasından dolayı çok eğlendi. Bu adamdan hiç hoşlanmamıştı. Bunun sebebi büyük ihtimalle adamın onunla açıkça bir sorunu olmasıydı.

McLeish yana çekildi ve elini giriş kapısına doğru uzattı. “Kusura bakmayın.”

Tamam. Belki de onun hoş aksanını sevmiş olabilirdi.

Evin antresinde güçlü bir çiçek kokusu vardı. Askılık-taki montları, onun altındaki ayakkabıları, köşedeki mavi bisikleti, kirli futbol topunu inceleyen Eden, McLeish’in bir ailesi olduğu kanısına vardı. Sol taraflarından gelen fısılda-

malar Eden'in ve Cyrus'ın dikkatini çekti. Eden odaya giren koruyucusunu takip etti, arkalarından da Noah, Valeria ve McLeish odaya girdi.

Oturma odası aslında büyüktü ama içindeki bir sürü insan nedeniyle küçük görünüyordu. Her yeri dolduran ruhları ve cezbedici, ılık kokuları ağzını sulandırıyor. Neyse ki Cyrus onu McLeish'e bakması için döndürerek dikkatini dağıttı. Adam korkmamış gibi görünmeye çalışarak omuzlarını dikleştirdi. Cyrus'ı kızdıran şeyin ne olduğunu merak ederek nefesini tuttu.

"Sana Eden'in İskoçya'ya gelmesi konusunun gizli olması gerektiğini söylediğimi sanıyorum."

"Sadece güvendiğim kişilere söylememi belirtmişsiniz. Bunlar benim ailem ve Eden'in ailesi, Hükümdarım. Bu odadaki herkese güveniyorum." Eden, McLeish'in kendisine kayan gözlerinden onun dile getirmediği kelimeleri okudu. *Bu hariç herkese.*

Cyrus onun bakışını yakalayınca dikleştirdi ve yüzünü kendilerine bakmakta olan on beş-on altı kişilik gruba döndü. Cyrus'tan yayılan güç ve kudret daha da arttı. Eden onun bunu kasıtlı olarak yaptığını biliyordu. Önlerindeki yüzlerden korkuyla karışık saygı okunuyordu. "Konuşmalarına bir uyarı yaparak başlamaktan hiç hoşlanmam ama kızımın ve onu koruyan savaşçıların güvenliği için maalesef bunu yapmalıyım. Eğer içinizden herhangi biri Eden'in burada olduğu sırrını birilerine verirse onu yakalar ve ihanetinin bedelini en ağır şekilde ödetirim. Beni anlıyor musunuz?"

Cyrus'ın gür sesiyle yaptığı uyarı herkes tarafından "Evet Hükümdarım," diye cevaplandı. Eden'i inceliyor ve tüm bu yaygaranın nedenini merak ediyorlardı. Eden yanaklarının kızardığını fark etti ve kıpırdamamaya çalıştı. Keşke temiz bir tişört ya da daha düzgün bir şeyler giymek için bir şansı olsaydı.

"Güzel," diye başını salladı Cyrus, içlerine korku saldı-ğından dolayı memnun olmuştu. "Şimdi sadede gelelim. Sizlerle tanıştığımıza çok memnun oldum. Evlerinizi nezaketle bize açtığınız ve bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Bu..." Eden'a döndü. "Benim kızım Eden MacDouglas. Bildiğiniz üzere Eden bir Ankh olmak için annesinin ölümlü ailesinden yardım almak amacıyla burada. Yardımlarınız için şimdiden teşekkür ederiz." Gözlerini Eden'in arkasına çevirdi. "Benimle birlikte Korsikalı Valeria..."

İşte bu yeni bir şey. Eden ona şaşırmış bir şekilde gülümseyince Valeria da ona göz kırptı. Acaba Cyrus nereliydi?

"Ve bu da, eminim ki biliyorsunuzdur, Çember'in dışında olan Noah Valois; Alain Valois'in oğlu ve Eden'in kavalyesi."

Ne? Noah onun neydi? Eden kaşlarını çatarak ona bakınca Noah göz kırptı. *Seni yumruklayacağım, Valois.* Bu tehdidi telepatiyle ona ulaştırmaya çalıştı. Noah bunu anlamış görünüyordu çünkü ağzı muzip bir sırıtmayla genişlemişti.

McLeish grubun önünde durmak için yanlarından geçti. "Efendim, size karım Carol ve oğullarım James ile Ryan'ı

tanıtmak isterim.” Eden son ismi duyunca irkilmemeye çalıştı. Bunun yerine McLeish’in kısa boylu ama kuvvetli görünen karısı ve genç oğullarıyla el sıkışan Cyrus’ı izledi. Etrafındakileri incelerken bu topluluğun potansiyel gücünü hissetti. Gencinden yaşlısına herkes atletik ve yetenekli görünüyordu, gözleri zekâyla parlıyordu. “Bunlar benim kız kardeşim Mary...” McLeish çekici bir kadını ve Eden’den biraz büyük görünen bir çocuğu grubun önüne doğru çekti. “Ve yeğenim Cameron.”

Mary, Cyrus’a neşeyle gülümsedi ve onun elini sıkarken biraz kızardı. Bu utangaçlık Eden’i gülümsetti. Cyrus’ı bir baba figürü olarak görmeye başladığından beri onun çekiciliğini etkileyici bir şey yerine, bir gerçeklik olarak görüyordu. Fakat Neith kadınları için aynı durum geçerli değildi. Mary onun elini sıkmak için de uzanınca şaşırdı. “Seninle tanıştığıma memnun oldum Eden,” diyerek arkadaşça ve gülümseyerek onu selamladı. Eden sersemlemiş bir şekilde onun elini sıktı.

Cameron da annesinin işareti karşısında önce Cyrus’ın elini sıktı, sonra Eden’a ılık bir şekilde gülümsedi ve onun uzatmasını beklemeden elini tuttu. Sonra sırtıttı. “Seninle tanıştığıma sevindim, Eden.”

Cameron’ın ezgili aksanı Eden’i gülümsetti. “Ben de.”

“Neil Dayım senin burada eğitim göreceğini söyledi. Sana yardım etmekten memnuniyet duyarım.” Sırtması hınzır bir hale geldi ve yeşil gözleri neşeyle parladı.

Eden içinden güldü, onunla flört ederek kendisini daha

az anormal hissetmesini sağlayan bu çocuğa minnettardı. “Buna çok sevinirim.”

Mary ve Cameron, Noah ile Valeria’yı selamlayıp geri çekilirken Cyrus onaylar gibi başını salladı. Onların konsey başkanının tersine arkadaşça yaklaşmasından dolayı memnundu. Neil kendisine bakan kız kardeşine kaşlarını çattı. Eden o anda Mary’den hoşlandığına karar verdi. Ağabeyiyle yüzleşen kadının vücut dilinde hoşuna giden bir küstahlık vardı.

McLeish boğazını temizleyerek ailenin geri kalanını, kuzenlerini ve kardeş olarak gördüğü konsey üyeleri John MacDonald ve Richard Liddle’ı tanıttı. İki adam da Eden’a McLeish’in yaklaştığı gibi yaklaştı. Açıkça görülebilir olan ihtilafları kendini biraz rahatsız hissetmesine neden oldu. Sanki bunu hissetmiş gibi, Cyrus’ın bulunduğu yerden odaya bir enerji yayıldı ve grup sessizleşerek saygı gösterdi. Liddle kuşkuyla Eden’ı delip geçen gözlerini eğdi. Grup durumu anladı ve ondan sonraki selamlamalar Mary ve Cameron’ın kiler gibi sıcaklaşmaya başladı.

Sonunda... Eden’in beklediği şeye sıra geldi.

Merrit’in soyundan olanlarla tanıştırılıyordu. Küçük bir gruptan oluşuyorlardı. Sadece dört kişi kalmıştı.

McLeish tanıtmaya başlayamadan önce siyah saçlı, geniş omuzlu, orta boylu bir adam öne çıkararak Cyrus’ın elini tuttu. Kırklı yaşlarındaymış gibi görünen adamın güçlü bir yüzü ve vücudu vardı; keskin gözlerinden zekâ okunuyordu ve etrafına güven ve sükûnet yayıyordu. “Efendim, sizinle

tanışmak bir onur. Ben Christopher Douglas. Kızınızın durumuyla ilgili elimizden gelen her türlü yardımı memnuniyetle yapmaya hazırız.”

Cyrus’ın vücudunun gevşediğini gören Eden, onun bu adamdan hemen hoşlandığını anladı. Biliyordu. Buna sezgi denebilirdi ama bu adamda doğal olarak saygıdeğer bir şeyler vardı.

Neden o, kahrolası konsey başkanı olmamış ki?

“Bayan MacDouglas.” Christopher elini Eden’a uzatmıştı. “Sizinle tanışmak büyük bir zevk.”

“Sizinle tanışmak da öyle.” Eden bir kereliğine de olsa gerçekten böyle düşünmüştü.

Christopher, Noah’yla Valeria’nın ellerini de sıktıktan sonra döndü ve sarı saçlı, zarif bir kadını işaret etti. “Bu benim eşim Alison.”

Altın rengi saçları ve kehribar rengi, kocaman gözleriyle çok güzel bir kadın olan Alison neşeyle gülümseyerek hepsinin ellerini sıktı. Eden tıpkı Christopher’inki gibi onun varlığının da oldukça rahatlatıcı olduğunu düşündü.

“Ve bu da kızımız October,” dedi Christopher genç bir kızı öne doğru iterek.

October’ın ten rengi babasınıninkiyle aynıydı. Aslında... gece karası saçları ve uçları yukarı kalkık gözleriyle biraz Eden’a benziyordu. October’ın gülümsemesinde bir çalım ve kendine güven vardı.

October gülümsediğinde Eden’la aynı ailedenmiş gibi görünüyorlardı. Buna hiç şüphe yoktu.

October, Cyrus'ın elini sıkarken kızardı ve bu, onun gösterişini biraz da olsa azalttı. Fakat Eden'a döndüğünde kendisini tekrar toparlamıştı, ona doğru yürürken dudaklarında memnun bir gülümseme vardı. Eden'ın aksine October'ın saçları kısa ve düzdü ve narin yüz hatlarına uyuyordu. Dar, siyah bir kot giymiş ve neon pembe bir kemer takmıştı, ayaklarında da neon pembe Converseler vardı. Siyah renkli dar tişörtünün göğüs kısmında *Born This Way** yazıyordu. Karşısında duran October'a gülümsedi. Hemen hemen aynı boydaydılar.

“Selam.” October başını gelişigüzel salladı ve değer biçer gibi onu inceledi. “Tişörtünü sevdim. Onların Amerika'da bilindiğinden haberim yoktu.”

Eden tişörtüne baktı. Bu, eBay'den aldığı *Biffy Clyro* tişörtüydü. “Ben biliyorum.”

Kız yine başını salladı. “Güzel. *The Kooks*'u seviyor musun?”

“Onları hiç dinlemedim.”

“Bende albümleri var. Dinlemelisin.”

“Tabii. Dinlerim.”

“Güzel. Benim odamda kalacaksın zaten. Bu çok güzel.”

“Öyle.”

Christopher boğazını temizledi. “Sanırım her şeyin güzel olduğu konusunda anlaştık. October, büyükannenin Eden'la tanışmasına izin ver.”

October geri çekilince Eden öne çıkmış olan yaşlı Ne-

* Türkçe karşılığı “Böyle Doğdum” anlamındadır. (ç.n.)

ith'e baktı. Kadın kraliçe gibi duruyordu, elinde şık bir baston vardı. Saçı modaya uygun bir şekilde kısa kesilmişti ve okyanus rengi gözleri şaşırtıcı derecede parlak ve tetikteydi. Eden onun kim olduğunu biliyordu. Bu kadın Mhairi Douglas'tı; ismi Cyrus'ın notlarında gördüğünü sandığı gibi Mari diye değil, Vari diye okunuyordu. (Konu imla ve telaffuza geldiğinde Keltler hayatı karmaşıklaştırmayı seviyorlardı.) Mhairi, yaşayan en yaşlı Douglas'tı ve Eden'a kanını verecek olan kişiydi. Ona Mhairi'nin seksen sekiz yaşında olduğu söylenmişti ama bu inanılmaz bir şeydi. Kadın altmış yaşından bir gün bile büyük görünmüyordu fakat yaşı elindeki bastonun nedenini açıklıyordu. Neithler dirençli ve sağlıklı kişilerdi. Bir bastonla yürümek için gerçekten de çok yaşlı olmaları gerekiyordu.

“Sana bir bakayım.” Mhairi inanılmaz bir şekilde enerjik olan gözleriyle Eden'ı baştan aşağı inceledi. İnanamıyormuş gibi burnundan soluk alıp verdi ve Cyrus'a döndü. “Haklıymışsınız Hükümdarım. Bu benimkilerden biri olmalı. Saçları, teni, gözlerinin şekli... Kesinlikle benimkilerden biri. Soyadı da uyuyor. Bunu kıskanıyorum. Bizim ailemiz soyadının başındaki Mac'i yüzyıllar önce, büyük-büyük dedelerimden biri, bir Sassenach'la evlendiğinde ve kadın onu Douglas soyadının MacDouglas'tan daha medeni olduğuna ikna ettiğinde bırakmış.”

Sassenach da neydi?

“İngiliz demek bu.” diye fısıldadı Noah onun kulağına. Eden, onun nefesini boynunda hissetmekten dolayı omurga-

sından geçen ürpertiye aldırış etmedi. Başını döndürüp ona bakarken kaşlarını çattı. Tamam, onun kendisini okumakta iyi olduğunu biliyordu ama ona arkası dönükken nasıl yapmıştı bunu?

“Sanırım ben değiştirebilirdim ama tembel atamın aksine avlanmakla çok meşguldüm. Neyse ki oğlu harika bir avcıydı da aile mirası işlerimizi tekrar rayına oturttu. Onun rengi de seninki gibiydi. Evet, evet.” Cyrus’a döndü. “Bu kesinlikle benimkilerden biri.”

Cyrus başını salladı. “Bunu yaptığınız için teşekkürler Bayan Douglas.”

“Lütfen bana Mhairi deyin.” Elini sallayarak resmi olmasını istemediğini gösterdi. “Ayrıca ben bunu yapmaktan dolayı mutluyum. Aslında bu rutin hayatımızda bir değişiklik olacak.” Eden’a gülümsedi. “Bu uzun hayatımda ilk defa bir ruh yiyiciden, kahrolası şeyi öldürmeden kurtulacağım.”

Eden kaşlarını çattı. “Burada kahrolası ben mi oluyorum?”

Yaşlı kadın kıkırdadı. “Sadece önümüzdeki yirmi dört saat için.” Sonra Cyrus’a döndü. “Başlayalım mı?”

“Hemen mi?” dedi Eden cırtlak bir sesle. Kalp atışının kontrolünü kaybetmeye başlamıştı. Bunun bu kadar yakın olduğunu fark etmemişti.

Cyrus başıyla onay verdi ve Eden, Val’in elini sıkıldığını hissetti. “Bitsin de kurtulalım Eden.”

Eden yutkundu ve Mhairi’nin gözlerine baktı. “Bunu yapmak istediğinden emin misin?”

“Yarım litre kanım gitse de yaşayabilirim. Bunun için endişelenme.”

Açlık, ölümünün yakınlaştığını hissedince oda birden ısınmaya başladı. Açlığı içinde aleve dönüştü ve yakınındaki ruhları hissederek bağırmaya başladı.

Çok yakınlar. Al. İhtiyacın var. İstiyorsun. Hayır! Al. İhtiyacın var. İhtiyaç. İHTİYAÇ!

Eden ürperdi ve Val’in elini daha sıkı tuttu. “Tamam o zaman, hadi yapalım şunu.”

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Toz Yuttururum Sana

Douglasların banyosu büyüktü ama içinde bir sürü insan olunca gerçekten çok küçük görünüyordu.

Dişlerini sıkmakta olan Eden kısılmış gözlerle etrafındakilere baktı. Bunu onların gözleri önünde yapmak zorunda olduğuna inanamıyordu. Bu gerçekten gerekli miydi? İçine başkasının kanını almasını istiyorlardı. Gerçek insan kanı! Ve bu tuhaflığa şahit olacak kişiler vardı!

Valeria, Mhairi Douglas'ın yanında diz çöktü. Elinde bir iğne, tüp ve kan torbası vardı. "Hazır mısın?" diye sordu yaşlı kadına kısık sesle.

Mhairi başını kaldırıp Eden'a bakınca bakışları keskinleşti. Etraflarında toplanmış olanlara baktı. "Kimse bunu yaparken kızı görmek zorunda değil."

Müteşekkir bir şekilde gülümsemek için hâlâ çok gergin

olan Eden minnettarca başını salladığında içeride bir homurdanma oluştu.

“Mhairi haklı. Onları Valeria’nın yetenekli elleriyle baş başa bırakalım.” Cyrus onları dışarı çıkarmaya başladı. Noah en sona kalmıştı. Onun bakışlarındaki soğukluğu hisseden Eden ürperdi. İstemeyerek başını kaldırdı ve onun birdenbire ifadeli bir şekilde bakmaya başlayan gözleriyle karşılaştı. *İstersen burada kalabilirim*, diyordu o gözler.

Birkaç hafta önce olsa, bu sessiz teklife hemen atlardı. Onun elini tutar ve onu yanına, soğuk mermerin üstüne çekerdi. Sonra ona sokulur ve rahatlatıcı yakınlığının sıcaklığını hissederdi. Ama şimdi, “senin için buradayım” girişimlerine rağmen ondan emin değildi. Hâlâ emirleri mi yerine getiriyordu? Bunun için ondan nefret ediyordu çünkü kısa bir süre önce hayatında kesinlikle emin olduğu tek şey Noah’ydi. Bunun gibi bir şeyi kaybetmek, ölümün onu sizden alması kadar kötüydü.

Noah’nın ihanetini düşünmek her zamanki gibi içini acıttı.

Sana asla ihtiyacım olmayacak artık.

Onun gözlerindeki mesajı gören Noah irkildi ve Cyrus’ın onu banyodan çıkarmasına izin verdi. Koruyucusunun gitliğini görmek, Eden’in göğsünün panikle sıkışmasına yol açmıştı. “Cyrus!” diye seslendi.

Cyrus anında durdu, alnı kırışmıştı. “Efendim?”

Eden birdenbire aptal gibi hissetmişti. Cyrus ona güler miydi? Bir çocuk olduğunu mu düşünürdü?

“Eden?”

Dudağını ısırdı ve Valeria’nın kendisine baktığını gördü. Bu bakışlar nazik ve anlayışlıydı. Val, Eden’a istediğini söylemesi için başıyla onay verdi. Eden derin bir iç geçirerek omuz silkti. “Sen kalacak mısın?”

Cyrus’ın gözleri yumuşadı. Bu, sık sık olmayan bir şeydi ama Eden’in yanındayken hep oluyordu ve Eden için küçük, özel bir rahatlamaydı. “Tabii ki. Eğer istersen.”

“İstiyorum.”

Kapı yavaşça kapandı ve Cyrus zemine oturdu, kapıya yaslanırken gözleri Eden’la Mhairi’nin üstündeydi.

“Eee, şurada uyuyup kalmadan önce birisi şu iğneyi bana sokacak mı?”

Cyrus içini çekti. “Kesinlikle Merrit’in ailesinden biri.”

Eden onun bu söylediği karşısında sırtıttı, sonra birden hiç tanımadığı annesine olan özleminden dolayı keskin bir acı duydu. Eğer annesi de Mhairi gibi biriyse ilginç ve farklı bir kişi olmalıydı.

Valeria’nın yaşlı kadından yarım litre kan alması birkaç dakika sürdü. İş bittiğinde kadının vücudundaki iğne izinin üstünü nazikçe sildi, küvete dayanmasına yardım ederek eline bir limonata verdi.

Eden kan torbasına bakınca midesinin bulandığını hissetti.

Ah Tanrım, bunu yapamam. Bunu yapamam.

Yapma! diye gürledi açlığı. *Yapma. Sadece şu ruhu kokla. Kandan çok daha iyi. Al. İşte. İhtiyacın var.*

Mhairi'nin gözlerinden biri açıldı. "Eğer dönüşümünü izlememi istemezsen kalkıp gidebilirim."

Mhairi biraz solgun ve sarsılmış görünüyordu. Onun gitmesini istemek bencillik olurdu. "Hayır, sorun değil. İzlemen önemli değil, bu gerçek... dönüşüm." Eden'in gözleri torbayı delip geçerken dördü de sessizleşti. Bacakları uyuşmaya başlayınca kıpırdandı ve avuçlarını fayanslara dayadı. Gözlerini kıstı ve göz ucuyla Cyrus'a baktı. "Bu nasıl oluyordu?"

"Valeria sana kan naklini yapacak. Şiddetle sarsılıp bayılacaksın. Yaklaşık yirmi dört saat sonra ruh yiyici kimliğinden tamamen kurtulmuş olarak uyanacaksın."

Eden bundan hoşlanmıştı. Kan nakli ve sarsılma kısmı çok da önemli değildi. Bazı cevaplar almak için Valeria'ya baktı. Sormak istediklerini dile getiremezdi çünkü Mhairi, Valeria'nın ne olduğunu bilmemeliydi. *Kahretsin, neden daha önce sormadım ki??* Boğazını temizledi. "Acıyıp acımayacağını merak ediyorum."

Ankh onu hemen anladı ve başını salladı. "Acıyacağını düşünüyorum." Valeria derin bir nefes alıp vererek küvete, Mhairi'nin yanına dayandı. Gözleri Eden'a korkmamasını söylüyordu. "Vücudunun mekanizmasının değişiminin acı verici olacağını düşünüyorum. Belki de yakıcı bir his olur. Kas acısı gibi. Kemiklerine iğne batırılmış gibi hissettiren, keskin bir şey. Ayrıca kalbinin, sistemine yeni kanı pompalarken göğsünden dışarı çıkacakmış gibi olacağını düşünüyorum."

“Güzel hayal gücü,” diye mırıldandı Mhairi. “Kızı korkutmaya mı çalışıyorsun?”

“Onu hazırlamaya çalışıyorum.”

Val’in anlattığı her şey çok kötüymüş gibi geliyordu. Fakat o daha kötüsünü yaşamamış mıydı? Fiziksel acı, yaşadığı duygusal saçmalıklar kadar kötü olabilir miydi? Açlık kadar kötü olabilir miydi??

Her nasılsa öyle olacağını sanmıyorum.

“Tamam.” Omuzlarını geriye attı ve kolunu uzattı. “Hadi yapalım.”

İğnenin batması pek de bir şey hissettirmemişti. Sadece küçük, yakıcı bir şeydi. Fakat oturup sarsılmaların başlamasını beklemek dayanılmazdı.

Fakat bu...

Gerçek sarsılmalar...

Eden artık nerede olduğunu hile farkında değildi. Ne yaptığını, oraya nasıl geldiğini, etrafındaki mırıldayan seslerin kime ait olduğunu bilmiyordu. Gördüğü tek şey saf, kör edici bir beyazlıktı. Hissettiği tek şey saf, yakıcı acıydı. Beyaz bir ateş. Ateşin içinde buz gibi bir soğuk vardı. Kaslarını parçalıyor, yırtıyor ve tutup oraya buraya savuruyordu. Isırıyor, tırmalıyor ve kemiklerine iğneler batırıyordu. Git-tikçe daha da hızlı atmaya başlayan kalbine sataşüyor ve Eden’in içinde olmak yerine başka bir yere gitmek ister gibi göğsünün içinde koşturuyordu.

Ben kendi içimde olmak yerine başka bir yerde olmak istiyorum.

Acı başının arkasına güm güm güm diye vurdu ve dişleri takırdamaya başladı. Çığlık bile atamıyordu. Sadece orada var olabiliyordu, vücudu yönetimi ele almıştı ve...
... ölmüştü...

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ölü Gibi Görünmek

Noah hayret ve telaşla Eden'a baktı. Karnındaki iğrenç çalkalanmanın ve göğsündeki sıkışmanın panik olduğuna inanmayı reddediyordu. Titrememeye çalışarak Eden'ın gevşek bileğini bıraktı.

Nabız yoktu.

Yataktan geriye doğru çekilirken gözlerini onun ölüm solukluğundaki yüzünden ayırmaya çalıştı. Eden'ın yüzü artık insan yüzüne benzemiyordu. Yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hayat yoktu.

Kuvvetli bir öfke hissederek Noah, Cyrus'ın da orada olmasını umursamamaya Valeria'ya bakmak için arkasına döndü. October'ın odasında yalnızlardı. Oda duvarları gülünç, limon sarısı rengine boyanmıştı ve üstünde bir sınır oluşturmak için çizilmiş zarif çiçekler vardı. Ayrıca duvar-

lara rock gruplarının, vampirlerin ve (Noah bunları ilk gördüğünde gözlerini devirmemek için kendini tutamamıştı) Robert Pattison'ın posterleri yapıştırılmıştı; bu, vampir romantizminin tipik bir örneğiydi. Noah odayı ilk gördüğünde October'ın o tarzı ve savaşçı kanıyla, bir doğaüstü kurgu hayranı olmasının komik olduğunu düşünmüştü. Doğüstülüğü yaşamamanın, paranormal hayallere dair herhangi bir merakınızı veya ihtiyacınızı gidereceğini düşünürdünüz.

Fakat şu anda hissettiği huzursuzluk, baygınlık verici kız odası yüzünden değildi. Bunun nedeni ondan saklanan gerçektir.

Eden ölmüştü.

“Onun öleceğini neden bana söylemediniz?!” diye sordu öfkeyle. Kızgınlığını Hükümdar'a değil Valeria'ya yöneltmeye dikkat ediyordu.

Fakat yine de sorusuna o sinir bozucu sakinliğiyle Cyrus cevap verdi. “Onu üzmemek ve korkutmak istemedik. Biz onun geri geleceğini biliyoruz fakat o bize hiç güvenmeyebilirdi. Ve sen... sen ona çok yakınsın. Bu konuda bizimle tartışabilir ve durumun kötüleşmesine neden olabilirdin.”

Kan beynine sıçramıştı, ciğerleri göğsündeki sıkışmayı çözmek için daha fazla çalışıyordu. “Tabii ki tartışırdım. Eğer Eden geri gelmezse...” Sesi azaldı, onsuz bir dünya düşünemiyordu bile. Eden ona kızgın olsa bile sorun değildi. Onun iyi olduğunu bildiği sürece kızgın, öfkeli Eden'la başa çıkabilirdi. Çünkü iyi olduğu sürece Noah'yı affetmesi için bir umut olacaktı ve her şeye yeniden başlayabileceklerdi. “Ya

geri gelmezse?”

Cyrus bir şekilde anlayışlı görünüyordu. Fakat onun aksine Valeria yaşını gösteriyordu. Özellikle kendisinden çok genç biri tarafından sorgulanma konusunda hiç sabrı yoktu. Aslında tüm Çember üyeleri sorgulanma konusunda sabırsızdı. Konu başka şeylere geldiğinde sonsuz sabırları olurdu fakat her biri birer “çokbilmiş”ti. Bunun üstüne bir de yüzyıllar boyunca insanlarla ve duygularla başa çıkmış olmaları eklenince, bir şekilde... duyarsızlaşmışlardı. Evet, durum buydu. Çember’dekiler kesinlikle Ankhların en duyarlıları değillerdi. Noah’nın babası, Cyrus’ın yüzyıllar önce Merrit’le tanıştığında değiştiğini söylemişti. Merrit onu yumuşatmış ve tekrar insan gibi olmayı göstermişti. Birbirlerini neredeyse bin yıl boyunca sevmişlerdi. Bir Ankh için, Noah’nın anne babasının aşkı gibi ölümsüz bir aşk bulmak zordu ve Noah, Merrit’i kaybetmenin Cyrus için ne kadar yıkıcı olduğunu algılayamazdı bile. Cyrus’ın Merrit’ten kalan şeye bu kadar sıkı tutunmasının nedenini anlıyordu.

Eden.

Noah her şeyi çok iyi anlıyordu. Eden’in insanın içine işleme yöntemi vardı; arkadaşlar veya ailesi dışındaki ilişkilere zamanı olmadığına yemin eden genç bir Ankh’ın savunma duvarlarını bile yıkmıştı.

Noah başını eğdi, derin bir nefes aldı. Arkasındaki yataktan geldiğini hissettiği boşluktan nefret ediyordu.

“Sanırım ben bunun işe yarayıp yaramayacağını bilebilirim Noah Valois,” dedi Valeria sertçe. Kollarını göğsünün

üstünde birleştirmişti. “Ben de Umulmayan’dım. Ben de öldüm. Ve Ankh olarak geri geldim. Bana güven. Eğer bana güvenmiyorsan Hükümdar’ına güven.”

“Bu bir yeniden doğum süreci Noah,” diye açıklamaya çalıştı Cyrus. “İçindeki ruh yiyiciyi öldürmek için Eden’in ölmesi gerekiyordu. Neith kanı onun tüm sistemine işleyene ve kalbine ulaşana kadar Ankh tarafını yaşamla ölüm arasında tutuyor. Kalbi tekrar çalışmaya başladığında çok acı çekecek. Uyanana kadar onu tedbirli bir şekilde izlemeliyiz.”

O anda cebindeki cep telefonu vızıldayan Noah içini çekerek telefonunu aldı ve açtı.

Bizi aramadın. Oraya güvenli bir şekilde ulaştınız mı? Beni hemen ara. Annen, öptüm.

Noah telefon ederse annesi onu yıllarca telefonda tutardı ve şu anda buna vakti yoktu. Parmakları tuşların üstünde gezindi.

Buraya sağ salim ulaştık. Şu anda konuşamam. Eden’in bana ihtiyacı var. N.

Gönder tuşuna bastıktan sonra telefonunu tamamen kapattı. Annesi ve babası beklemek zorundaydı. Onlar hayatındaki en önemli insanlardı... ama şimdi bu sıralamaya Eden da katılmıştı. Ve şu anda, Eden onu orada istemese de onu ilk sıraya koyuyordu.

Noah, October’in sandalyesini yatağın yanına sürükledi ve parmaklarını Eden’in soğuk, ölü eline bastırdı. Vücudunu bir ürperme sardı ve Ankhların birbirlerinden saklamaya çalıştıkları duyguları görmesinler diye başını kaldırıp üstlerine

bakmadı.

“Eden’in yanında ben otururum Noah,” dedi Valeria ona doğru birkaç adım atarak.

Noah başını iki yana salladı. “Hayır, böyle iyi.”

“Ben sormuyorum.” Cyrus kolunu tutarak onu geriye çekince Valeria’nın konuşması yarıda kesildi.

“Bırak onu,” diye emir verdi Cyrus nazikçe.

Noah anlayarak Hükümdar’ın gözlerine baktı.

Cyrus biliyordu.

İçinden bir ah çeken Noah yanaklarının kızardığını hissediyordu fakat dışarıdan hâlâ aynı renk göründüklerini biliyordu. Yüzünde bir utanma belirtisi görülmeyebilirdi ama *utanmıştı*. Kendini bir kıza olan aşırı duygusal aşkını ilan ederken, okulun en havalı çocuğu olan kahramanına yakalanmış on sekiz yaşındaki biri gibi hissediyordu.

Fakat Cyrus, rahatsız olmuş gibi görünmüyordu. Sakindi. Anlayışlıydı. Valeria’yı odadan çıkardı ve kapıyı arkalarından kapatarak Noah’yla Eden’i yalnız bıraktı.

Gözlerini Eden’in üstünde dolaştıran Noah kısık sesle küfretti. Değişimin olmasını sabırsızlıkla bekliyordu. Onu böyle görmek...

Acı tekrar göğsünü dilimliymiş gibi oldu.

Orada oturup Eden’in bir hayat belirtisi göstermesini beklerken Hükümdar’ın onu dünyada en değer verdiği şeyle yalnız bırakmasını düşündü. Cyrus, onun Eden hakkında hissettiklerini biliyordu.

Noah çılgınca bir kahkaha attı ve arkasına yaslandı.

Persepolisli Cyrus ondan hoşlanıyor ve ona saygı gösteriyordu.

Keşke Noah, onun evlatlık kızının da yeniden doğduğunda aynı şeyi yapmasını sağlayabilseydi.

BEŞİNCİ BÖLÜM

Yeni Gözler

Acı dayanılmaz derecedeydi. Sanki birisi göğsünü kesiyor, göğüskafesini parçalayıp açıyor ve zorla kalbini sökmeye çalışıyor gibiydi. Tüm vücudu ıstırapla yanıyor, tüm sinir uçları tutuşuyor ve etlerini alevlerle yakıyordu. Etrafında bir insana değil bir hayvana aitmiş gibi olan sesler yankılanıyordu ve o bunun durması için yalvarıyordu. Sonra fark etti ki sesler kendisinden geliyordu. Yüksek sesli haykırımlar. Vücudunu esir almış olan dayanılmaz acının dışa yansımaları...

En sonunda yakıcı his katlanılabilir bir acıya dönüşmeye başlayınca yumruk halindeki ellerini açtı ve debelenmeyi bıraktı. Üstüne, dayanılmaz sıcakta birden esen bir rüzgârmış gibi gelen yatıştırıcı bir merhem sürülürken yavaş fakat emin bir şekilde derin nefesler almaya başladı. Sonra nefes alış-

ları yavaşladı. Sakinleşmeye başladığında kapalı gözlerinden yanaklarına akan rahatlama gözyaşlarının farkında bile değildi. Fısıldamalar duyuyordu ama kelimeleri anlayamıyordu.

Birden panikledi.

Kimim ben?

Karanlık zihnini araştırdı, araştırdı; umutsuzca cevap aradı.

Kimim ben?

Neredeyim?

“Eden...” Tatlı bir ses havaya yayılmıştı.

Eden? Eden...

Sonra her şey kocaman bir gelgit dalgası gibi ona doğru geldi, üstünü sararak onu içeri çekti. Ryan, Celine ve Teagan’ı hatırladığında nefessiz kaldı. *Stellan*. Göğsünde keskin bir acı oluştu. *Stellan*. Onu kaybetmişti. Hayır. Bunun acısını hafifletmek istemiyordu. İstirap her yerini sardı.

Noah. Sadece rol yapmış olan güzel Noah. Daha fazla acı. Neden eskisinden daha çokmuş gibiydi? Çok daha derindi.

“Eden?”

Bu ses. Cyrus. Cyrus! Güvenli limanı. Onun Cyrus’ı vardı. Her şeyi yoluna sokacak olan adamı düşününce vücudu sakinleşti. Zaten her şeyi yoluna sokmamış mıydı? Ne yapmıştı?

Kan. Mhairi. Evet, Mhairi. Mhairi’nin kanı.

Ruh yiyici.

Eden'in nefesi kesildi. Hiçbir şey yoktu. Canavarı, açlığı aramak için içinin derinliklerine ulaştı. Gitmişti.

Açlık gitmişti!

Yoğun ve acı verici bir huzursuzluk içini delip geçti, sanki damarları bir bir patlamaya başlamıştı. Açlık gitmişti ama onun yerinde yeni bir şey vardı.

Açıklanamayan fakat gerçek olan bir şey.

Derin, anlamlı ve bozulamaz bir şey.

Sanki bu... kaderdi.

Artık bir kaderi vardı. Akli, ruhunun (hafif, uysal, saf ruhunun) ona söylediği şeyi kavrayınca kalbi hızlanmaya başladı. Bir görevi vardı. Koruma. Savaşma. Avlama. Evet. O bir avcıydı. Teni karıncalandı.

Ben Ankh'im.

Bunu bilmek rahatlamasını sağladı.

İçindeki savaş bitmişti.

Gözünden bir damla yaş daha kaçtığında, yanağının yumuşak bir şekilde silindiğini hissetti.

"Eden? Gözlerini açabilir misin?"

Noah?

"Noah?" dedi boğuk bir sesle, boğazı kuru ve hiç kullanılmamış gibiydi.

"Evet. Güvendesin. İyisin. Gözlerini açmayı dene."

Söylemeci kolaydı. Gözleri sanki yapıştırılarak kapatılmış gibiydi. Tereddütlü bir şekilde gözkapaklarını açılmaya

zorladı. Işık gözlerinin içine kaçınca onu kör etti ve canını acıttı. Hafif bir ses çıkararak gözlerini tekrar kapattı.

“Eden.”

“Cyrus?”

“Evet. Buradayım. Valeria da burada. Gözlerini aç Eden. Aç.”

Cyrus’ın sesini duyunca içinden gülümsedi. Ankh’a dönüşmeden önce bu adama ne kadar güvenmek istediğini ama paranoyasının onu nasıl engellediğini hatırladı. Şimdi paranoya gitmişti. Geriye sadece Hükümdar’ma olan bağı, onun samimiyetine ve o varken güvende olduğuna dair sonsuz inancı kalmıştı. Vücudundaki sarsılan kasları rahatlatan Eden gözlerini açtı ve ışığa alışırken sulanmalarına izin verdi. En sonunda içinde bulunduğu odayı görebiliyordu. Limon sarısı duvarlar, posterler, fotoğraflar ve Robert Pattison vardı. Bir dakika. Ne?

Ona doğru eğilen bir yüz dikkatini duvarlardaki aktör fotoğraflarından ayırmasına neden oldu. Güçlü bir yüzdeki soluk menekşe rengi gözler ona bakıyordu. Büyüleyici, güzel gözler... Güçlü bir çene... Buğday ten... Öpülmek için yalvaran dudaklar... Beyni gördüklerini algılayınca göğsünde bir ürperme oluştu.

Noah.

Çekingen bir gülümsemeyle ona bakan Noah’nın gözleri kocaman açılmıştı. “Eden... Eden gözlerin...”

Eden’in yüzüne doğru kaldırmaya çalıştığı eli çok ağır ve gevşekti, bu yüzden kolunu tekrar indirdi. “Gözlerim...?”

Noah'nın gülümsemesi genişlemiş, ağzının sol tarafı sağ tarafından daha fazla yukarı kalkmıştı. "Göz rengin değişmiş."

Eden'in tüm nefesi vücudundan çıkmış gibi oldu. "Hangi renk?"

Cyrus ve Valeria da göründüler. Val ona uzanıp elini sıktı. Cyrus'ın geride durduğunu gören Eden kaşlarını çattı. Hükümdar biraz üzgün görünüyordu. "Mavi-yeşil," diye cevap verdi koruyucusu. "Gözlerin mavi-yeşil... anneninkiler gibi."

Banyodaki lavabonun üstünde asılı olan ayna, gözleri için bir mıknatıs gibiydi. Eden gözlerini sıktı, sonra kocaman açtı, yüzünü bir o tarafa bir bu tarafa döndürdü ama bakışlarını "yeni" gözlerinin aynadaki yansımasından hiç ayırmadı.

Bunlar benim gözlerim değil.

Eden belki de yetmişinci kez pufladı ve burnu aynanın soğuk yüzeyine değene kadar öne eğildi. Ruh yiyici gözlerinin sıra dışı soluk grisini görmemek garipti. Gözleri griyken siyah kirpikleri onları daha da dikkat çekici yapıyordu. Fakat şimdi yeni renkle kirpikleri çok siyah görünmüyordu. Bu, annesinin rengiydi.

Çok güzeller, diye düşündü içinde altın rengi ve yeşil şeritler bulunan gök mavisi gözlerini incelerken. *Normaller.* Bu gözlerin onun tamamen farklı görünmesine neden oldu-

ğuna karar verdi. Fakat bu sadece gözlerden kaynaklanmıyordu. O sert parıltı gitmişti. İnsanların ondan ürkmesine sebep olan o aç, vahşi kıvılcım yok olmuştu. Dudaklarını büktü. Maalesef ki şimdi gözlerinden kırılğanlık, tereddüt... ve ıstırap okunuyordu. Stellan için çektiği ıstırap gözlerine işleyerek köşelerindeki kasları germiş, ayrıca ağzının kenarları yukarı doğru kalkmıştı. Oldukça insanmış gibi görünüyordu. Eden içini çekti. Vücudu insanmış gibi hissetmiyordu. Eğer bu mümkünse şimdi kendisini her zamankinden daha güçlü hissediyordu. Cyrus ve Valeria dönüşümden sonra onu yirmi dört saat boyunca yataktan çıkarmamışlardı. Bu sinir bozucuydu çünkü istediği tek şey yeni kaslarını germek ve onları denemektir. Cyrus'ın ona söz verdiği eğitimi almak, ruh yiyicilerle ilgili bilgileri öğrenmek ve birini öldürmeyi ilk defa tatmak için sabırsızlanıyordu.

“Onlar senin gözlerin Eden,” dedi eğleniyormuş gibi gelen bir ses arkasından. Bu onu şaşırtmış ve burnunu aynaya çarpmasına neden olmuştu. Eden fısıltıyla küfrederek aynadan geriye çekilince Noah'nın aynadaki yansımasını gördü ve ona dik dik baktı. “Hâlâ benimle konuşmuyorsun. ha?”

Eden keyifsiz bir şekilde burnundan nefes verdi. “Ne? Uyandığımda senin son altı ayı yalan söyleyerek ve rol yaparak geçirdiğini unutacağımı mı düşünüyordun?”

Noah yüzünü asarak ona baktı ve Eden'in arkasına yaslanması için gerekli olan birkaç adımı attı. Ürkekçe onu izlemekte olan Eden, kıyafetlerinin üstünden onun vücut ısını

hissedince gerildi. Noah ondan birkaç santimetre uzundu ve ensesini gıdıklayan ılık nefesi tüylerinin diken diken olmasına ve sırtında bir ürperme hissetmesine neden oluyordu. “Sanırım sana öldüğünü söylemişler?”

Eden geri çekilsin ve ona nefes almak için izin versin diye haykırmak istedi ama böyle yaparsa Noah yakınlığının onu hâlâ etkilediğini anlardı. “Evet.” Çenesini meydan okurcasına kaldırdı. Cyrus’ın ondan sakladığı küçük gerçek, onu düşündüğü kadar rahatsız etmemişti. Cyrus’ın onun için en iyisi olduğunu düşündüğü şeyi yaptığını biliyordu ve eğer o tedaviyi bulmasaydı gerçekten ölmüş olabilirdi. Yok, hayır. *Ölebilirdi*. Yani evet, ölüp geri gelmiş olması biraz ürkütücüydü. Ama heey! Ölmüştü ve süper ve mükemmel bir savaşçı olarak hayata dönmüştü. Bu konuda tartışmayacaktı.

Verdiği cevap Noah’yı sinirlendirmişti. Eden onun çenesinin gerilmesini ve yüzünü inceleyen soluk menekşe gözlerinin koyulaşmasını izledi. “Ve bunu senden sakladıkları için kızmadın mı?”

“Yapmaları gerekeni yaptılar.”

Noah başını iki yana salladı, gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Eden her zaman Noah’nın oldukça sakin biri olduğunu düşünmüştü ama bazen yüzünde insanın tabanları yağlamak istemesine neden olacak bu bakış oluyordu. Noah işte o ifadeyle kollarını uzatarak ellerini lavabonun iki yanına koydu ve Eden’ı kafese kısırdı. Kalbi gittikçe hızlanmaya başlayan Eden’in canı sıkıldı; Noah’nın, eskiden açlığını çılgına çeviren turunçgil kokusu etrafını sardı ve...

Aman Tanrım.

Yeni hisler duymaya başlayan Eden nefes almaya çalıştı. Noah'nın ruhunu alması için yalvaran açlık olmayınca vücudu özgür bir şekilde gerindi ve istediği şey için tepki verdi. Vücudu her zaman onu istemişti. Oysa açlık şimdiye kadar bu arzuyu bastırmıştı. Bu yüzden bu isteğin yoğunluğu Eden'in dişlerini sıkıp bakışlarını indirmesine neden oldu. Her gün öldürmek istediği birini nasıl arzulayabilirdi?!

“Şunu aydınlığa kavuşturmama izin ver.” Noah kulağına hırıldayınca ürperdi. “Kaçınılmaz ölümünle ilgili oldukça önemli olan bir detayı söylemedikleri için Cyrus ve Valeria'yı affediyorsun ama *Cyrus*'ın verdiği emirleri yerine getirdiğim için beni affetmiyorsun, öyle mi?”

Noah'nın söyledikleri, onun yakınlığından dolayı Eden'in kamının alt kısmında oluşan garip titremenin azalmasına yardımcı oldu. Başını kaldırıp aynaya baktı ve yeni gözlerini Noah'nın egzotik gözleriyle buluşturdu. Aylar boyunca onun kendisinin en iyi arkadaşı olduğuna inanmıştı. *Aylar boyunca*. Noah onun inancını yıkmıştı.

Konuşmaya başladığında sesi şaşırtıcı derecede sakin ve donuktu. Bu, Ankh olmanın hoşuna giden bir diğer yanıydı. Köpüren tüm öfkesi nispeten gitmişti. Bu, başa çıkabileceği ve kontrol edebileceği bir şeydi; eskiden böyle bir yeteneği yoktu. “Cyrus beni asla olmayan bir arkadaşlığa inandırmadı. Sen görevinin ötesine gittin Noah, bunu biliyorsun. Benim ilgimi çektin. Ve hepsi bir rolden, bir yalandan ibaretti. Ve daha da kötüsü... sen Stellan hakkında his-

settiklerimi bilen tek kişiydin ve o kızın onu öldürmesine izin verdin.”

Eden’in sesindeki ifadesizlikten midir yoksa sadece söylediği şeylerden midir bilinmez, Noah bu soğuk kelimeleri tam manasıyla hissetmiş gibiydi ve bu, Eden’in bir anlığına duraklamasına neden oldu. Yüz hatları gerilen Noah ona dokunmamaya dikkat ederek uzaklaştı. “Rol değildi. Ayrıca herkese Stellan’ı öldürmemeleri emrini ulaştırdım. Ona olan şey yüzünden gerçekten çok üzgünüm, Eden.”

“Nasıl üzgün olabilirsin? O bir ruh yiyiciydi.”

“O senin ağabeyindi. Ve ben senin acı çekmeni istemiyorum. İster inan ister inanma, ama seninle birlikte çalışacağız ve sen bana güvenmeye başlamak zorunda kalacaksın.”

“Bunu yapabilir miyim bilmiyorum.”

“Seni incittiğim için özür dilerim Eden.”

Bu özür karşısında Eden’in kalbi yerinden fırlayacakmışçasına atarken bakışları onunkiyle buluştu. Bu, Noah’nın yanlış yaptığını ve pişmanlığını ilk itiraf ediydi. Hiçbir şey söylemedi. Aralarındaki sessizlik büyüdükçe kalbinin atışının banyo duvarlarında yankılandığını duyduğuna emindi. Küçük banyoda garip bir sıcaklık ve gerginlik oluşunca farklı bir hayatın parçasıymış gibi hissettiği bir geceyi hatırladı; o gece Noah bir yabancının mutfağında durmuş ve Eden’a sanki onu daha önce hiç görmemiş gibi bakmıştı.

O an gerçek miydi?

Peki şu an gerçek miydi?

Bu önemli miydi?

Eden içini çekti ve gözlerini indirerek gerginliği kırdı.
“Affetmeye hazır değilim.”

Noah derin bir iç geçirdi ve dönerek kapı koluna uzandı.
“Ben hiçbir yere gitmiyorum. İstedğin kadar bekleyebilirsin. Sonsuza kadar zamanımız var, unutma.”

ALTINCI BÖLÜM

Yaptığım Her Şey

Gözlerinden sicim gibi yaşlar akan Eden, October'ın yorganının içine kıvrılmış sağa sola sallanıyor ve çığlıklarını bastırmak için kumaşı ağzına sokuyordu. Sadece üç saat önce kendisini iyi hissetmesi nasıl mümkün olabilirdi? O banyodayken Noah yüzünden aklı karışmış haldeydi ve temkinli davranıyordu ama kendisini yeni hayatına başlamaya hazır ve güçlü hissediyordu. Fakat Cyrus ve Douglaslarla yiyeceği akşam yemeğine hazırlanmak için saçını taramak üzere yatak odasına girdiğinde, hatıralar bir duvar gibi gözünün önünde belirmişti: her tuğla, ailesinin yıllar boyunca yaptıklarına izin vermesinden dolayı duyduğu suçluluğu taşıyordu.

Çığlıkları hâlâ duyabiliyordu. kızıl saçlı kadının görüntüleri gözünde canlanıyor ve bodrumda onu kınayan ve bir korkak olduğunu söyleyen kızın gözlerini hâlâ hatırlıyordu.

Rodrumdan yayılan her bir çığlığı hatırlayabiliyordu. Stellan'ın ruhunu yediği Lana adındaki üniversite birinci sınıf öğrencisinin yüzünü ve suçlayıcı bir şekilde ona bakan boş gözlerini görebiliyordu. Hissettiği acı, vücudunu harap ediyor gibiydi; bunun bitmesi için yalvarıyordu. O kadar yıl boyunca kendisiyle nasıl yaşayabilmişti? Ailesinin, kendisinin korumak için doğduğu insanları yok etmesine nasıl izin verebilmişti?

Stellan da tüm bunların bir parçasıyken o nasıl hâlâ onun için ıstırap çekebiliyordu?

Ah... İşte zorluk da buradaydı.

Değişmişti; bir Ankh olarak yeniden doğmuştu ama her ne olursa olsun, ağabeyinin kalıtımsal özelliklerine rağmen onu kaybettiği için acı duyacaktı. Onun yapmış olduğu her şeye rağmen, kaderlerinde düşman olmaları yazılmış olsa bile onu hatıralarından, ondan geriye kalan tek şey olan mesajlarını telefonundan ya da ona olan sevgisini kalbinden asla silemeyeceğini biliyordu. Ayrıca ruhu ona bir Ankh, bir savaşçı, bir koruyucu olduğunu söylüyor olsa bile biliyordu. Eğer bir şansı olsa Stellan'ın ölümü için Romany' den intikam alacağını biliyordu. Bu düşünce onun sadece daha da fazla hıçkırmasına neden oldu; artık ne yatağının yanında oturmakta olan Cyrus'ın, ne garip bir şekilde onu yatıştır-maya çalışan Valeria'nın, ne de odanın köşesinde duran ve yumruklarını kanatırcasına sıkın Noah'nın farkındaydı.

Eden akşam yemeği için aşağı inmeyince October odaya gelmiş ve onu yerde kıvrılmış bir şekilde bulmuştu. Eden'in

bastırılmış inlemelerini duyunca aşağı inip hemen Cyrus'ı çağırmişti. Cyrus, Eden'i kucağına alıp yatağa kaldırmış ve ona sorunun ne olduğunu sormaya çalışmıştı. Fakat Eden ağlamayı kesememişti. Saatler geçtikçe artık gücü kalmamış ve yanındakilerin ona ne olduğunu anlamasına yetecek kelimeler ağzından dökülmeye başlamıştı.

Defol git. Git. Git. Lütfen.

İçindeki gizli bir ses acıdan kurtulmasının tek yolunun kendisini geçmişte olanlar için affetmesi ve gelecekte bunları telafi etmesi olduğunu fısıldadı.

Eden bunu denedi ama suçluluk duygusu inatla ona tutunmaya devam ediyordu.

Ve sonunda ferahlık kendisini affetmesiyle değil aşırı bitkinlikle geldi. Akli olmasa da vücudu suçluluk duygusundan kurtuldu ve derin bir uykuya dalarak onu da derinlere çekti.

Eden'in güçlü, yıkıcı hıçkırıkları sonunda kesildiğinde ve vücudu hareketsizleştiğinde Noah, Cyrus'ın bakışlarını yakaladı. Eden uykuya dalıp hafifçe nefes almaya başlayınca Noah'nın da gerginliğinin bir kısmı gitmişti. Konuşmak için ağzını açtı ama Cyrus başını iki yana salladı, ayağa kalktı ve kapıya işaret etti. Valeria'yla ikisi Hükümdar'ı takip ederek odadan çıktılar. Kapının önünde, yüzlerinde acı çekiyormuş gibi bir ifadeyle ve meraklı bakışlarla onlara bakan Christopher ve October'ı görmek onları hiç de şaşırtmadı.

“Eden iyi mi?” diye fısıldadı Christopher. Noah onun gözlerindeki samimi endişeyi okuyabildi. Edinburg’a geldiklerinden beri ilk kez, İskoç Neithleri Başkanı keşke Christopher olsaydı diye düşündü. McLeish’te hoşlanmadığı ya da güvenmediği bir şeyler vardı. Eden’ı Neithlerin arasına getirmenin kolay olmayacağını biliyorlardı ama birisinin ona fiziksel veya duygusal olarak zarar vermesi düşüncesi hâlâ kanını kaynatıyordu. Fakat Christopher farklıydı; October da dahil tüm Douglaslar öyleydi. Harika bir şekilde açık fikirliydiler ve eğer Noah yanılmıyorsa Eden hakkında başka her şeyden çok meraklı ve saygılıydılar.

Cyrus başını iki yana salladı. Şimdi yanlarında birileri olduğu için yüzü sakin ve ifadesizdi. Oysa daha birkaç saniye önce odadayken gözleri acizlik yüzünden acıyla doluydu. “Korkarım Eden geçmişî yüzünden bir vicdan azabı krizi yaşıyor.”

Noah gerildi, dile getirilince Eden’in suçluluk duygusundan daha da nefret etmişti. Eden’in kendisini suçlu hissetmesini gerektirecek hiçbir şey yoktu! Winslowlarla birlikte yaşarken hasar görmemek için elinden geldiğince cesaretli ve gözü pek davranmıştı.

October kaşlarını çattı. “Kafam karıştı. Onun hiçbir şey yapmadığını, tam olarak uyanışını gerçekleştirmediğini söylediğini sanıyordum.”

Christopher, kızının Hükümdar’ın önünde gayriresmi ve meydan okur gibi konuşması yüzünden gerildi. “October...”

“Önemli değil.” Cyrus onun azarını yarıda kesti ve October’a baktı; October onun direkt olarak kendisine odaklanması yüzünden eğilip bükülmeye başlamıştı. “October, korkma. Ben yalan söylemedim. O utanması gereken hiçbir şey yapmadı. Fakat şu anda Ankh ruhu kontrolü ele aldığı için görevinin tüm sorumluluğunu ve ağırlığını hissediyor ve bununla birlikte ruh yiyici ailesi suç işlerken görevini yapmadığı için maalesef suçluluk duyuyor.”

October yüzünü buruşturdu. “Ama onun suçu değilmiş ki? Neden sorun yapıyor?”

Noah onun bu tutumu karşısında dikleşti. “Babanın bodrumunuzda insanlara tecavüz ve işkence ettiğini bilsen ve yapacak kahrolasınca bir şeyin bile olmasa sen nasıl hissederdin?...”

Bu dobra ve sert savunma karşısında October’ın benzi atarken Cyrus koluna dokunarak Noah’yı uyardı.

“Bizim yapabileceğimiz bir şey var mı?” diye sordu Christopher kısık sesle.

“Yeteri kadar şey yaptınız zaten dostum. Fakat genç October’dan bu akşam için başka bir yerde yatmasını isteyebilir miyim?”

October başını salladı, meraklı gözleri odasının kapısında idi. “O iyi olacak mı?”

“Evet,” diye cevapladı Valeria kendinden emin bir şekilde. Bu, Noah’nın göğsündeki ağrıyı biraz hafifletmişti. “Bu duygunun yoğunluğu çabucak azalacak. Ama onu tamamen bırakacağından şüpheliyim.”

Şaşırmış olan Noah onun bakışlarını yakalamaya çalıştı ama Valeria başını eğdi. Uzanıp onu rahatlatma amacıyla kolunu sıkmak istedi ama buna asla izin vermeyeceğini biliyordu. Noah, Valeria'nın da suçluluk duygusu taşıdığını hiç fark etmemişti. Onun bir Umulmayan'ken neler yaptığını merak etti.

“Şimdilik bırakalım da uyusun.” Cyrus derin bir nefes aldı.

“Onunla kalabilir miyim?” diye sordu Noah hiç düşünmeden.

Cyrus ona dikkatlice bakmadan önce tereddüt etmiş gibi göründü. “Evet. Uyandığında sana ihtiyacı olabilir.”

YEDİNCİ BÖLÜM

Douglas Klanı'yla Kahvaltı

Eden'in önceki gece yaşadığı yoğun keder, geldiği kadar çabuk kaybolmuştu. Fakat ne yazık ki suçluluktan dolayı duyduğu vicdan azabını götürmemişti. O sabah uyandığında yatağının yanına çektiği sandalyede uyumakta olan Noah'yı görmüştü. Noah'nın boynu rahatsız bir açıyla bükülmüş, yüz hatları endişeyle gerilmişti.

Onun görünüşü kendini biraz daha kötü hissetmesine ve ona güvenebilmeyi dilemesine neden olmuştu. Fakat Noah'ya güvenme konusunda endişelenmek o anda düşünebileceği son şeydi. Onun gözlerini üstünde hissetmiş gibi görünen Noah uyanınca Eden hemen Valeria'yı sordu.

Val dün gece yaşadıklarının nedenini ona anlatabilirdi. Ve anlattı.

Ayrıca Ryan'ın o kadar insanı öldürmesine izin verme-

sinden dolayı hissettiği suçluluk duygusunun kısa sürede geçmeyeceğini ama önceki gece hissettiği yoğun ıstırabın kaybolacağını söyledi; bu, Eden'in yeni vücudunun ve ruhunun, geçmişine alışmaya çalışmasıydı. Geçmişiyse yeni hali arasındaki çelişki, zihninin ve vücudunun şoka girmesine neden olmuştu. Anlıyordu. En azından anlamaya çalışıyordu. O anda sadece o duygunun gitmiş olmasından dolayı memnundu. Hatıralarının verdiği acı yüzünden neredeyse öleceğini gerçekten düşünmüştü.

Şimdiyse utanıyordu. Douglasların evindeki merdivenin başında durmuş, kendini kahvaltıda onlara katılmaya hazırlıyordu. Hafta sonu olduğu için herkes evdeydi. Harika. Derin bir nefes alan Eden basamaklardan inmeye başladı. Vücudunu dinç ve kafasını rahat hissetmekten dolayı mutluydu.

Christopher'ın başköşesinde oturduğu masanın üstü yumurta, jambon, krep, kızarmış ekmek, sos, sosis ve "İngiliz kahvaltısı" tarzında görünen, Eden'a yabancı gelen şeylerle donatılmıştı. Böreğe benzeyen siyah renkli garip şeye bakarken yutkundu. Tamam, böyle şeyler onun için yabancı olmaya *devam edebilirdi*.

"Eden." Cyrus ve Noah sandalyelerinden kalktı, bu modası geçmiş jest sırtmasına neden oldu. Hepsini başıyla selamladı ve Christopher'la karısı Alison'ın arkadaşça selamlamalarını duyunca gözlerini kırptırdı. October'ın karşısındaki, Cyrus'la Mhairi'nin arasındaki sandalyeye oturdu.

“Daha iyi hissediyor musun?” Mhairi ona bilgiççe gülümsedi.

Eden başını salladı. “Evet. Değişim için teşekkür ederim. Kanın iyi iş gördü.”

Bu sözlerle eğlenmiş gibi görünen Mhairi’nin gözleri parlıyordu. “Bir şey değil.”

“Buyur, Eden.” Cyrus görüşünü kapattığından Alison onunla konuşmak için eğilmişti. “Bir sürü yiyecek var ve sen de çok aç olmalısın. Bir süredir hiçbir şey yemedin.”

Başını sallayarak sessiz bir teşekkürle cevap veren Eden tabağına yumurta, jambon ve sosis doldurmaya başladı. Herkesin onu izlediğini hissetti ve ne olduğunu anlayamadığı yiyeceği geçerken utanmamaya çabaladı.

“Biraz siyah puding al.” Mhairi dirseğiyle onu dürterek böreğe benzeyen garip şeye işaret etti. “Çok güzel bir şeydir.”

Eden burnunu kırıştırdı. “Nedir o?”

“Bu...”

“Büyükanne, söyleme ona.” October yüzünü buruşturdu. “Ona söylemeden önce yemesini beklemeliydin.”

Eden, October’a dik dik bakarak arkasına yaslandı. “Demek ki iğrenç bir şey.”

Noah garip şeyden bir ısırık alıp yutkundu. “Aslında oldukça güzel.”

“İyi. Ama ne o?”

“Domuz kanı, yağ, yulaf, arpa ve bazı baharatlar...”

Öğürme refleksine hâkim olarak başını iki yana salladı.

“Sağ olun ama bu hafta için yeterince kan aldım.”

Mhairi onu tekrar dürttü. “Bu iyiydi.”

Eden ona eğleniyormuş gibi baktı. Bu Neith’in seksenli yaşlarda olduğuna inanmak çok zordu. Sosyal güvence altındaki birinden çok, muzip bir gence benziyordu.

“Düşündüğün kadar iğrenç bir şey değil,” diye temin etti onu October. Sonra gözleri Eden’inkilerle buluşunca çatalını tabağına düşürdü. “Gözlerinin rengi tamamen farklı. Neler oluyor?”

“Dönüşüm,” diye açıkladı Valeria kısa ve öz bir şekilde, sonra kahvesinden bir yudum aldı.

Eden içeceğe baktı. “Ben de biraz alabilir miyim?”

“Tabii ki.” Alison ayağa kalktı ve kahve almak için masanın öteki yanına uzandı. “Süt ya da şeker? Yoksa ikisi de mi?”

“Sütsüz, şekersiz, teşekkürler.”

“Şaşırdım,” dedi sırtıtmakta olan October.

Eden gözlerini kısıp ona baktı. “Bu da ne demek şimdi?”

Çatalını Eden’in kıyafetlerine doğrulttu. “Renk denen şeyi duydun mu hiç?”

“Bunun için beni dava edebilirsin ama ben siyahı seviyorum.”

“Bunun biraz klişe olduğunu düşünmüyor musun? Yani ürkütücü ve çarpıcı ruh yiyici gözlerin varken bu şeyler senin için işe yarıyordu tamam ama şimdi dolabını biraz renkle tanıştırmamanın vakti geldi.”

“Ve ben de bir Robert Pattison fanından tavsiye alıyorum çünkü...”

“Hey, Rob’ı eleştirme.” October çatalını tekrar ona doğrulttu, gözleri genç öfkesiyle kısılmıştı. “O iyi bir aktör. Twilight’tan nefret edenler tarafından yeteneği küçük görülüyor.”

“Ah tabii, duvarında neden bir düzine posterini olduğunu anlayabiliyorum. Çünkü o iyi bir aktör. Tabiiiii.”

October annesinin boğuk bir kahkaha attığını duyunca ona sinirli bir şekilde baktı, sonra Eden’a döndü. “Bu, odamda uyuduğun için bana teşekkür etme şeklin mi? Geçen iki geceyi büyükannemle geçirmek zorunda kaldım ve o sürekli battaniyeyi üstüne çekip duran biridir. Ayrıca fark etmediysen söyleyeyim, geceleri kahrolasınca bir soğuk...”

“Tobe,” diye onun sözünü kesti babası başını iki yana sallayarak. “Konuşmana dikkat et.”

October gözlerini devirip sandalyesine yığılırken Eden onu izledi ve kendini gülümserken buldu. Bir nedenle bu kızıdan hoşlandığına karar vermişti. Bunun pervasızlığından mı, aksanından mı, yoksa gözlerini devirmesinden mi kaynaklandığını bilmiyordu ama October bir şekilde onu etkilemişti. “Haklısın,” dedi özür diler gibi. “Kusura bakma. Odanda kalmama izin vermene gerçekten çok minnettarım. Hepinizin misafirperverliğine minnettarım.”

“Bir şey değil.” Christopher cana yakın bir şekilde başını salladı.

Herkes kahvaltısına gömülünce odaya huzurlu bir sessizlik çöktü. Eden, Alison’ın hazırladığı lezzetli yiyecekleri

çiğnerken herkesi inceledi, sonra yumurtalarını ve jambonunu bitirince krep ve sos almak için uzandı. Vay canına, çok açtı. Yiyecekler şimdi çok daha tatlı geliyordu. İçindeki ruh yiyici, o kuvvetli “açlığı” da yanına alarak kaybolduğu için artık tüm duyuları tam olarak uyanık halde gibiydi sanki.

Bu iyiydi.

Eden kaşlarını çattı. *Çok iyi.*

Douglaslar onun yanında çok rahattılar. Belki de bu, çoktan gitmiş olması gereken demode paranoyasıydı ama ondan en azından biraz da olsa korkmaları gerekmez miydi?? Konsey Başkanı McLeish kesinlikle öyle görünüyordu. Bu garip ve huzur dolu sessizlikte yemeklerine devam ederlerken bu düşünce beynini daha çok kemirmeye başladı. Masanın karşısındaki Noah, bakışlarını yakalayınca Eden durakladı. Yüz hatları ifadesizdi ama gözleri ona gülüyordu, sanki düşündüğü şeyi tam olarak biliyordu.

Kahretsin, bu aşağılık herifin bir zihin okuyucu olduğunu düşünmeye başlıyorum.

“Tamam.” Eden derin bir nefes aldı, sandalyesinde arkaya yaslanırken çatalı tabağına birkaç kez vurdu. Herkes yemeyi bıraktı. Eden yanında oturan Cyrus’ın gerildiğini hissetti.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu koruyucusu kısık sesle.

“Hayır.” Eden başını iki yana salladı ve tüm Douglaslara tek tek baktı. “Benim burada olmam konusunda, benim var oluşum konusunda gerçekten çok anlayışlı davranıyorsunuz.

Ben aptal değilim. Geçen günkü Neithlerin benim hakkımda kafayı yediklerini biliyorum... yani... Konsey Başkanı McLeish'in kız kardeşi ve yeğeni dışındakilerin. Fakat diğer herkes benim burada olmam konusunda gayet normal davranıyor. Eee? *Sizin* derdiniz ne?"

October burnundan nefes verdi. "Ben de kendimi lafını esirgemeyen biri sanırdım."

"Bazı şeylerin hiç değişmediğini görmek güzel," diye ekledi Noah.

Hadi oradan, dedi Eden ona gözleriyle.

"Şey..." Christopher oturduğu yerde kıpırdandı ve Cyrus'a baktı. "Benim için sorun değil, Hükümdarım."

Cyrus başını salladı. "Pekâlâ." Sonra Eden'a döndü ve sandalyesini de ona doğru döndürdü. "Douglasların böyle davranmasının bir sebebi var Eden."

Eden kafasının tamamen karıştığını hissetti ve October'ın neden birdenbire sessizleştiğini ve kuşkulu bir şekilde tabağına bakmaya başladığını merak etti. Bu kızı sadece birkaç gündür tanıyordu fakat bu ifade onun tarzı değildi. "Tamam. Benim bilmem birilerini rahatsız edecekse söylediklerimi unutun gitsin."

Eden, Noah'nın kendisine göz ucuyla dikkatlice baktığını gördüğünde içinden omuz silkti. Eh, davranışı ona uygun olmayabilirdi. Sadece bugünlerde biraz daha az ben-cil hissediyordu.

"Hayır, önemli değil." October başını iki yana salladı. "Ona söyleyebilirsiniz Hükümdarım."

Eden, derin bir iç geçiren October'a bakıp kaşını kaldırdı, sonra beklenti içinde koruyucusuna döndü. "Bana ne söyleyeceksin?"

"Doğduğun dünyayla ilgili bilmediğin pek çok şey var Eden. Bu şeyleri önümüzdeki aylarda sana öğreteceğim. Bunlardan bir tanesi bazı Neithlerin ekstra yeteneklerle doğuyor olması. Bu çok sık değildir ama arada görülür."

"Yetenekler mi?"

"Çeşitli yetenekler. Mesela Christopher yüksek bir sezgi yeteneğiyle doğdu."

Vay be. Bu biraz *X-Men* tarzı bir şeydi. Yüksek sezgi yeteneği. Eden'in ağzı bir karış açık kalmıştı. "Onun bir medyum olduğunu mu söylüyorsun?"

Christopher boğazını temizledi. "Tam olarak değil. Yani... evet... ama hayal ettiğin şekilde değil. Ben insanlarla ilgili şeyler sezerim."

"Şey, bu çok hoş ve karışık bir şey, şimdi gerçekten senin bir medyum olduğuna inanıyorum."

Tam o sırada çayını yudumlamakta olan Mhairi çaya doğru öksürünce çenesini peçetesiyle silmek zorunda kaldı. "Ah, ben bu kızı sevdim. Bizde kalabilir mi?"

Eden sırtarak Mhairi'ye döndüğünde onu ayakularına kadar ısıtan bir şekilde bakiştılar.

Fakat October gülmüyor, meydan okurcasına Eden'a bakıyordu. "Hey, babam ciddiye alınması gereken biri, tamam mı? Senin kötü, ruh yiyici bir şeytan olmadığını tanıştığınız anda hissetti. Ben de senin bir baş belası olduğunu

hissettim ama insanın bunu anlaması için bir medyum olmasına gerek yok zaten.”

Eden, kızına fırça atmak üzere olan Alison’ın sözünü yarıda keserek güldü. Onun gülmesi üzerine October’ın da gerginliği geçti ve omuzlarını gevşetti. Eden’a bakarak ürkek bir gülücük attı.

“Tobe’un kastettiği şey şu ki, ben senin durumunun samimiliğini ve Ankhlardan biri olduğunu hissettim,” diye açıkladı Christopher. “Bunu Konsey Başkanı McLeish’e de bildirdim. Fakat benim yeteneklerimden herkese bahsetmiyoruz. Konsey Başkanı’nın, Cyrus ve Valeria’nın haberi vardı, şimdi de senin haberin oldu. Fakat yeteneklerim ailemi bir hedef haline getirebilir; bu yüzden bunu sır olarak saklarsan memnun olurum.”

Eden bir hedef olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyordu. “Tabii ki saklarım. Sırrın benimle güvende.”

Christopher müteşekkire bir şekilde başını salladı. “Ve az önce de söylediğim gibi Konsey Başkanı McLeish’i bilgilendirdim. Onunla bir sonraki buluşmanı daha memnuniyet verici bulacaksın diye düşünüyorum.”

Eden bu konuda pek de emin değildi. McLeish’le ilgili bir şeyler vardı. Gözleri Salton ve Detroit’te Eden’a saldıran Neithler gibi bakıyordu. O kişiler Eden’ın varlığından dolayı korkuyorlardı. *McLeish* de onun varlığından korkuyordu. Bu rahatsız edici düşünceyi zihninde gerilere iterek bir yudum kahve içti ve etrafa sakin bir hava yaymaya çalıştı. “Tamam. Yani sen bir medyumsun. Peki başka ne var? Zihin okuyabi-

len veya bir şeyleri ateşe verebilen Neithler de var mı?" Eden şaka yapıyordu ama herkes sessizce birbirine bakınca şaşırdı. "Şaka yapıyorsunuz, değil mi?"

Cyrus omuz silkti. "Sana bazı yetenekleri olan Neithler olduğunu söyledim. Fakat çok çok nadir görülürler."

Vay canına. Eden bunu düşünmek için arkasına yaslandı. Ya böyle yetenekleri olan Neithler onun peşine düşerlerse? Onlarla başa çıkabilir miydi? Bunun hakkında endişelenmekteyken gözleri tekrar Noah'nın kilerle buluşunca ona öfkeyle baktı. "Sen bunu biliyor muydun?"

Noah umursamazca omuz silkerek onun saldırısı karşısındaki şaşkınlığını gizledi. Sanki onu kasten sinir etmeye çalışıyordu! "Chris konusunu mu? Hayır? Neithleri mi? Evet."

"Ve bana söylemedin ha?"

Noah gözlerini devirdi. "Sana ne zaman söyleyebilirdim? Benimle konuşmadığın gün mü yoksa benimle hâlâ konuşmadığın diğer gün mü?"

Ahh bu Noah tam bir baş be...

Tam bir pislik heri...

İnsanı çileden çıkartan, sinir bozucu, hain bir...

"Tamam." October kocaman açtığı gözleriyle onu izliyordu. "Ben hatalıydım. Bu göz rengi senin için çok uygun. Eğer o bakışla Noah'yı boğabilseydin eminim yapardın."

"Eden." Cyrus içini çekti. "Bu, Noah'nın suçu değil. Sana bilmen gereken her şeyi dönüşümünden sonra anlatacağımı söyledim."

Cyrus'ın sesi her zamanki gibi onu rahatlatmıştı. "Eee, ne zaman başlayabiliriz? Her şeyi bilmek istiyorum. İdman yapmak istiyorum. Bir Ankh olmaya başlamak istiyorum."

Cyrus onun hevesli haline gülümsedi ama başını iki yana salladı. "Çok az bir süre önce travmatik bir deneyim yaşadın. Birkaç gün bekleyeceğiz. Rahatla ve şehrin tadını çıkar."

Eğitime başlama zamanının ertelendiğini duyan Eden dudaklarını büzdü.

"Seni kaleye götürebilirim," diye teklif etti October ilgisiz görünmeye çalışarak. "Orası oldukça güzel."

Kaleyi gerçekten görmek istiyorum... "Tamam," diyen Eden masadaki herkesin rahat bir nefes aldığını fark etti. Tanrı aşkına! Hepsi de sanki Eden aşırı aksi bir çocukmuş gibi davranıyorlardı. Gözlerini devirdiğinde October onu gördü ve gülümsedi. O da bu gülüşü aynı şekilde yanıtladı. Bu kızla arkadaş olup olmayacaklarını merak ediyordu. Daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı. Yani... aslında Val vardı ama o, arkadaştan sayılmazdı çünkü daha çok bir anne ya da abla gibi davranıyordu. "Rob'ı aşağıladığım için özür dilerim," dedi alaycı bir gülümsemeyle.

October homurdandı. "Sanki bunu ilk yapan kişi sensin."

"Bunun hakkında endişelenme Eden," diye araya girdi Alison. "O posterleri arkadaşlarını sinir etmek için odasında asılı tutuyor."

Eden sırıttı. Evet. Bu kızı kesinlikle sevecekti. "Anla-

dım. Tarzını sevdim October.”

“Bana Tobe de.”

“O zaman Tobe.”

“Benim tam bir aptal olmadığımı karar verdiğine göre seni alışverişe götürmem için bana güvenecek misin? Gerçekten biraz renge ihtiyacın var.”

Eden omuz silkerek Cyrus’a baktı. “Zaten kıyafet aldık biz.”

Valeria gülümsedi. “Daha fazla alabilirsin.”

Cyrus bunun üzerine bir kaşını kaldırdı ama tartışmaya karar vermiş gibi görünüyordu.

“Tamam o zaman.” diyerek kabul etti Eden. “Ama pembe yok.”

“Güzel. Tamam, pembe yok. Dışarı çıktığımızda belki kuaföre de gideriz. İdman yaparken ve savaşırken uzun saç başa bela olabilir. Ayrıca kısa saçla güzel görünürsün.”

“Hayır!” dedi Noah sertçe. Bu hiddetli çıkışı karşısında Eden dahil herkes ona baktı. Noah da onlara dik dik baktı. “Ne? Saçını kestirmeyecek.”

Eden onun sahiplenici tonu karşısında kaşlarını çatı. “İstersem saçlarımı kestiririm.”

“Yani saçlarını kestirecek misin?”

“Eğer istersem.”

“Saçını mı kestireceksin? *Saçını?* Justin Snider duyuru sınıfının kapısını birden kapatıp da saçların arada kaldığında onu hadım etmekle tehdit etmiştin.”

“Bu benim saçım ve onunla ilgili ne yapacağım konu-

sunda senin bir şey söyleme hakkın yok.”

Noah içini çekti ve ona *tam bir çocuksun*, der gibi bir bakış attı. Sonra masadan kalktı ve peçetesini tabağının üstüne çarptı. “Kahvaltı için teşekkürler Alison.”

“Bir şey değil.”

Noah başını salladı ve son bir bakışla Eden’i sandalyeye mıhladı. “Kahrolası saçını kestirmeyeceksin.”

Noah odadan çıkıp giderken Eden ona dik dik baktı. Ön kapı arkasından hızla çarpılınca Eden onun nereye gittiğini merak etti.

“Eee?” Tobe onun dikkatini tekrar kendi üstüne çekti, gözleri heyecanla parlıyordu. “Saçını kestiriyor muyuz?”

Eden uzun, siyah saçlarının ucuna dokundu ve suratsız bir şekilde iç çekti. “Hayır.”

Yanındaki Cyrus öksürür gibi bir ses çıkarınca Eden başını kaldırıp baktı ve onun gülmesini bastırdığını gördü.

“Hain,” diye mırıldanınca bu, Cyrus’ın daha çok gülmesine neden oldu.

Onun sıcak sesiyle eriyormuş gibi hissetti ve oda birden aşırı huzurlu bir yere dönüştü. Cyrus’ın gülmesi çok nadir ve rahatlatıcıydı. Cyrus’ı dikkatle inceleyen Val’in gözleri kocaman açıldığında Eden bunun şaşkınlıktan kaynaklandığını düşündü. Sonra Val kara gözlerini Eden’a çevirdi, yüzünde dudaklarını hafifçe ayıran bir gülümseme vardı.

Val minnettar görünüyordu.

Eden kızardığını hissetti. Gözünün ucuyla Cyrus’a baktı. Son zamanlarda inanılmaz şeyler yaşamıştı. Fakat Cy-

rus'ın hayatına biraz da olsa gülücük ve mutluluk katan kişi olmak, kesinlikle hayret verici şeydi.

Eden tam orada ve o anda Cyrus'ın beklentilerine uygun olarak yaşayacağına dair kendi kendine söz verdi.

SEKİZİNCİ BÖLÜM

Şeytan İçin Takıntı: Cehennemın Kokusu

Parmaklarındaki kanı yalayan Teagan, memnuniyetle kızın hareketsiz vücuduna baktı. Kurbanın saf ruhundaki yaşam enerjisinin acımsı bakır tadı kan dolaşımına eroin gibi yerleşmişti. Bu gerçeküstü bir histi, sanki lezzetli bir yemek ve seksin, içindeki canavarı yatıştırması gibi bir şeydi. Vücudu yoğun bir neşeyle dolan Teagan iki parmağını kızın boynuna koyduğunda gülümsedi. Nabız yoktu. Fakat vücudu hâlâ sıcaktı. Ellerini son bir kez kızın vücudunda gezdirdi. ölü koleksiyonuna eklenen son parçayı inceleyen bir sirk yöneticisi gibiydi.

İsimsiz kızla işi biten Teagan otel odasındaki yataktan inerek banyoya girdi. Hızlıca bir duş alarak izlerden arındı ve sonra her zaman giydiği siyah bol pantolonuyla beyaz tişör-

tünü üstüne geçirdi. Tişörtün kollarını sıvadıktan sonra komode uzanıp sigarasını aldı ve yakmak için balkona gitti. Tütünü içine çekip dumanını üflerken Detroit şehrine bakıyordu. Neşe, geldiği gibi hızlı bir şekilde kaybolmaya başlamış ve düşünceleri kaçınılmaz suretle yine Eden'a dönmüştü.

Ryan Amca'sına olanlar büyük talihsizlikti. Bu dünyada gerçekten sevdiği ve saygı duyduğu bir kişi varsa o da Ryan'dı. Teagan'ın anne ve babası beş Neith tarafından avlanıp öldürüldüğünde Ryan onu yanına almış, öldürmeyi öğretmiş ve birlikte o zayıf insanları soyup her şeylerini alarak sahip oldukları yoğun gücün zevkini çıkarmışlardı. Ryan ona insanlara üç kısımdan oluşan bir yemek olarak bakmasını öğretmişti. Başlangıç olarak onları korkutmakla eğleniyor, canlarını yakıyor, onları kesiyor ve acı çektiriyordunuz. Ana yemek, küçük düşürmekti. Onları çırılçıplak soyuyor, masumiyetlerini alıyor ve savunmasız hale getirerek utandırıyor-dunuz. İnsanlara tecavüz etmek en tatmin edici kısımdı çünkü hem fiziksel hem duygusal acıya sebep oluyordu. Sonra sıra tatlıya geliyordu. Büyük final; onların ruhunu yemek. Bu mutluluk verici bir şeydi. İlk olarak ön hazırlık, sonra da seks... Harika. Eğer Ryan'la birlikte olmasaydı bu ritüele olan bağımlılığı asla keşfedemezdi. Evet, amcası bir dâhiydi. Teagan'a ayrıca izlerini nasıl yok edip güvenli bir şekilde hareket edeceğini de öğretmişti. Fakat ona göre Ryan bunu fazla ciddiye alıyordu. Tek yapmaları gereken birisini etkileri altına almak ve istedikleri şeye inandırmaktı. Mesela Teagan şu anda kaldığı otelin güvenlik görevlisini otelde kaldığını

gösteren kasetleri ona vermesi konusunda, müdürü de kayıt sisteminden ve kendi hafızalarından onun adını silmesi konusunda etkisi altına almıştı. Otel odasındaki ölü kızı bulduklarında Detroit'in yeni seri katilini suçlayacaklardı.

Teagan homurdandı. O aşağılık herifler Ryan'la ailesini öldürüp Eden'ı aldıktan sonra Teagan grubu yeniden toplamak için Detroit'e gelmişti. Kuytulara saklanmış ve kulağını tetikte tutmuştu. Heyet'in Eden'la kendisinin peşinde olduğu haberi kulağına gelmişti. Winslow malikânesindeki karışıklıktan ve Ryan'ın bodrumda yaptığı şeylerle ilgili bulunan kanıtlardan dolayı cezalandırarak birilerini arıyorlardı. İğrenerek başını iki yana sallayan Teagan sigarasından bir nefes daha çekti. Geri zekâlılar. İnsanların ruhunun tamamını almaya başladılarsa ne kadar güçlü hale gelmiş olabileceklerini fark edemiyorlar mıydı? İçindeki güç inanılmazdı. Hayır. peşine düşmelerinden korkmuyordu. Kendi planlarını yapmakla çok meşguldü.

Eden'in Detroit'te olduğunu öğrendiğinde artık çok geçti. Oraya Neithler ve Ankhlarla aynı anda varmıştı. Ryan o kadar zaman boyunca onunla kafa bulmamıştı. Kızının yarı Ankh olduğunu söylediğinde ona inanmış, bunu kanıtlayan doğum lekesini de görmüştü. Ayrıca Eden tarafından birkaç kere yere serilmişti ve Eden'in bunu onun kadar güçlü birine yapamıyor olması gerekirdi. Fakat malikânede Eden'in etrafında olan korumaların sayısı hakkında şüpheliydi. Ryan. Eden'in annesinin Ankh Hükümdarı meşhur Persepolisli Cyrus'ın karısı olduğunu söylemişti. Teagan, onun kendisini

Eden'la evlenmesi için ikna etmek amacıyla bunu diline doladığını düşünmüştü. Oysa ikna edilmeye ihtiyacı yoktu. Fakat kahretsin ki hepsi de gerçektir. Cyrus beyaz atıyla içeri dalmış ve onun nişanlısını alarak kaçmıştı.

“Pislik,” diye homurdandı karanlık gökyüzüne doğru.

Fakat pes etmeye niyeti yoktu. Cyrus'la o küçük pislik Noah'nın depoda canlı bıraktıkları Neithlerden biri hayatı karşılığında bilgi vermeye çok hevesliydi. Adam ona Cyrus'ın Eden'i Kutsanmış olmaktan kurtarmak için annesinin insan olan ailesinin yanına götüreceğini söylemişti. Bu, Ryan'la onun en çok korktukları şeydi ve gerçekleşmek üzereydi.

Tabii çoktan gerçekleşmediyse...

Fakat bu, Teagan'ı durdurmazdı.

Neith'ten içeriden bilgi verebilecek birinin ismini almıştı. Fakat bu kişi Cosmina Arcos denen, Eden'i öldürmeyi planlayan bir sürtük için çalışıyordu. Bu haberleri duyunca keyfi kaçan Teagan, Neith'i öldürmüş ve muhbiri aramaya başlamıştı. Küçük sapkını, Arcos'a sırtını dönmesi ve kendisi için çalışmaya ikna etmesi çok zor olmamıştı. Ryan'dan ona kalan mirasın sadece bir milyon doları yetmişti.

Şimdiyse muhbirinin Eden'in nerede olduğunu bildirmek için gelmesini bekliyordu. Onun nerede olduğunu öğrendiğinde peşine düşecek ve bir Ankh'a dönüşmüş olsa bile onu alıp Cyrus'ın hiç bulamayacağı bir yere götürecekti.

Kısık sesle küfreden Teagan sigarasını söndürürken Eden'i ne zaman düşünse onu yenmekle tehdit eden öfke-siyle savaştı. Çok yaklaşmıştı. Eden'la önünde her zaman bir

engel olmuştu. İlk önce hep Eden'ı koruyan ve onun yoluna çıkan Stellan vardı. Neyse ki bu sinirli geri zekâlıdan kurtulmuştu. Şimdi de suratına şamar gibi inmedikçe bir şeyleri anlayamayan Eden ve onun başını döndüren Noah vardı. Bunlara ek olarak piyasaya bir de Cyrus çıkmıştı.

Teagan'ın, kızını izlediğini gördüğünde Ryan, Eden'ı ona vereceğine dair söz vermişti. Teagan onu arzulamaya başladığında Eden on beş yaşındaydı. Onun özel biri olduğunu biliyordu; Ryan ona her şeyi anlatmıştı. Fakat bir gün onu bahçede Stellan'la birlikte gülerken izlediği o güne kadar Eden'ı arzulamamıştı. Evet, Eden'da bir güç vardı ama Teagan'ın sahip olmak ve yok etmek için yanıp tutuştuğu insani bir yanı da vardı. Onu istediği gibi şekillendirmek ve kontrol etmek istiyordu. Mümkün olabilecek her şekilde ona sahip olmak istiyordu ve kalbinin derinliklerine kadar biliyordu ki Eden ona aitti. Ryan bu durumdan hoşnuttu. O, Eden'in yeni bir Kutsanmış soyu doğurmasını istiyordu. Çok güçlü bir Kutsanmış olan Teagan'ın çocuklarını doğurması Ryan'ın işine yarayacaktı. Bunu kendisi de istiyordu fakat onun asıl istediği, Eden'dı. Ona sahip olana kadar da durmayacaktı.

Bu yüzden eğer o şimdi bir Ankh ise bile bu önemli değildi. Ryan'ın, bavulunda sakladığı araştırmalarını düşündü. Ryan'ın çaldığı araştırmalar... Gerçek oldukları ortaya çıkan araştırmalar... Teagan bu sararan yaprakların üstündeki solmuş kelimelerin bir kısmının bile doğru olduğu kanıtlanırsa gerisinin inkâr edilemez olacağını düşünüyordu. Eğer Eden

bir Ankh ise bu daha çok çalışacağı anlamına geliyordu fakat onu geri almak için çıktığı yolda önüne çıkan herkesi yok etmeye hazırdı. Bunu gerçekten de yapardı.

Odanın içinden gelen hafif boğuşma sesini duyan Teagan gerginleşti. Kahretsin, sürtüğün öldüğüne yemin edebilirdi. Daha yeni duş almıştı ve kıza tekrar dokunmak istemiyordu. Loş bir ışıkla aydınlatılmış odaya girerek ortada durdu. Ensesindeki tüyler birden diken diken oldu. Bir şeyler yanlış gidiyordu.

Çevresinde bulanık bir hareketlilik olduğunu fark edince yüzüne doğru indirilmekte olan yumruğu yakalamak için tam zamanında döndü. Saldırganının kolunu arkasına doğru kıvrıran Teagan, kırılma sesini duyunca tatmin oldu. Kutsanmış, boğuk bir şekilde haykırarak Teagan'ın önünde dizlerinin üstüne çöktü. Bir başka düşman arka tarafına doğru tekme attığında sırtının acıdığını hissetti. Önündeki adamı ileri doğru ittirdi ve arkasına dönerek elinin tersiyle kadının yüzüne tokat attı. Ayakları yerden kesilen kadın komodinin üstüne yığıldı.

“Dur!” diye gürledi birisi. Sonra on tane Kutsanmış, cehennemden çıkan şeytanlar misali, odanın gölgelerinden dışarı çıktı. Teagan şaşkınlığını göstermemeye çalışarak yüz hatlarını kontrol etti. *Bunlar nasıl olmuş da içeri girmişti?* “Teagan Winslow, otur.”

Ses tamamen otoriteyle doluydu ve Teagan'ın onların kim olduklarını hemen anlayarak boyun eğeceğinden emindi.

“Kahrolası heyet,” dedi Teagan dikleşerek.

Onu bulmuşlardı.

Bir bakıma pek de şaşırmamalıydı. Yengesi Celine haklıydı. Belki de çok dikkatsiz biriydi. Şehrin her yanında insanları öldürüyor ve otel odalarında terk ediyordu. Polisin, gelişigüzel şekilde öldüren, bir şekilde otel kasetlerini ve kayıtlarını silmeyi başaran ve hiçbir görevliye görünmeden işini halleden bu seri katil hakkında ne yapacağına dair hiçbir fikri yoktu. Ona *Detroit'teki Hayalet* diyorlardı. Teagan bununla Heyet'in dikkatini üstüne çekeceğini bilmeliydi. Heyet onu bulmadan önce muhbirinden Eden'in nerede olduğunu öğrenmeyi ummuştu.

“Sözlerine dikkat et,” diye onu uyaran adam öne bir adım atınca, Teagan onun tıpkı kendisinininkiler gibi gri, boş bakan gözlere sahip, uzun boylu ve seçkin görünümlü biri olduğunu gördü. “Senden kıdemli olanlara biraz saygı göster.”

Kıdemliler benim bir yerime benziyor.

“Neden burada olduğumuzu biliyorsun Teagan Winslow.”

Teagan başıyla onayladı.

“Söylentiler yanlışmış. Çenesini ne zaman kapatacağını bilmeyen ukala bir ahmak olduğunu duymuştum.”

Teagan bu aşağılamalar karşısında irkildi. Eğer bunları başka biri söylemiş olsaydı onu o anda paramparça etmişti. Teagan kendisini çevreleyen gruba baktı ve bunu yapmak için yeterince hızlı olup olamayacağını merak etti.

“Bunu düşünme bile,” diye uyardı adam onu. “Ben Dar-

win Rice, suçların için seni yargılamak adına buradayım.”

“Yargılama kısmının çoktan bittiğini ve senin cezayı uygulayacak kişi olduğunu düşünüyorum.”

Darwin sırttı. “Haklısın.”

Teagan içinden bir küfür ederek omuzlarını dikleştirdi. Bunu yapmayı istemiyordu. Onlara güvenip güvenemeyeceğini bilmiyordu. Fakat başka bir seçeneği yoktu. “Size bir anlaşma sunacağım.”

“Biz anlaşma yapmayız.”

“Size bir tepside Persepolisli Cyrus’ı sunacağıma söz versem bile mi?”

Oda küstahça verilmiş bu söz karşısında sessizleşti. En sonunda Darwin gözlerini kıstı. “Ve ben de senin gibi kendini beğenmiş küçük bir pisliğin böyle bir sözü yerine getirebileceğine inanacak mıyım?”

Bu alay karşısında boynunu kütleten Teagan, korku salan bir bakış attı ve adamın gözlerinden geçen temkinli bakış karşısında kendisinden memnuniyet duydu. Teagan’ın yaydığı gücün farkında oldukları açıktı. “Eden Winslow onunla birlikte. Cyrus onun koruyucusu. Onların nerede olduğunu bana söyleyecek bir muhbirim var. Eğer onları bulursam size Cyrus’ı getireceğim ve siz de Eden’la benim gitmeme izin vereceksiniz.”

“Bayan Winslow’un da cezasını çekmesi gereken suçları var.”

Teagan burnundan soludu. “O evde bulduğunuz hiçbir şeyi Eden yapmadı. O kar kadar saftır.”

“Bu önemli değil. Olanlara izin verdiği ve suçları Heyet’e bildirmediği için suçlu.”

Teagan bu adamların onun olan şeye ellerini sürmesi düşüncesi karşısında öfkelen-di. “Bakın, size Cyrus’ı getireceğim, siz de benim Eden’ı almama izin vereceksiniz. Yoksa unutulun gitsin.”

“O halde unutulım gitsin.”

Kahretsin.

“Tamam. Tamam. Ya size Cyrus’la birlikte Corsicalı Valeria’yı da ele geçirebileceğimi söylesem? Onun Mezopotamyalı Darius’la oldukça yakın olduğunu duydum. Onu size çekebilir.”

Darwin yüzünü buruşturdu. “Etkilenmedim.”

“Gerçekleri söylüyorum. Cyrus ve Valeria son görüşmelerinde Eden’la birlikteydiler.”

Darwin bir süre konuşmadı, sonra dönüp arkadaşlarından birine baktı; adam başını sallıyordu. İsteksizce içini çeken Darwin, Teagan’a baktı. “Tamam. Sana sözünü yerine getirmen için altı hafta vereceğiz. Seninle Eden’in özgürlüğü karşısında Cyrus ve Valeria.”

Teagan sırtıttı. “Sorun değil.”

“Kaçıp gitmediğinden emin olmak için içine bir takip cihazı yerleştireceğiz.”

“Hey, bu saçmalığı kabul etmiyorum.”

Darwin bıkkın bir şekilde içini çekti. “Takip cihazını içine yerleştireceğiz ve Cyrus’la Valeria’yı bize getirdiğinde çıkaracağız. Anlaşmayı daha da tatlı hale getirmek için senin

kontrol edemediğin arzularını görmezlikten geleceğiz.” Yataktaki cesede iğrenerek baktı.

İyice düşünen Teagan bunun elde edebileceği en iyi anlaşma olduğuna karar verdi. Dikkatli bir şekilde başını salladı. “Tamam. Anlaştık.”

DOKUZUNCU BÖLÜM

Aynı Günde Pek Çok Şey

Ah kahretsin, şu Cyrus ve Valeria onu öldürecekti. Eden, October'ı bulmak için çılgın gibi etrafında yürüyenleri inceledi fakat hiçbir iz yoktu.

Cyrus alışveriş işiyle ilgilenmediği için Eden'ı Val'in yetenekli ellerine bırakmaya karar vermişti. Arcos veya adamları mucize eseri Eden'in nerede olduğunu öğrenir de peşine düşerse diye, bir önlem olarak onun ikisinden biri yanında olmadan bir yere gitmemesine karar verilmişti. O sabah Cyrus da Noah'nın arkasından çıkmıştı; görünüşe göre Noah geçen gün yanından geçtikleri hoş art deco tiyatro salonunun altında bulunan Neith idman merkezine gitmişti. Val ve October da günlerdir ilk defa Eden'ı dışarı çıkarmışlardı. Ilık havada Morningside'dan Old Town'a kadar bayağı yürümüşlerdi fakat bu, Eden'in hoşuna gitmişti. Etraflaki kar-

maşadan, durup kalkan otobüslerin tıslamasından (her yerde otobüs vardı!), kulaklarına gelen milyonlarca aksandan, kahve kokularından ve temiz havaya yayılan egzoz dumanlarından bu kadar hoşlanmış olmasına çok şaşırmıştı. İnsanların arasında dolaşırken gözlerini kocaman açtı, artık onların ruhlarını alma dürtüsü onu yiyip bitirmiyordu. Ah, Noah onun açlığını uyandırmadan önce ne kadar da özgür olduğunu unutmuştu.

Val'in telefonu çaldığında Old Town'a yeni girmişlerdi. Telefonu açan Val ciddileşmiş ve vericiyi eliyle kapatarak kızlara konuşması gerektiğini söylemişti. O anda İskoçya Ulusal Müzesi'nin önünde duruyorlardı. Apaçık bir havanın olduğu bu günde bir binada sıkışıp kalmak istemediğine karar veren Eden, içeri girmeyi teklif eden October'a bakıp başını iki yana sallamıştı. Sonra October, Val'e dönüp onlarla Royal Mile'da bulunan Filling Station denen yerin önünde buluşmasını söylemişti. Val gergin bir şekilde başını sallamış ve köşeden dönerek kaybolmuştu. Eden onun arkasından göğsünde bir yumruyla bakakalmıştı, ortada ciddi bir şeyler olmamasını umuyordu.

October kazağının kolunu çekince Eden onu takip etmeye başlamıştı ama birisi October'a seslenince ansızın durmuşlardı. Uzun boylu, hoş bir çocuk onlara doğru geliyordu.

"Ah Tanrım," diye mırıldanmıştı October. "Okuldan bir arkadaşım. Kendisi tamamen insandır. Rahat davran."

Eden ona, *Ben mi? Ben nasıl rahat olmam?* dermiş gibi bir bakış atmıştı.

October çocuğu tanıtmıştı ama Eden pek dinlemiyordu, Val'in telefon konuşması hakkında endişelenmekle meşguldü. Çocuk İngilizce dersi için almaları gereken bir kitaptan bahsediyor ve mağazada bulamadığını söylüyordu. October ona yardım etmeyi teklif etmiş, kitapçıya girmek için caddeyi geçerlerken Eden da sessizce arkalarından gitmişti.

“Ben burada bekleyeceğim,” demişti. Biraz telaşlı görünen October da başını sallamıştı.

Tobe telaşlı mıydı? Eden onun bu çocuğa âşık olup olmadığını merak etmişti.

Sabırla beklemeyi hiçbir zaman becerememişti ve her şey bir bakıma baş aşağı gidiyormuş gibiydi. Tobe ve arkadaşı içeride çok uzun süre duracakmış gibi görünüyordardı. Bu onun suçu değildi. Gerçekten. Canı sıkılmıştı sadece. Sersem bir halde dolaşmaya başlamış ve caddenin kuzeyine doğru ilerlemişti. Cyrus arabasını bu yoldan yukarı doğru sürmüştü ve Eden bir *Yasak Gezegen* dükkânının önünden geçtiklerinden oldukęa emindi. Dükkânı bulunca aptalca bir heyecana kapılmış ve içeri girip kuşe kâğıtlı çizgi romanların kokusunu içine çekmişti. Bu garip bir şeydi ama burada, yabancı bir ülkedeyken, ailesi onu perişan etmiyorken ve içindeki o şey yokken kendisini ilk defa biraz da olsa normal hissediyordu. Mağazada dolaşıp *Shonen Jump*'ın son sayısını ararken bir yandan da kalitesiz oyuncak bebeklere, sırt çantalarına ve diğer eşyalara göz gezdirmişti. *Shonen*'in hiçbir kopyasını bulamayınca çok şaşırmıştı. Stoklarında derginin kalmadığını söyleyen mağaza çalışanının belirgin aksanı

GEÇMİŞİN KANI

Tek isteği kurtulmaktır...

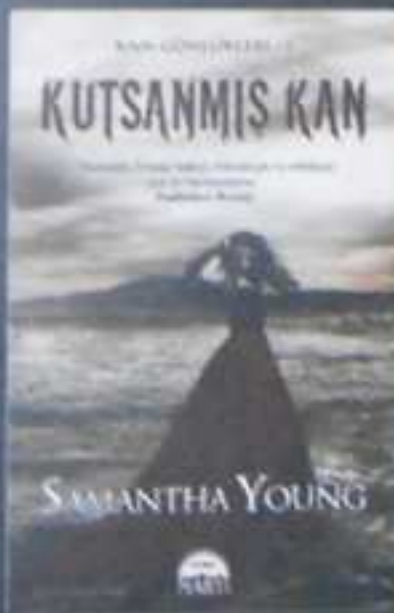
Fakat kurtuluşa giden yol hiç kolay değildir!

Annesinin soyunu araştırmak için İskoçya'ya giden Eden, kısa süre içinde kendini karmaşık işlerin içinde, İskoç Savaşçı Neithlerin dünyasında bulur. Burası bazılarının kollarını açarak onu karşıladığı, bazılarının ise ona komplo kurduğu bir dünyadır; Eden'a aşkın, arkadaşlığın ve savaşçı olmanın ne anlama geldiğini öğretecek bir dünya...

Bir gün, sonsuza dek kurtulduğunu sandığı adam yeniden ortaya çıkınca Eden'ın hayatı allak bullak olur, çünkü herkesten çok sevdiği kişi büyük bir tehlikeyle karşı karşıyadır. Eden bu kişi için önemli bir seçim yapmak zorunda kalacaktır.

HASRET e-kitaphane

KAN GÜNLÜKLERİ SERİSİ

www.martiyayinlari.com

ISBN 978-605-348-081-5

internette sipariş: okuoku.com

yüzünden bir anlığına dikkati dağılan Eden neredeyse onun ne dediğini anlamayacaktı. Sonra dışarı çıkmış ve kitapçıya gitmek üzere yukarı doğru yürümeye başlamıştı. On beş dakika boyunca yukarıdan aşağı kadar her yeri aramış ve October'ı kaybettiğini anlamıştı.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin. Eden dudağını ısırıp etrafına bakındı. Hayır. Kesinlikle October'dan hiçbir iz yoktu. Tamam. Val onlarla Royal Mile'daki *Filling Station*'da buluşacaktı. Yani sadece oraya gitmeliydi. Cep telefonunu bulmak için eliyle kot pantolonunu yokladı ama onu October'da bıraktığını fark etti. *Ah kahretsin.* Val, *Filling Station*'a ulaşip çılgına dönmeden önce oraya varmalıydı.

“Pardon.” Eden kayıtsız bir şekilde sokakta yürüyen bir çifti durdurdu. “Royal Mile'daki *Filling Station*'a nasıl gidebilirim?”

Adam özür diler gibi suratını ekşitti. “Ah kusura bakmayın ben buulaadan deeilim, Fillin Station'ın neede olduunu biimiyooum ama Royal Mile'ın neede olduunu sööleebi-liim.”

Aksamını pek anlayamadığı adama boş gözlerle baktı. “Bu hayır mı demekti?”

Adam güldü ve arkasına dönüp caddenin aşağısını işaret etti. “Bu yoldan aşaa gideeseniz kendinizi Royal Mile'da buluusunuz. Birileene soraasanız size Fillin Station'ın neede olduunu söleele.”

Eden adamın parmakla işaret etmesinden kastettiği şeyi çözmüştü ama söylediği tek bir kelimeyi bile anlamamıştı.

bu yüzden minnettar bir şekilde başını sallayarak teşekkür etti ve geldiği yere doğru yürümeye başladı. Caddede yürürken yanından geçen bir grup kızın derslerden konuştuğunu işitti; Amerikan aksanları fark ediliyordu. Öğrenciler! Onlar gitmek istediği yeri kesin bilirlerdi ve Eden da onları anlayabilirdi.

“Pardon.” Eden grubu durdurunca kızlar beklenti içinde ona döndüler. “Royal Mile’deki Filling Station’ın nerede olduğunu söyleyebilir misiniz?”

“Oh, Tanrı’ya şükür!” Tanıdık bir İskoç aksanı omuzlarının rahatlamayla sarkmasına neden oldu. Arkasına döndüğünde October’ın ona doğru koştuğunu gördü. October onu kaba bir şekilde öğrencilerin arasından çekmeden önce koluna vurdu. “Hangi cehenneme kayboldun? Harakiri yapmaya hazırlanıyordum. Hükümdar kahrolası kızını kaybetmeyi başaran aptalın bundan daha azını yapmasını beklemes!”

“Tanrım, sakın ol Tobe.” Rehberini bulduğu için artık daha iyi hissediyordu. “Kalp krizi geçireceksin.”

“Eğer sonunda kendi ölümümle yüzleşmeyecek olsaydım benden uzaklaştığın için seni gebertirdim. Neredeydin?!”

“Cıyıklamayı bırakır mısın lütfen? Kulaklarımın tam olarak duyması savaşçılık eğitimim için önemli.”

October gözlerini hiç ayırmadan ona dik dik bakmaya devam ederken insanlara çarpıyor, onlar da dönüp kabalığına söyleniyorlardı.

Eden omuz silkti. “*Forbidden Planet*’taydım. Dükkanın stoklarında hiç *Shonen Jump* olmadığını biliyor musun? Buranın bir büyükşehir olduğunu düşünüyordum.”

“Bir daha böyle bir şey yaparsan ben seni büyükşehir yapacağım göreceksin gününü.”

“Bu da ne demek?”

“Bu şu demek... şu demek. Off bilmıyorum. Bir daha böyle bir şey yapma. Kalp yetmezliğinden ölmek için çok genç ve güzelim.”

“Tamam, özür dilerim. Canım sıkılmıştı. Her neyse, sen ve o çocuk ne yapıyordunuz? İngiliz Edebiyatı bölmesinde öpüşüyor muydunuz yoksa?”

Bu yorum üzerine October yüzünü buruşturdu, gök mavisi gözleri kısılmıştı. “Haaayır. Colin bir insan. Biz insanlarla birlikte olmayız.”

“Ne? Hiç mi? Seksi olsalar bile mi?”

“Of, birlikte olmak derken o “*birlikte olmayı*” kastetmemiştim. Tanrım, müstehcen konulara girme kuzi.”

Bu söz üzerine Eden daha neşeli adımlar atmaya başladı. *Kızı*. Bu hoş bir şeydi. “Eee, o zaman Neithlerden biriyle mi çıkıyorsun?”

October başını iki yana salladı. “Cameron’la çıkıyordum ama altı ay kadar önce bitirdik.”

“McLeish’in yeğeni olan Cameron mı?”

“Evet, ta kendisi.”

“O hoş biri.”

“Evet ama biz birlikte büyüdük. Bu çıkma işlerini bir

deneyelim dedik ama sonunda bir kuzenini falan öpüyormuşsun gibi oldu.”

Teagan’ın görüntüsü gözünün önüne gelince Eden yumruklarını sıktı. Aşağılık kuzeni hâlâ dışarılarda bir yerdeydi, özgürce dolaşıyordu. “Ah evet, ne demek istediğini çok iyi anlıyorum.”

“Bu pek hayra alamet değil gibi.”

Eden kendisini birdenbire Teagan’ı anlatırken buldu. October oldukça iğrenmişti ve onun yerine de çok öfkeliydi. Eden onun öfkesinin arttıkça aksanının ağırlaştığını fark etti. Bu, konuşmakta oldukları konuya rağmen Eden’i neşelendirdi.

Birçok farklı şeyden bahsettiler. Eden, Stellan’dan bahsetmekten ustaca kaçınan bu kıza minnettardı. October onunla ilgili konuşmak yerine idman merkezini ve Neithlerin gözünün Cyrus, Val ve Noah’dan nasıl korktuğunu anlattı; yıllardır hiç Ankh görmemiş olan Neithlerin o günlerdeki sıcak gündem maddesi onlardı. October dedikodu yaparken bir yandan da Royal Mile’daki en sevdiği mağazaları gösteriyordu. Eden her yere minnettar gözlerle bakıyordu. Gerçek üstü bir şekilde burada oluşunu hâlâ atlatamamıştı. The Mile’da yukarı doğru yürürken Eden’in keskin gözleri birkaç metre ilerideki restoranın önünde onları beklemekte olan Val’i gördü.

“Corsicalı Valeria’yla Persepolisli Cyrus’ın senin koruyucuların olması muhteşem bir şey. Onlar buralarda efsaneler,” dedi October efkârlı bir şekilde içini çekerek. Val

hakkında konuşurken gözlerinden bir kahramana tapmaktan çok daha fazlası okunuyordu.

“Evet,” dedi Eden kayıtsızca. “Şimdiye kadar bana çok iyi davrandılar.”

October kaşlarını çattı. “Şimdiye kadar mı?”

“Şey.” Eden omuzlarını silkti. “Hâlâ kötü bir şeyler olacmış gibi geliyor.”

October ona bakıp başını iki yana salladı. “Ankh’a dönüşmenin onlara güvenmeni sağlayacağını düşünmüştüm. Onlar artık senin ailen Eden.”

“Ah, onlara güveniyorum. Sadece henüz kendime güvenip güvenmediğimi bilmiyorum. Muhtemelen onları hayal kırıklığına uğratacak aptalca bir şey yapacağım.”

“Hey.” October onu durdurdu, genç gözleri birdenbire ciddileşmiş ve olgunlaşmıştı. “Bak, babam Cyrus’ın ona anlattığı her şeyi bana anlattı. Sen kimseyi öldürmedin Eden. İçinde ürkütücü bir şey vardı ve sen de onunla savaştın. İyi iş başardın. Uyanış Merasimi’nde Noah Valois’i öldürmeyi reddettiğini de duydum.”

Eden eski en iyi arkadaşını düşününce dudaklarını büzdü. “Ah evet, o konuda kendime biraz kızıyorum.”

October burnundan nefes verdi. “Siz ikinizin arasında neler oluyor?”

“Hiçbir şey olmuyor. Sadece o bunu hâlâ kabul edemedi.”

October ona deliymiş gibi bakarken homurdanınca sırtı. “Ne?”

“Bir şey yok. Çok güçlü bir iraden varmış gibi görünüyor.”

“Anlamadım?”

“Yani Noah bana ne zaman gülümsese içimden elinden tutup onu en yakındaki bir yatağa atmak geliyor.”

October’ın gözünün önünde oluşturduğu görüntü nedeniyle Eden bir nedenle içten içe kızardığını hissetti ve bu, October’ın bir kahkaha atmasına neden oldu.

“Eğer Ankhlar kızarsaydı şu anda pancara dönmüştün. Şu gözlere bak. Sanırım hâlâ b-kartını kullanmadın, ha?”

October’ı sadece birkaç gündür tanıyan ve geçen birkaç saatte onunla sadece bir kere doğru düzgün sohbet etmiş olan Eden, onun açıksözlülüğe karşı bir bağışıklığı olduğunu düşündü. Vay canına be. October gerçekten AÇIKSÖZLÜYDÜ. Eden sabırsız bir şekilde onlara doğru yürümeye başlamış olan Val’e baktı. “Şey, bu konuyu konuşmasak? Kadim savaşçı anne figürü bize doğru geliyor.”

“Tabii. Ama sana birazcık tavsiye verebilsem...”

“Çabuk ol o zaman.”

“Benim ilk seferim Irak’ın bir Mp3 çalar markası olduğunu düşünen bir çocuklaydı. Eğer ayağının dibinde dolaşan Noah Valois gibi birisi varsa o zaman derim ki kendini bırak ve onun sana kafasına göre fena şeyler yapmasına izin ver.”

Eden homurdandı. “Peki ya güven ve duygusal yakınlık ya da Tanrı korusun, aşk ne olacak?”

“Aman Eden, bu seks, evlilik değil ya.”

“Eğer onun tavsiyesine uyarsan kafana kendi elimle bir

tane patlatırım Eden MacDouglas.” Val birdenbire önlerinde belirmiş ve ayıplar gibi kısılmış gözlerini October’a dikmişti.

October ona saygılı bir şekilde başını salladı ama ağzının köşesinin arsızca kalkması gülmek için öldüğünü gösteriyordu. “Sadece fikrimi paylaşıyorum Valeria, hepsi bu.”

“Senin fikrin. Siz çocuklar bugünlerde hangi ifadeyi kullanıyorsunuz? Ah evet. Senin fikrin berbat. Eden’in tek gecelik ilişkiden başka düşünecek daha önemli şeyleri var. Eğitim görmesi, idman yapması ve avlanması gerek. Ve şu anda da görmesi gereken kocaman kahrolası bir kale ve dolabına eklemesi gereken biraz renk var.”

Eden, Val’e sırtıttı ve onlara yol göstermek için etraflarından dönen October’ı takip etti. Adımları sanki *beni korkutmuyorsun Korsikalı Valeria!* der gibiydi.

Arkalarındaki Val elini uzatıp October’ın kafasının arkasına bir şamar attı.

“Ahh, bu ne içindi?”

“Bu ebeveynlerinin yerineydi. Sen tek gecelik ilişkiler yaşamak için daha çok gençsin. Yetişkin oyunları oynayan çocukların hep canı yanar.”

“Kafamın arkasına aldığım darbe pek acısız sayılmazdı.”

“Gördün mü? Tam olarak amacım buydu.”

Eden kahkahasını bastırdı ve asık suratlı bir şekilde yolu gösteren ‘kuzen’ini takip etti.

Douglasların evinin önündeki taş merdivenleri çıkarken

hava hâlâ aydınlıktı. İçeride ışıklar yandığından dolayı Eden herkesin evde olduğunu tahmin etti. Christopher ruh yiyici avladığı zamanların dışında büyük bir İskoç şirketinin yatırım bankerliğini yapıyordu ve Alison da ilköğretim okulu – ya da İskoçya’da dediklerine göre ilkokul– öğretmeni idi. Günlerden cumartesi olduğu için idman merkezinde Cyrus’a eşlik etmeye karar vermişlerdi. Eden, Neithlerin her iki hayatlarını da nasıl dengede tuttuklarını hayal bile edemiyordu. Ankhlar için işler tam zamanlıydı ve o kadar parayı nereden kazandıklarını bilmiyordu fakat Cyrus’ın çok fazla nakit parası olduğunu ve onu dünyanın her tarafına dağılmış, ruh yiyicilerin en kötülerini avlayan elli sekiz –ah, bir dakika, Eden’la birlikte elli dokuz olmuşlardı– Ankh’la paylaşıyordu.

Eve girerlerken Val ve October idman merkeziyle ilgili konuşuyorlardı ve bu, Eden’in mekânı görmek için daha da sabırsızlaşmasına neden oluyordu. Başının dönmesine neden olan yabancı isimlere sahip kılıçlardan konuşarak oturma odasına girdiklerinde, içeride oturmuş kahve içen Cyrus, Noah ve Douglaslarla karşılaştılar.

Cyrus’ın gözlerinin içi gülüyordu. “İyi vakit geçirdin mi?”

Eden elindeki torbaları kaldırdı ve alaycı bir edayla gülmüseddi. “Gardırobuma renk enjekte ettim.”

“Pembe yok mu?”

Eden ürperdi. “Tanrım, hayır.”

“Onu kaleye götürdün mü Tobe?” diye sordu Mhairi.

Alison koltuktan kalkıp izin isteyerek mutfaktan kokusu gelen yemeğe bakmaya giderken.

“Evet.”

“Eee.” Mhairi, Eden’a döndü. “Ne düşünüyorsun?”

Eden hayatında böylesine inanılmaz bir şey görmediğini düşünüyordu. “Edinburg Kalesi muhteşem. Tam anlamıyla hem de.” Kalenin üstüne inşa edildiği, uzaydan gelmiş benzeyen volkanik kayayı düşündü. Sanki kadim bir büyücü, zamanda yolculuk yapıp kayayı ortaçağdaki yerinden sökmüş ve modern şehre yerleştirmişti. Princes Caddesi’nden kaleye doğru yürürken kendisini garip, gerçeküstü bir rüyadaymış gibi hissetmişti. Önünde öyle görkemli ve hipnotize edici bir görüntü vardı ki ona bakarken birkaç kişiye çarpmıştı. Kalenin içi de hoştu ama çok fazla tarih meraklısı biri olmadığı için onu dışı kadar etkilememişti.

“Edinbur-o,” diye ihtar etti October onu belki de on beşinci kez. “Siz Amerikalılar niye Edinboro diye okursunuz ki şunu? Edinbur-o. Edinboro değil. Edinburo.”

“Bir kere daha Edinburo dersin yarınki idmanda kafana bir tane patlatacağım,” diye uyardı Eden, Noah’yla birlikte koltukta oturmakta olan Cyrus’ın yanına çökerken. Noah’nın ona hiç bakmadığını fark etmişti. Çok da umurundaydı sanki.

“Yarınki idman mı?” Cyrus bir kaşını sorgular gibi kaldırmıştı.

Valeria boğazını temizledi. “Ona söz vermiş olabilirim...”

Cyrus’ın Val’e bakış şekli koca bir adamı korkutabilirdi

ama Eden, Val'in buna alışık olduğunu tahmin etti çünkü Hükümdar'a sadece ifadesiz bir şekilde bakmıştı. Eden onun kendisine de böyle yapmayı öğretip öğretmeyeceğini merak etti. "Ben senin hazır olduğunu düşünmüyorum." Cyrus başını iki yana sallayarak Eden'a döndü.

"Hayır, ben tamamen hazırım. O kaleye tırmanırken nefesim hiç kesilmedi. O kahrolası şeyin merdivenlerini gördün mü? Beni zorlamadı bile."

"Bu doğru," diye ekledi October. "Rehberlik yapan adamın o ve Valeria yüzünden sinirleri bozuldu. En azından ben soluk soluğa kalmış gibi numara yaptım."

Eden burnundan bir nefes verdi. "Numara yaptın. Tabii."

October ona dik dik baktı. "Hey, bazılarımız uyum sağlama sanatını biliyor."

"Ah, Eden bunda hiçbir zaman iyi olmadı," dedi Noah, dudaklarının bir köşesi eğleniyormuş gibi yukarı doğru kıvrılmıştı. Sırtarak October'a bakınca o da Noah'ya minnettar bir şekilde gülümsedi. O sırada Eden, Noah'ya dik dik bakıyordu.

"Bu ne anlama geliyor?"

Noah ona bir bakış attı. "Ah, hadi ama. Rick Caine'i 'ittigin' zamana ne demeli?" Tekrar October'a döndü. "Caine okulun güreş takımındaydı. Bir gün bu çocuk, dolabı Eden'in kinin yanında olan bir kızla flört ederken Eden ondan kenara çekilmesini istedi ama Caine hareket etmedi. Bu yüzden Eden onu itti ve çocuk okul koridorunda tıpkı bir bowling

topu gibi savruldu.”

Olayı hayalinde canlandıran October kahkahalara boğuldu ve sarsılmaya başladı. Parlak gözleriyle Noah’yı süzerken gülümsemesi cilveli bir hal alınca Eden kendisini yeni arkadaşının boynunu burmak isterken buldu. “Seni lisedeyken hayal edemiyorum Noah. Oldukça popüler biri olmalısın.”

“Hayır.” Noah başını iki yana salladı. “Eden’la arkadaş olmak zorundaydım, o yüzden popülerlik söz konusu değildi.”

Eden sanki Noah onu vurmuş gibi hissetti. Tabureyi devirerek birden ayağa kalkarken keskin bir acı ve öfke her yanını sarmıştı. Herkes dönüp ona baktı ve odaya tatsız bir sessizlik yayıldı. Gözlerini Noah’ya diken Eden, onun benzinin attığını ve gözlerinin özür diler gibi bakmaya başladığını gördü. “Eden...”

Eden bakışlarındaki acı ve iğrenme ifadesiyle onu koltuğa mıhlarken gerginlik daha da arttı. Son bir bakış daha attı ve sonra alışveriş torbalarını aldı. “Eşyalarımı yerleştirmem gerek.”

Odadan ayrılırken Cyrus’ın içini çektiğini duydu. “Böyle ahınak gibi davranmaya devam edersen aranızı yumuşatmamı bekleyemezsin.”

Yeni giysilerini torbalardan çıkarıp October’ın dolabında ona ayırdığı tarafa asarken elleri titriyordu. October da

onun arkasından odadan çıkıp üst kata gelmişti. Ona hiçbir şey söylememişti ama Eden onun yeni arkadaşını üzmüş olabileceğinden dolayı endişelendiğini düşünüyordu. Kızın endişelerini yok etmek için kısık sesle konuşmaya başladı ve October da odada Eden'in eşyalarına yer açmaya çalıştı.

“Akşam yemeği için aşağı gelecek misin?” diye sordu yatağında oturmakta olan October kısık sesle.

“Tabii ki,” diye mırıldandı Eden. “Açım.”

Noah'nın, hayatının en güzel günlerinden biri olan bu günü mahvetmesine izin vermeyecekti. Bu düşünceyle birlikte aklına Stellan geldi ve irkildiğini hissetti. Ağabeyinin ölümünün üstünden sadece birkaç hafta geçmişken nasıl böyle düşünebiliyordu? Kendisine kızmış bir şekilde dola-bın kapağını çarptı ve titreyen parmaklarını saçlarından geçirdi.

“İyi misin Eden?”

October'in sesindeki endişe onu şaşırtınca başını kaldırdı ve kızın kaygılı bakışlarıyla karşılaştı. Kızın gözleri hep dürüst, içten ve anlayışlıydı. Bu, ondan beklenmeyecek, yumuşak bir ifadeydi ve Eden herkesin bunu görebildiğini düşünmüyordu. Birdenbire kendisini minnettar hissetti. Daha önce hiç kız arkadaşı olmamıştı. Bu güzel bir şeydi. “İyiyim. Sadece... anılar, bilirsin işte.”

October hiçbir şey söylemeden başını salladı.

Kapının çalınmasıyla birlikte ikisi de aynı anda döndüler. Noah'nın başı içeri uzandı, gözleri October'la Eden arasında gidip geliyordu. “Selam, Tobe. Eden'la biraz yalnız

konusabilir miyim?”

“Tabii ki...”

“Gitmek zorunda değilsin, burası senin odan.” Eden onun sözünü kesmişti.

“Yok ya, sorun değil.” October, Eden daha hareket ettiğini bile göremeden odadan çıkmıştı.

Kızın geçmesi için yana çekilmiş olan Noah odaya girdi ve kapıyı kapattı. “Al.” Eden’a bir hediye paketi uzattı.

Kaşlarını çatan Eden hiç düşünmeden uzanıp paketi aldı. “Nedir bu?” diye sordu tedbirli bir şekilde.

“Bunu daha önce sadece bir... ‘umarım iyisindir’ hediyesi olarak almıştım ama şimdi ‘lütfen tam bir eşek olduğum için beni affet’ hediyesi olarak veriyorum. Bugün uzun bir gündü.”

Eden o anda Noah’ı aşağıda olanlardan daha fazla rahatsız eden bir şeyler olduğunu anladı. Eve geldiğinde ona hiç bakmamıştı. Daha o ağzını bile açmamışken alaycı ve asabi bir şekilde konuşmuştu. Birden aklına Val’in telefon konuşması geldi. Tobe’la geçirdiği zamana kendini öyle kaptırmıştı ki bunu sormak aklına gelmemişti.

“Bugün ne oldu?” Yatağa çöktü ve kendisini kötü habere hazırladı.

Derin bir nefes alan Noah kollarını göğsünün üstünde birleştirdi ve kapıya yaslandı. “Bugün Chris ve Alison idman merkezine Cyrus’la birlikte geldiler. Ben bir süredir oradaydım... şey... Ankhlar şu anda burada büyük olay. İskoçya’ya çok sık gelmeyiz çünkü buradaki Neithler en iyilerden bazı-

ları... Ortaya çıkan büyük sorunlarla genellikle kendileri ilgilenirler. Sanırım buraya en son bir Ankh'ın geldiği zaman on beş yıl önce McLeish, Konsey Başkanı seçildiği zamanda."

"Evet, Tobe Ankhların büyük olay olduğundan bahsetmişti."

"Hımmm. Şey, ben de bir kalabalığı oraya topladım. Neithler benim de onlarla birlikte idman yaptığımı keşfedince telefonlar açıldı ve merkez hızla kalabalıklaştı. Cyrus ortaya çıktığında duvarların insanların heyecanından çökeceğini düşündüm."

"Dikkatleri çekmememiz gerektiğini sanıyordum."

"Endişelenme. Cyrus, McLeish'e halletmesini söyledi. Yakın aileden olmayan Neithler senin normal, yaşlı bir Ankh olduğunu sanıyorlar. Bir çaylak. Bu yüzden sana yöneltilecek bakışlara hazır ol."

Çok iyi, diye düşündü Eden acınacak bir halde, tam da ihtiyacım olan şey. "Bu kadar endişelenmenize neden olan şey bu değil."

"Değil," dedi Noah elini saçlarının arasından geçirirken. "Chris'in bir şeyler hissetmesi meselesini biliyorsun."

"Evet?"

"Şey, kalabalıkta bir şey hissetti... İhanet."

Eden'in kalbi gümlmeye başladı ve içini korku sardı. "Benim hakkımda mı?"

"Chris bilmiyor ama bu Cyrus, Val ve beni paranoyaklaştırdı."

Eden acizlikten dolayı kendisini rahatsız hissetti. “Yani? Christopher bize kim ya da ne olduğunu söyleyemiyor mu?”

“Hayır. Ama yine de sürekli dikkatli olup araştırmaya devam edecek.”

“Çok güzel.” Eden içini çekti. “Bu işin sorunsuz gitmeyeceğini biliyordum zaten.”

Noah nazikçe gülümsedi. “Sorunsuz bir hayat Ankh tarzı değil.”

Sonra ikisi de sessizleştiler. Bu, tıpkı arkadaş oldukları zaman paylaştıkları rahatlatıcı sessizlik gibiydi. Eden yatakta oturduğu yerde başını kaldırıp Noah’ya baktığında gözleri buluştu ve birbirinde asılı kaldı. Noah’yı özlemişti. Bir yanı onun kim olduğunu asla öğrenmemiş olmayı ve onun arkadaş ya da daha fazlası olarak umursamazlığın verdiği mutlulukla yaşamaya devam edebilmeyi diliyordu. Bu düşünceyle bedeni ısınmaya başlayınca bakışlarını ondan çekti. Onun ruhunu değil de sadece ve sadece kendisini arzuluyor olmasına hâlâ alışamamıştı.

Ayrıca ona kızgın olduğunu ve onu isteme gibi bir hakkı olmadığını sürekli kendisine hatırlatmak zorunda kalıyordu.

“Peki bu ne?” diye mırıldandı torbayı kucağına kaldırırken.

“Şey, sadece... bir şeyler işte.”

Paketin üstünü yırtarak açtı ve kutuya ulaştı. İçinden çekip çıkardığı şeyler kalbinin üç kat hızla atmasına neden oldu. *Shonen Jump*’ın son sayısı ve bir Keri Arthur romanı. Eden, Noah’ya bakamıyordu. “*Shonen*’ı nereden buldun?”

“Princes Caddesi”ndeki bir kitapçıda vardı. İdmandan sonra oraya gittim.”

Aptal aptal duygular boğazına takıldı, onu yaktı ve hıçkırıklara boğularak ağlamak istemesine neden oldu. Noah’ya hâlâ bakamıyordu. Onun kendisine ne hissettirdiğini anlamasından ve bu zayıflığını fırsat olarak görüp atlamasından korkuyordu. “Teşekkürler,” dedi kısık sesle. “Minnettarım.”

Noah bir anlığına hiçbir şey söylemedi, sonra derin derin iç geçirdi. “Ah,” dedi bozguna uğramış gibi çıkan bir sesle. “Sorun değil.” Çıkmak için kapıyı açtığını duyan Eden cesaretini toplayıp ona baktı. Noah mutsuz bir şekilde gülümsedi. “Saçlarını kestirmemene sevindim.”

Ve çıkıp gidince, arkasında Eden’ı göğsünde büyük bir boşlukla bıraktı; bir parçasını yanında götürmüştü sanki.

ONUNCU BÖLÜM

Merrit MacDouglas

Eden, içinde kopan kıyametlere ve tıpkı büyükannesi gibi battaniyeyi sürekli kendi tarafına çeken Tobe'a rağmen derin bir uykuya daldı. Tüm gün yaşadıklarından yorulmuştu. Sabah uyanması için kendisine fısıldayan Cyrus'ın emrine homurdanarak itaat etti ve Tobe'u uyandırmamak için yataktan yavaşça kayd. Dışarıda hava aydınlıktı ama Tobe'un komodininin üstündeki saat daha erken olduğunu gösteriyordu. Eden sabahın köründe aldığı uyandırma çağrısından dolayı hayıflanarak kıyafetlerini aldı ve duş almak için banyoya gitti. Serin sabah havasında soğuk alacağından endişelenmeden, ıslak saçlarını karışık bir topuz şekline getirdi. Sonra hiçbir şey söylemeden, evden çıkan muhafızını takip etti ve hayatında gördüğü en taze havayla karşılaştı. Ciğerlerine dolan hava gözlerinin açılmasını sağladı ve içine enerji

ve yenilik doldurdu. Bulutların arasında beliren güneş üşütme-yecek kadar sıcaklık yaymıyordu belki ama etraftaki her şeyin üstüne parlak bir ışık verecek kadar ılık ve Eden'in içini beklenmedik bir gönül rahatlığıyla dolduracak kadar ortadaydı.

İskoçya'da bir bahar sabahı başlamak üzereydi ve bu, sanki hayatında en çok hoşlandığı şeylerden biriydi.

"Ne yapacağız?" diye sordu tişörtünün üstüne bir kazak geçirirken.

Cyrus ona gülümsedi. "İdmandan önce kahvaltı etmeye gideceğiz."

"Sadece ikimiz mi?"

"Sadece ikimiz."

Bu hoşuna gitmişti. Dondurmacı dükkânına gitmekte olan küçük bir kız çocuğu gibi sırtmamaya çalışarak Cyrus'la birlikte yürüdü. Anacaddeye ilerlerlerken, henüz artmamış olan trafiğin, havadaki taze ekmekle kahve kokusunun ve koruyucusuyla arasındaki rahatlatıcı sessizliğin tadını çıkardı. Cyrus'ın bacakları uzundu, bu yüzden ona yetişmek için adımlarını hızlandırdı. Yanlarından geçerken insanların onlara baktığının farkına varınca gözlerini Cyrus'ın üstünde gezdirerek onların gördüğünü görmeye çalıştı. Her zamanki gibi, formda vücuduna tam oturan bir kazak giymişti. Bugünkü kazağı siyahtı. Fakat her gün giydiği kumaş pantolonların yerine bugün siyah kot ve yürüyüş ayakkabıları giymişti, muhtemelen hepsi tasarımcı elinden çıkmaydı. Üstünden zenginlik akıyordu. Ona baktıklarında insanların gör-

düğü şey bu muydu? Yoksa sadece yakışıklılığı mıydı? Yoksa gözlerindeki 'sizin yerinizde olsam benimle uğraşmazdım' ifadesi miydi?

Cyrus onun bakışını sezmiş gibi baktı ve sırtıttı. "Ne var?"

"İnsanlar sana bakıyor," diye cevap verdi Eden çabucak.

Cyrus nazikçe güldü. "Sana da bakıyorlar."

"Öyle mi?" Eden başını kaldırdı ve kendisiyle göz göze geldiğinde bakışlarını kaçırarak ve hızla yanlarından geçen genç kadını gördü. "Neden böyle ki?"

"Herkesin inandığının aksine, insanlar aptal değildirler. Bizde farklı bir şeyler olduğunu seziyorlar."

"Hımm."

Ondan sonra pek fazla konuşmadı. Bunun yerine, Cyrus kahve ve çörek alıp onu bir banka oturtana kadar sabırla bekledi. Cyrus'ın konuşmak istediği bir şey olduğu belliydi. Yanına oturduğunda koruyucusunun sağ elinin orta parmağındaki gümüş yüzüğü fark etti. Noah'yla babasında da aynı yüzükten vardı. Bu, ortasında ankh şekilli bir oniks taşı bulunan erkeksi, yuvarlak bir yüzüktü. Valeria ve Emma da aynı yüzüğün daha küçük, daha kadınsı olanını takıyorlardı. Eden her Ankh'ta bu yüzükten olup olmadığını merak etti.

Başıyla yüzüğü işaret etti. "Bu nedir?"

Oyun bakışlarını takip eden Cyrus'ın dudakları yukarı doğru kıvrıldı. Elini ışığa doğru kaldırdığında siyah taş sabah güneşiyle parladı. "Bazen aklımı okuduğunu düşünüyorum"

Eden.”

“Öyle mi?”

Gözleri gülümseyen Cyrus elini cebine uzattı ve tıpkı Val’in ve Emma’ninkine benzeyen küçük bir yüzük çıkardı. “Tüm Ankhlar bu yüzükten takar. İster inan ister inanma ama bu geleneği annen başlattı.”

Merrit’ten bahsedilince Eden’in kalbi daha hızlı atmaya başladı. Birdenbire, hiç tanışmadığı bu savaşçıyla, Cyrus gibi birinin kalbini kazanmış olan kadınla ilgili her şeyi öğrenmek istedi. “Annem mi?”

Başını sallayan Cyrus’ın gözleri şimdi üzgün bakmaya başlamıştı. “1678 yılında bana bu yüzüğü hediye etmişti. O zaman, Roma’da aşırı güç sahibi bir ruh yiyiciyi avlamaya çalışıyorduk. Kardeşlerimizden birinin, genç bir Ankh olan Joseph’in ruhunun bir parçasını almıştı. Görevimiz sadece bu ruh yiyiciyi durdurmak değil, Joseph’in ruhunu da geri almaktı.”

Eden gözlerini kırpıştırarak sordu. “Dur bir dakika, bunu yapabilir misiniz?”

Cyrus sabırla başını salladı. “Sana anlatacak çok şey var Eden. Çok fazla. Pek çok bilgiyi bir anda vererek seni sıkmak istemiyorum.”

“Hayır, hayır,” diye karşı geldi Eden. “Anlat gitsin. Her şeyi bilmek istiyorum. Kaldırabilirim. Söz veriyorum.”

Cyrus’ın çöreğinden bir lokma ısırp kahvesini yudumlamasını beklerken hâlâ yalnız olup olmadıklarını anlamak için etrafına bakındı. “Tamam. Eğer bir ruh yiyiciyi ruhunun

bir parçasını aldığı kişinin yakınlarında öldürürsen, kurbanın ruhu kendisine geri döner. Joseph'in ruhu az önce bahsettiğim ruh yiyiciyi inanılmaz bir şekilde güçlendirdi, bu yüzden onu bulmak bizim için iki kat zorunlu hale geldi. Merrit ve ben ruh yiyiciyi avlamak için Joseph'i yanımızda götürmekte bir hayli zorlandık çünkü insanlıktan yoksun, karanlık bir yaratık haline gelmişti. Sonunda onu güçsüz durumda tutmaya devam etmek zorunda kaldık. Ruh yiyiciyi şehirde konakladığımız bölgeye çekmeye çalışırken Merrit'in bilincini kaybetmesi üzerine dikkatim dağıldı. Annen kendine gelemeden ve yarattığı yenmemde bana yardım edemedi. Önce ruh yiyici ruhumun bir parçasını almayı başarmıştı."

Eden'in kalbi sadece bunları düşünmekle bile hızlanmaya başlamıştı. Kafasında Cyrus'ı tamamen yıkılmaz biri olarak canlandırmıştı ama koruyucusuna göre, *kendisini* yenebilecek kadar güçlü ruh yiyiciler de vardı. Bu iyi değildi. Hiç iyi değildi.

"Ruh yiyiciyi öldürdük. Ben ruhumu geri aldım, şimdi hâlâ yaşayan ve avlanan Joseph de. Şu anda İrlanda'da, şehirde bir grup ruh yiyici olduğu yönündeki baş belası haberleri araştırıyor." Cyrus konudan sapmakta olduğunu fark ederek başını iki yana salladı. "Sadede gelirsek..." Sırıttı, anıları aklına gelince gözleri parlaklaşmıştı. "Annen dünyadaki en romantik kadın falan değildi. Oldukça açık sözlü ve hevesli birisiydi. Fakat başıma gelmek üzere olan şey onu korkutmuş bu yüzden de biraz duygusallaşmıştı. Bunun dışı

vurumu da bu hediyeyle oldu.” Elini kaldırıp döndürdüğü yüzüğü ışıldadı. “Hükümdar’ın biraz şatafata ihtiyacı olduğunu söyledi.” Cyrus gözlerini kapattı, yüz hatları acıyla gerilmişti.

Ölmüş aşkından bahsederken koruyucusunun sesinden hissedilen derin kalp kırıklığı Eden’in göğsünde yankılandı. Gözlerini kırparak şaşırtıcı gözyaşlarını içine akıttı ve uzanıp ona sarılmak istedi ama bunun yerine başını eğdi, ilgi göstererek onu utandırmak istememişti.

Cyrus boğazını temizledi. “Merrit’in amacı bana otorite sembolü olan bir şey vermektir ama ben diğer Ankhlar için de aynı yüzükten yaptırдыm. Kardeşlik ve birlik fikri hoşuma gitmişti. Evet, Neithlerle yan yana savaşıyoruz ama onlar ölümsüzlüğün ve omuzlarındaki sonsuz yükün nasıl bitkinlik verdiğini anlayamazlar, bunu ancak kardeşlerim anlar. Bu yüzden onlara bir söz vermiş gibi olmak için bu yüzükleri yaptırдыm. Sadakat ve arkadaşlık sözü. Bu ebedi hayatta asla yalnız kalmayacaklarına dair bir söz.”

Onun sözleri karşısında, gözyaşları yanaklarından dökmekle tehdit etti Eden’ı. Ankhlar yüzyıllardan sonra bile hâlâ böyle duygular ve merhamet taşıyabilen bir Hükümdar’a sahip olmakla ne kadar şanslıydı. Eden ne kadar şanslıydı.

“Bu artık senin.” Cyrus onun sağ elini kaldırdı ve yüzüğü işaretparmağına taktı. Yüzük tam oturunca üzgün bir şekilde gülümsedi. “Annenin yüzüğüydü.”

Bu son noktaydı. Soğuk gümüş tenine değdiğinde göz-

yaşları kırpıştırıp durduğu kirpiklerinden dökülmeye başladı. Bedeninin her tarafı ağrıyordu, sanki birisi çekiçe dövüyor-
muş gibi derin bir acı hissediyordu. Vücudunun her hücre-
siyle annesiyle tanışma fırsatı bulmuş olabilmeyi diliyordu.

“O nasıl biriydi? Nasıl tanıştınız?”

İlk başta Cyrus’ın onu cevaplamayacağından korktu. Onu suçlayamazdı; annesinin anısının onu ne kadar incitti-
ğini görebiliyordu. Fakat onun gözlerindeki çaresizliği ve ne-
reden geldiğini anlama isteğini görmüş olmalıydı. Kahve
bardağını banka koydu ve birkaç saniyeliğine gözlerini ka-
pattı. “1346 yılıydı. Merrit’le iki kez karşılaşmıştım. İskoç-
yalı bir Ankh olan ve ondan sadece birkaç yüzyıl büyük olan
annesiyile ve onunla tanıştığımda Merrit on beş yaşındaydı.
Birkaç yüzyıl sonra İngilizler 13. yüzyılda İskoçya’yı işgal
ettiğinde tekrar karşılaştık. Savaş ruh yiyicileri baştan çıkar-
mıştı. Onlar savaşları sever. Alanda ölmek üzere olan insan-
ların ruhlarını almak onlar için kolaydır. Bu yüzden dünyanın
her yerindeki savaş bölgelerinde birkaç Ankh bulunur. Her
neyse, annesi öldürülene kadar Merrit’le birkaç yıl karşıla-
mamıştık. Görüştüğümüz zaman birçok yönden hâlâ çok
gençti. Bunu Noah’da da görebilirsin. Yetmiş yaşında ama
bazen onun genç bir çocuktan başka biri olduğunu unutuve-
rirsin. Merrit de tıpkı onun gibiydi ve hiç yalnız kalmamıştı;
bu yüzden onu tek başına bırakmak gibi bir niyetim yoktu.
Bana geldi, ben de onu evime davet ettim.” Burnundan bir
nefes verdi. “Oldukça sinir bozucu, atılgan ve patavatsızdı
ve bir hanımefendi gibi davranmıyordu.”

Eden, genç annesinin yaşı Cyrus'ın sinirlerine dokunmasını düşünerek sırttı.

Cyrus içini çekti. "Uzun zaman boyunca uyurgezer gibiydim. Ölümsüzlüğün çileleri, Eden. Bağlarını kaybetmeye başlarsın. İnsanlara ve onların yaptıklarına karşı duyarsızlaşsın: aşk, güç, kıskançlık, ıstırap, nefret, öfke. Hepsi anlamını kaybetmeye başlar. Ben de işimi yapıyordum. İnsanları avlayanları avlıyor, Çember'i yönetiyor, Neithleri denetliyordum. Ta ki annenle tanışana kadar. O zaman karmaşıklık yüzünden Fransa'da yaşıyordum. Valois Hanedanı Fransız tahtı için Plantagenet Hanedanı'yla savaşıyordu..."

"Ne? Valois mi?" Olası bir ima karşısında gözleri kocaman açılmıştı.

Cyrus gülümsedi. "Hayır, bir alakası yok," diye temin etti Eden'i. "Noah'nın babasının Fransız krallığıyla bir bağlantısı yok. Valois Hanedanı, Alain'in doğmasından birkaç yüzyıl sonra IV. Charles tarafından kuruldu. Tarih dersi için vaktimiz yok ve bunlar oldukça karışık işler ama Charles Valois'in de, İngiltere'yi yöneten ve Fransa'da ve kraliyet soyunda çocukları olan Plantagenetler gibi Fransa tahtında hak iddia ettiğini söylemek yeterli olacaktır. Çok karışık ve uzun bir savaş başladı. Belki duymuşsundur... Yüzyıl Savaşları?"

Eden yüzünü buruşturdu. "Evet ama yalan söylemeyeceğim, tarih hiçbir zaman ilgi alanıma girmemiştir."

Cyrus kaşlarını çattı. "O halde umarım seni sıkımsıyordur."

"Hayır, Tanrım, hayır. Gerçekten orada bulunmuş bi-

riyle konuşunca ilgi çekici oluyor.”

Cyrus biraz düşünür gibi oldu. “Sanırım öyledir. Nerede kalmıştık?”

“Annem sana geldiğinde Fransa’daydın.”

“Evet. Fransa’daydım çünkü karmaşanın ruh yiyicileri çekeceğini biliyordum. Merrit’in de annesi ölmüştü; bu yüzden bir tekneye binmiş ve beni bulmuştu. Onu evime davet ettim, o da bunun karşılığında beni çileden çıkarmış ve dünyayı tersine çevirmişti.”

“Nasıl?” Eden sert bankta arkasına yaslandı, herkesten çok iyi saklamayı başardığını düşündüğü (paranormal aşk romanlarına olan takıntısını bilen Noah’dan saklayamadığı kendisi) romantik tarafı, annesinin aşk hikâyesini duymak için sabırsızlanıyordu.

“Hükümdar olduğum için ve yaşıma gereği bana karşı gelen kişilerle sık sık karşılaşmazdım. Pozisyonumu bilmeyen insanlar bile bana farklı davranırlardı. Sanki ten rengimden dolayı benden sakınıyorlar, arkamdan ‘Sarazen’ diyorlardı. Fakat şövalyeler bile bana yaklaşılamazdı. Sıradan kadınların yanı sıra, yumuşak başlı ve itaatkâr olmayı öğrenmiş leydiler bile benden uzak dururdu; bunlar, kusursuz davranışlar sergilemek üzere eğitilmişlerdi ve çoğu zaman utangaç ve alçakgönüllüydüler.”

“Jan Dark dışındakiler.” diye araya girdi Eden. “Derste konu ona geldiğinde biraz dinlemiştim.”

Cyrus gülümsedi. “Bu beni şaşırtmadı. Jan Dark. Yüzyıl Savaşları’nda sonradan ortaya çıktı. Annem onunla ilgili

hikâyelerle büyülenmiş ve onu arayıp bulmuştu.”

“Bir dakika, annem, Jan Dark’la mı görüştü yani?”

Cyrus başıyla onayladı. “Evet. Merrit’in onun zekâsı ve cesaretine hayran ama tutkusundan dolayı da biraz tedirgin olduğunu düşünüyorum. Jan Dark, Merrit’ten daha göz korkutucu biriydi, ki bu göz ardı edilemeyecek bir şey. Çünkü annen tek bir bakışıyla bir kişiyi sindirebilirdi.”

“Annemin Jan Dark’la görüştüğüne inanamıyorum. Bu sabah böyle şeyler öğreneceğimi düşünerek uyanmamıştım.”

Cyrus nazikçe gülümsedi. “Bunun gibi pek çok hikâye var. Bunları sana zamanla anlatacağım.”

Hâlâ sarsılmış bir halde olan Eden’in kaşlarını çatarak Cyrus’a dönmesi biraz zaman aldı. “Henüz bitirmedin. Kadınların o zaman farklı olduğunu söylüyordun.”

“Ah, evet. Uzun zaman boyunca yakınlarımda bir kadın savaşçı olmamıştı. Seyahat etmek kolay olmadığı için Çember üyeleriyle sık sık buluşamıyorduk. Valeria, Merrit’in gelmesinden yüz yıl önce Darius’la yaşamak için gitmişti. Güçlü iradesi olan kadınlara alıştım ama Valeria bile beni sorgulama konusunda tereddütlü olurdu. Oysa Merrit her şeyi sorgulardı. Kendimi kaybettiğimi söylerdi ve beni bulmaya kararlıydı.” Gözleri yumuşadı. “Ve buldu da. İkimiz beraber idman yaptık, ava çıktık; beni tekrar topluma döndürdü, böylece insan olmanın nasıl olduğunu hatırladım. Hazırcevaplılığı ve açıksözlülüğü yüzünden birkaç kavgaya giriştik ama açıklanamayacak bir şekilde onun varlığına bağımlı olduğumu anladım. Poitiers Çarpışması’ndan sonra birlikte av-

lanmamızın üstünden on yıl geçmişti. O sırada, ölmekte olan askerleri avlayan bir ruh yiyicinin peşindeydik. Ruh yiyici Merrit'i buldu ama ben onu kurtarmak için tam zamanında yetiştim. O zaman anladım işte."

"Neyi anladın?" diye sordu Eden fısıltıyla.

"Ona âşık olduğumu. Onsuz yaşayamayacağımı."

"O ne dedi peki?"

Geçmişi hatırlayan Cyrus kahkahalara boğuldu. "Dedi ki... 'Eh, bunu anlamam biraz uzun sürdü Persepolisli Cyrus.'"

Eden gülümsedi. "O sana çoktan âşık olmuş."

"Bunu göremediğim için bir aptaldım."

Aralarına tatlı bir sessizlik çöktü ve birlikte arkalarına yaslanıp, akan trafiğin yoğunlaşmasını ve işlerine gitmek için evden çıkarak sokağı dolduran insanları izlediler. Eden'in gözleri dairelerinden çıkan ve zıt yönlerde gitmek için ayrılmadan önce birbirlerini öpen bir çifte takıldı. Sonra kadını takip etti ve onun birkaç kez dönerek adama baktığını gördü. "Üzgünüm," diye fısıldadı Cyrus'a bakmadan. "Onu kaybettiğin için üzgünüm."

Cyrus nazikçe cevap vermeden önce birkaç saniye geçti. "Onu hiç tanıyamadığın için üzgünüm."

ON BİRİNCİ BÖLÜM

Dayanıklı Olmak... Yeraltında

“Şimdiye kadar, bir ruh yiyiciyi öldürmenin tek yolunun kellesini uçurmak olduğunu anlamış olduğunu farz ediyorum,” dedi Cyrus, Douglasların evine dönerlerken.

Eden bilinçsiz de olsa ebeveynlerinin, yani babasının evinde ruh yiyicilerin kellelerinin uçurulmasına şahit olduğu için bunu *biliyordu*. Stellan’ın ölüm anının görüntüsü gözünün önünde belirince irkildi ve bedenini çalan hastalıklı, aksi his karşısında ürperdi. “Evet, o konuyu anladım.”

“Güzel. Ama bu kulağa geldiği kadar kolay olmayabilir.”

Eden homurdandı. “Şey, kelle uçurma insana nasıl kolay gelebilir ki?”

“Ah, tabii. Senin kadim bir savaşçıdan çok, on yedi yaşında bir genç olduğunu unutup duruyorum.”

“Şey, bana birkaç gün ver.” Eden, ağabeyinin hatırasının bıraktığı tatsız histen kurtulmaya çalışarak ukalaca sırttı.

Cyrus ise gülümsemedi. “Bu ciddi bir mesele, Eden. Buradaki eğitimin çok önemli. Yeteneklerine olan güvenim tamamlanmadan seni dışarıya avlanmaya yollayamam.”

Eden savunma hissinin arttığını hissetti. Neithlerle kendi başına savaşmamış mıydı sanki o? Daha önce oldukça iyiydi ama şimdi kendisiyle uğraşan açlığı da olmadığına göre, canavarları avlamak için gereken tüm yeteneklerini geliştirmeye yoğunlaşabilirdi.

“Neithlerle savaşmak ruh yiyicilerle savaşmaya benzer. Ruh yiyiciler, Neithlerden daha güçlüdür; bu yüzden Neithler bizden iki kat daha fazla çalışır.”

Onun içini okuması karşısında Eden şaşkınlığa uğradı ve gözlerini ona dikti. “Noah’dan zihin okuma dersleri falan mı alıyorsun sen?”

“Hayır.” Cyrus gülümsedi. “Ama seni anlamaya başlıyorum ve bilmediklerimi de Noah bana söyledi. O seni çok iyi tanıyor Eden.”

Eski en iyi arkadaşını düşünen Eden’in kalbi hızla çarpı. *Affetmek ya da affetmemek, işte bütün mesele bu.* “Kimin tarafında olduğun çok açık, biliyor musun?”

“Ben bir ergen değilim Eden. Taraf tutmam. Sadece sana hatırlatmak isterim ki Noah aldığı emirleri yerine getiriyordu ve sana yalan söylemekten hiç hoşlanmıyordu. O sana gerçekten önem veriyor.”

“Sence onu affetmeli miyim?”

“En azından seni hazırlamasına yardım etmesi için bunu yapmalısın. Noah yaptığı işte mükemmeldir Eden. Eğer kendine ona güvenmek için izin verebilirsen seni mükemmel bir avlanma partnerine dönüştürecektir.”

“Ben *sana* güveniyorum.”

“O zaman Noah’ya güvenebileceğini söylediğimde de bana güven.”

McLeish’in evine geldiklerinde Cyrus kapının önünde, Eden da onun hemen arkasında durdu. Cyrus’ın dediklerini düşünürken dikkatli bir şekilde yere bakarak dudaklarını çiğniyordu. Noah onu incitmişti. Aslında kalbinin kırıldığından oldukça emindi. Böyle bir acıyı sanki hiç olmamış gibi silip atmak çok zordu. Ama beyninin, yeni sahip olduğu mantıksal tarafıyla düşününce Noah’nın onu incitmeye *çalışmadığını* anlıyordu. O sadece işini yapıyordu ve Eden’in da son zamanlarda şahit olduğu üzere. Ankhların omzunda büyük bir yük vardı. Kibirli seçkinciler olma meselesinde bile. Peki, konu kendisini etkilemiş olan ilk erkek olunca, endişelenmeyi bırakmakla tekrar incinme korkusu arasında takılıp kalmak mümkün müydü?

“Tamam.” Eden başını salladı, sonra Cyrus’ın kara bakışlarıyla karşılaşmak için gözlerini kaldırdı. “Onunla arkadaş olmaya tam olarak hazır değilim ama yapacağım. Ona güveneceğim. Bunu yapabilirim.”

Hükümdar’ın yüzü yumuşadı. “Sevindim. İdman merkezinde senin kim olduğunu bilen bazı Neithler var. Dikkatli olmamız gerek. Bu işte birlikte hareket etmeliyiz.”

“İşte buradasınız.”

Eden ve Cyrus başlarını kaldırıp eve doğru baktıklarında McLeish’in ön kapıdan çıktığını gördüler. Eden, konsey başkanına doğru ilerleyen Cyrus’ı takip etti. McLeish denen bu adama hiç *güvenmiyordu*.

“Günaydın, Konsey Başkanı,” diye selamladı Cyrus onu resmi bir şekilde.

McLeish başını salladı, dudakları gergin bir düz çizgi halini almıştı. “Günaydın, Hükümdarım. Bayan MacDouglas. Beni tam zamanında yakaladınız. İşe gitmek için on dakika içinde çıkmamı gerek.”

Onun kılık kıyafetine bakan Eden’in alnı kırıştı. Koyu lacivert bir takım elbise giymişti. Onu bir işadamaı olarak düşünemiyordu.

“Konsey Başkanı McLeish bir polis memuru. Lothian ve Borders Polis Gücü’nde dedektif olarak çalışıyor,” diye açıkladı Cyrus eve girerken. “Birilerinin bazı suçlayıcı keşiflerde bulunması durumunda bunların üstünü kapatabilmemiz için yüksek makamlarda pek çok Neith bulunur Eden.”

Tamam, işte bu ürpertici ve meşum bir şeydi. “Suçlayıcı keşifler mi?”

Cevabı veren McLeish oldu, bir yandan yüzünde pek de belli olmayan bir ifadeyle Eden’ı süzüyordu. “Ruh yiyicilerin cesetleri. Onları imha edebilecek durumda olmamız gerek. Yerel yüksek makamlarda, mezarlıklarla ilgilenen adamlarımız var, böylece ruh yiyicilerin cesetlerini hiç kimseye başvurmadan gömebiliyoruz. Fakat bazen buna zamanımız

olmazsa ve eğer cesetler başımıza bela olursa soruların yok edilmesini sağlamak için ben ve diğerleri gibi insanlar gerek.”

Eden yutkundu. Tüm bunları nasıl düşünememişti? *Kendi saçmalıklarıyla oldukça meşguldün, hatırlasana. Bodrumdaki işkence odası. En iyi arkadaşımı öldürebilecek açlık. Üniversiteye giriş sınavlarına hazırlık. Her zamanki şeyler işte.* “Anladım.”

“Gözlerinin renk değiştirmesi iyi oldu.” dedi birden McLeish. O zaman Eden onun yakıcı bakışlarına takılı kaldı. “Sinir bozuyorlardı.”

Bu adamın ona kalıtsal yönden güvenmediğine dair düşünceleri tekrar alevlendi. Bu onun suçu değildi ki. O şekilde doğmuştu ve hiç kimseyi incitmemek için elinden gelen kahrolası her şeyi yapmıştı. Lanet olsun, denemiş ve doğasına karşı savaşmıştı! Cyrus bir ikazda bulunamadan önce (yanındaki koruyucusunun gerginliğini hissedebiliyordu) öne doğru bir adım attı ve gözlerini kısarak konsey başkanına baktı. “Bana kalıtımla kalan şeylerle ilgili yorum yapmasanız iyi olur, Konsey Başkanı McLeish, yoksa bunu kim olduğumla ilgili sessiz kalma anlaşmamızın ihlali olarak düşüneceğim.”

Eden adamın çenesinin gerilmesini ve kollarının savunmacı bir şekilde göğsünün üstünde birleşmesini izledi. Genç bir kız tarafından azarlanmaktan hoşlanmadığı açıktı. Cyrus’a dönmeden önce ona korkutucu bir bakış attı, sanki onun kendisiyle aynı fikirde olmasını umuyormuş gibiydi. Fakat

koruyucusuna baktığında onun oniks gözlerinde tek gördüğü şey gururdu. Konsey başkanına döndüğünde kaşı beklentiyle havaya kalkmıştı.

Öfkeyle onlara bakmakta olan McLeish kollarını indirdi ve gergin bir şekilde yanıt verdi: “Anlaşıldı.”

“Şimdi anlaştığımıza göre Eden’i idman merkezine götürmek istiyorum.” Cyrus kolunu nazikçe tutarak onu evin içinde yönlendirdi.

“Korkarım bu sabah orası biraz kalabalık. Bugün resmi tatil olduğu için insanlarımdan bazıları işe gitmiyor, çocukların da okulu yok... Noah’nın dün burada olduğuna dair söylentiler etrafa yayıldı ve şey... herkes onunla idman yapabilme ihtimali karşısında çok heyecanlı.”

“Ama sıralarını beklemek zorundalar. Noah’nın Eden’a sözü var.”

Cyrus’ın kelime seçimi karşısında Eden ürperdiğini hissetti. Bu, kulağa çok romantik ve baştan çıkarıcı geliyordu ve Noah’yla bir çiftlermiş gibi isimlerinin aynı cümlede kullanılması karşısında midesindeki tehlikeli kelebeklerin koza-larından çıkması onu sinir ediyordu.

“Tabii ki,” diye homurdanan McLeish yanlarından hızla geçerek mutfak kapısından, arkadaki büyük bahçeye çıktı. Bahçe yüksek bir çitle komşulardan ayrılıyordu fakat yandaki tiyatro binasının görülmemesi mümkün değildi. McLeish’in bahçesinin sonunda geniş, tahta bir baraka vardı. “Onun henüz hiç idman yapmamış olmasını nasıl açıklayacaksın?”

Eden, Cyrus’a baktı. Evet, nasıl açıklayacaklardı şimdi

bunu?

“Sana söylemiştim. Eden’ı Valeria’yla beraber büyüttük ve ben karımın ölümünden beri aşırı korumacıydım ama şimdi Eden neredeyse on sekizine geldiği için görevini yapmaya başlaması gerektiğine karar verdim.”

“Buna inanacaklarını gerçekten düşünüyor musun?” McLeish gözlerini devirmemiş olabilirdi ama ses tonu bunu fazlasıyla yapmıştı. Eden feci bir şekilde bu adamı yumruklamak istiyordu.

“Onlar senin ağzından çıkan her şeye inanırlar.” Çabucak cevabı yatıştıran Cyrus’ın sesi kısık ve tehdit ediciydi.

Sonunda, Cyrus’ın “korkutucu sesi” karşısında konsey başkanının cesareti kırıldı ve rengi soldu. “Tabii ki.”

Eden, başkanın arkasından karanlık barakaya doğru giden Cyrus’ı hızla takip etti. McLeish bir düğmeye basınca etrafına bakındı. Her yerde aletler ve ıvır zıvırlar vardı. Bu da neydi şimdi? Başkan ona bakarak kötü kötü sırttı (tam bir çocuk gibi!) ve bir başka düğmeye bastı. Ayaklarının altındaki zeminin açıldığını ve ortaya, aşağıdaki parlak ışıklarla aydınlatılmış koridora doğru giden beton bir merdiven çıktığını gören Eden’in ağzı açık kaldı.

“Burası tiyatro binasının altındaki idman merkezine giden yol,” diye açıkladı onu ileri doğru iten Cyrus. “Teşekkürler, Konsey Başkanı. Buradan itibaren ben idare edebilirim.”

“Noah ve Valeria çoktan geldi.”

“Ya Tobe?” diye sordu Eden tam adam gitmek üzerey-

ken. Kızın burada olmasını çok istiyordu çünkü Noah'ya güvenmeye karar vermiş olsa bile yanında arkadaş olarak görebileceği birinin olması iyi olurdu.

McLeish bu soru karşısında kaşlarını çatığında Eden onun, kendi "adamlar"ından biriyle arkadaşlık kurmasından dolayı mutlu olmadığını anladı. "Evet."

"Güzel." Adama attığı gülümseme açıkça alaycıydı ve onun hızla dışarı çıkmadan önce dişlerini gıcırdatması da çok hoşuna gitmişti. Cyrus'a dönerek kuru bir sesle konuştu. "Bence benden pek de hoşlanmıyor."

Cyrus omuz silkip merdivenlerden inmeye başladı. "Bu önemli değil. Kendini ona ispatladın. İyi oldu."

Onun övgüsü karşısında sırttan Eden yeraltına inerken gerginliğini unutmuştu. Fakat nemli ve karanlık koridor sağa doğru kıvrılırken gülümsemesi yavaşça silinmeye başladı. Koridorlar çok bunaltıcıydı. Derin bir nefes aldı ve klostrofobik hissetmemeye çalıştı. Gittikçe yaklaştıklarında kulağına homurtular, sevinç nidaları ve mırıltılar gelmeye başladı.

Cyrus sola döndü ve çift kanatlı kapının önünde durdu. "Hazır mısın?"

"Herkes bakacak mı?"

"Evet. Ama bunun sebebi sadece benim yanımda bulunman ve bir Ankh olman."

"Ama birkaçı gerçekleri biliyor. Birkaç gün önce karşılaştıklarımız yani. Onlar biliyorlar. Bana bir ucubeymişim gibi bakacaklar."

“O halde bu kişileri dövüş partneri olarak seçeceksin. Biraz dayak yemeleri önyargılarını silip götürecektir.”

Eden güldü. “Öyle mi düşünüyorsun?”

“Öyle olduğunu biliyorum.” Derin bir nefes alarak kapı kolunu tuttu. “Bugünü burada Noah ve eğer isterse October’la idman yaparak, göğüs göğüse çarpışarak geçireceksin. Hazır olduğun zaman da seni biraz ilerideki idman salonuna götüreceğim. Orada silahlarla dövüşmeyi öğreneceksin.”

“Bekle,” dedi Eden koruyucusu kapıyı açmadan. “Silahla dövüşmek mi?”

Cyrus elini uzatıp onun yüzüne düşmüş bir tutam saçı geri çekti. “Bu kadar gergin görünme Eden. Bizim bir tek kılıçla dövüştüğümüzü muhakkak fark etmişsindir.”

Şimdi bundan bahsedince...

“Kelle uçurma sanatı,” diye açıkladı Cyrus alaycı bir şekilde. “Biz savaşçıyız. Tabancalara inanmayız. Yalnızca kılıçla dövüşürüz.”

“Ama ruh yiyiciler tabanca kullanıyor. Anne... yani Celine’de bir tane vardı. Ryan seni vurdu.”

Cyrus başını aşağı yukarı salladı. “Evet ama biz ölümsüzüz Eden. Bizi öldürmek zordur ve tıpkı ruh yiyicilerde olduğu gibi kafayı kesmek ya da tam kalbe gelen bir kılıç darbesi genellikle işe yarar. Silahlar ruh yiyicileri öldürmez, onları yavaşlatmaz. Başboş kurşunlar masum kişilerin ölümüne sebep olabilir. Bu yüzden biz, vücutlarımız ve kılıçlarımızla dövüşürüz.”

“Tamam.”

“Hazır mısın?”

“Evet, hadi bitirelim şu işi.”

Cyrus kapıyı açıp içeri adım atar atmaz odaya bir sessizlik çöktü. Eden, McLeish’in kalabalık anlayışıyla kendi kalabalık anlayışının tamamen farklı olduğunu fark etti. Salonunda aşağı yukarı kırk kişi vardı. Oysa o, yüzlerce kişi olmasını bekliyordu. Etrafta gezinen gözleri büyü müştü. Tavan düşündüğünden daha yüksekti, bu sayede idman salonu koridorlar kadar bunaltıcı değildi. Birkaç Neith devasa jimnastik alanının uzak bir köşesindeki ağırlık kaldırma aletleriyle çalışıyordu. Bu alanın yanında egzersiz aletleri ve barfiks demiri vardı. Odanın geri kalanı, dört çiftin üstünde dövüşmekte olduğu dört büyük minderle kaplanmıştı. Neithler minderlerin etrafına yayılmıştı, dövüşenleri izliyor ve kendi sıralarının gelmesini bekliyorlardı. Cyrus’la içeri girdiklerinde dövüşen kişiler de durmuşlardı. Eden’in bakışları en uzakta, soldaki minderin üstündeki Noah’ya kilitlendi. Sırtındaki Neith savaşçısının kolu onun yumruğunun içinde bükülmüştü ve ayağı adamın göğsünün üstündeydi. Eden suratını ekşitti. Bu pozisyon oldukça rahatsız ediciydi.

Noah onu çokook fena benzetecekti.

Bunu düşünürken Noah onun bakışlarını yakaladı ve böbürlenir gibi sırıttı. Eden derin bir iç geçirdi ve kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. Noah’yla ilgili sorun şuydu ki bu adam kendinden kahrolasınca bir şekilde çok emindi. Ona Eden gibi biri lazımdı. Yani onu arada sırada şaşırtacak biri-

si. Aksi takdirde Noah, repertuvarında bulunan dikkatli, sabırlı ifadesizlik ve kibirli sırtıma ifadelerini kullanıp duracaktı. Eden yüz hatlarını yumuşatarak ona arkadaşça sayılabilecek bir şekilde kafa salladı ve onun gözlerinin kocaman olmasını ve sonra şüpheyile kısılmasını neşeyle izledi.

Noah'ya kızgın olmamak sandığından daha ilginç olabilirdi.

ON İKİNCİ BÖLÜM

Meseleyi Mindere Taşımak

Sahip olduğu hiçbir doğaüstü güç ve zarafet Noah'yı iyi bir sörfçü yapamamıştı. Birkaç kere denemişti ama her defasında Ankh gücü onu yanıltmış ve dengesini kaybedip dalgalara gömülmüştü. Eden'la hayat da tıpkı böyleydi işte. Dün idmanda ona kafa salladığında, dövüşmekte olduğu Neith'i neredeyse ayağının altında ezecekti.

Artık onunla konuşuyor muydu yani?!

Tabii ki de dengesini korumak için çok çabalamıştı. sakinliği onu karizmatik yapıyordu. Ama o anda çok geç kalmış, Eden onun şaşırdığını görmüştü. Fakat bu onu, yüz hatlarını yumuşatıp onu göğüs göğüse mücadele konusunda eğitirken lakayit görünmekten alıkoymamıştı. Ama Eden onu şaşırtmaya devam etmişti. Onu yorum yapmadan dinlemiş, sadece dövüş partneri olan Tobe'a ukala yorumlar yapmıştı.

Noah, Tobe ve Konsey Başkanı McLeish'in gıcık yeğeni Cameron'la birlikte Eden'a, Ankhların farklı dövüş sanatlarından aldığı birkaç manevrayı öğretmişlerdi. Zor şeylerle başlamış, biraz Antik Yunan Pankreası, biraz Judo, biraz da Hawaii Lua'sı çalışmışlardı. Bir rakibi nasıl alt edip o durumda tutacağını; fiske atmaya, çekiç yumruğu, boyun kırmayı, göz oymayı, kemik kırmayı, boğaz sıkarak nefessiz bırakmayı, kol burkmayı öğrettiler. Tüm bunlar bir ruh yiyicinin karşısında silahsız kalmaları durumunda onu aciz bırakmaya ve öldürmeye yarayacak şeylerdi. Eden hızlı öğrenen biriydi. Aslında Tobe'un her tarafı yara bere içinde kalmıştı, bu yüzden Eden'a kendisinin ondan daha güçlü olduğu ve genç savaşçıyla dövüşürken daha yumuşak olması gerektiğini hatırlatmak zorunda kalmışlardı. Bunlar dövüş sanatları türlerinin en ölümcül olanlarıydı ve Noah hiç kimsenin zarar görmemesi için mükemmel bir şekilde odaklanmalıydı. İdmandan sonra Tobelar'ın evine geçtikten ve Cameron (pislik) Eden'la cilveli bir şekilde vedalaşıp gittikten sonra Eden'ın kendisine tekrar insan gibi davranmaya başladığını fark etti. Bunun sebebini ona Cyrus'ın söyleyeceğini düşünmüştü ama Hükümdar evlatlık kızını harika geçen ilk günü için övmekle meşguldü.

O akşam yemekte Eden onunla konuşmamıştı ama Noah konuştuğunda önceden yaptığı gibi ölümcül bakışlar da atmamıştı. Yani evet, Noah'nın dengesi bozulmuştu ve Eden'ın bunu ona yapabilmesinden hiç hoşlanmamıştı. İşini yaparken dengesinin bozulması iyi olmazdı, bu yüzden Christop-

her'in onu New Town'daki bir gece kulübünün üstündeki dairelerde olduğu düşünölen ruh yiyici inini araştırmak için ettiği daveti kabul etmemiştii. Chris'e göre Edinburg'ta yaklaşık beş yıldır hiçbir mağara bulunmamıştı ve şehre en son iki ay önce bir ruh yiyici gelmişti. Yani muhtemel mekân büyük haber demekti. Bu, onun normalde üstüne atlayacağı bir görevdi. Fakat gidemezdi çünkü tek düşünebildiği Eden'in onu affedip affetmediği, eğer affettiyse bunun onun için ne ifade ettiğiydi. Kahrolası bir muhallebi çocuğuna dönüşüyordu. Artık kılıbık olduğu için babasıyla dalga geçemeyecekti. İcini çekti ve Cyrus'la paylaştığı odanın zeminine yaptığı yatağa çöktü. Cyrus daveti geri çevirmemişti ve onlarla gitmek için izin isteyen Eden'i reddetmişti. Eden ve Tobe arkada bırakıldıkları için homurdanarak odalarına çekilmişlerdi. Ve Noah... O sadece Eden'in odadan çıkışını izlemiş ve onunla idman yapmanın nasıl olacağını, onu idman minderinin üstüne yatırmayı, kıvrımlı ince vücudunun onun-kine değecek şekli almasını hayal etmişti. Noah homurdandı ve yastığını yumrukladı. *Bunun olacağını biliyordum.* diye düşündü alaycı bir şekilde. Birçok kızla takılmış, pek çoğunun kalbini kırmış ve ağlamalarına neden olmuştu. Bu da tüm bunların karşılığıydı işte. Öfkeyle homurdanarak biraz doğruldu ve cebinden üç Neith kızın numarasının bulunduğu kâğıtları çıkardı. Bu kızlar gün içinde farklı zamanlarda ona asılmışlar ve onun kendilerine verdiği havalı, tek heceli ve dikkatli cevaplardan hoşlanmış gibi görünmüşlerdi.

“Kahretsin,” diye fısıldayarak elindeki kâğıtları buruş-

turdu ve odanın karşısındaki çöp sepetinin içine tam bir isabetle fırlattı. O kafa sallamanın manası *neydi*?

“Bugün kılıçlarla idman yapacağımı sanıyordum,” diye sordu Eden ertesi sabah Noah’yla idman salonuna doğru giderken. Resmi tatil sona erdiği için salon daha sessizdi; Tobe’la Cameron dahil tüm genç savaşçılar okullarına gitmişti. Geriye sadece bir işi olmayanlar, evden çalışanlar ya da üniversitede okuyanlar kalmıştı. Noah içeri girdiğinde herkes ona başıyla selam verdi. Tüm minderler dolu olduğu için birinin boşalmasını sabırla beklemek zorunda kalmıştı.

“Eee?” diye ısrar etti Eden.

Çoğunlukla uykusuz geçen bir gecenin ardından Noah eğer yapabilirse Eden’a karşı soğukkanlı olmaya karar vermişti. Eden onunla uğraşmaktan çok hoşlanıyordu –bu anlaşılabilirdi– bu yüzden ona tatmin olma fırsatı vermeyecekti.

Onun kendisiyle neden tekrar konuşmaya başladığını ne kadar çok *merak etse* de...

“Dün iyiydin ama önce Tobe ya da Cameron’dan daha güçlü biriyle dövüşmen gerek.”

“Cameron oldukça güçlüydü.”

Noah ona hızlı bir bakış attı. Eden kendini beğenmiş bir şekilde gülümsüyordu. Ne? O İskoç pisliğe karşı hisleri mi vardı yoksa? Noah homurdandı. “Yeterince güçlü değil.”

“İyi o zaman, bugün kiminle dövüşüyorum? Seninle

mi?”

Sadece ona mı öyle gelmişti yoksa Eden bu durumdan biraz korkmuş gibi mi görünüyordu? İçten içe sırttı. “Evet. Bir minder kapar kapmaz.”

“Selam Noah.”

Arkalarına döndüklerinde Noah, Neith kızlarından biriyle yüz yüze geldi. Aslında *kadın* demek daha doğru olurdu. Natalie. İdman merkezine ilk geldiği gün bu Neith ona oldukça yaklaşmıştı. Natalie, Eden’la aynı boyda, yumuşak, sarı saçları ve çikolata renkli, kocaman, mükemmel gözleri olan biriydi. Bunun yanı sıra yirmi beş-yirmi altı yaşlarında gösteriyordu ve Eden’la tanışmadan önce Noah’nın takılabileceği tipte bir kadındı. “Natalie.” Noah nazikçe başıyla selamladı.

Natalie gülümsedi, Noah onu hatırladığı için kendinden geçtiği açıktı. “Seni tekrar görmek güzel. Bu James.” Başparmağıyla, onun Noah’ya olan açık ilgisinden dolayı biraz canının sıkıldığı belli olan dövüş partnerini işaret etti. “Biz de tam bitiriyorduk, minderini sen alabilirsin.”

Noah gülümsedi. “Teşekkürler, minnettar oluruz.”

Natalie onaylayan bir ifadeyle sırtarak ona biraz daha yaklaştı ve kısık sesle konuştu. “Dövüşecek birine ihtiyacın varsa buralarda kalabilirim istersen.”

Eden’in homurdanmasını duyan Noah göz ucuyla ona bir bakış attı ve onun Natalie’ye yönelmiş, inanamayan ve iğrenmiş bakışlarını yakaladı. Damarlarına birden bazı hisler dolmaya başladı. Eden bu flört eden Neith’i kıskanmış mıy-

di? Noah bunun karşısında bir kaşını kaldırdı. Hımm. *Belki de bunun üzerine oynamalıyım*, diye düşündü. Bu Neith'le flört edebilir ve Eden'ı kışkırtarak aralarında oldukça fazla şey olduğunu anlamasını sağlayabilirdi.

Bir dakika, neler oluyordu?

Bu delice fikirleri yüzünden rahatsız olan Noah, Eden'a hayretle baktı. Bu kız onu bir aptala çeviriyordu. Noah bir oyuncu değildi. O açıksözlü, dürüst ve direkt konuya yönelen biriydi. Bunun –artık bu her neyse– onu olduğundan başka birine çevirmesine imkân yoktu.

Natalie'ye sakince baktı. “Benim bir dövüş partnerim var ama yine de teşekkürler.” Eden'in dirseğini nazikçe tutup onu mindere doğru yöneltti.

Eden'in elinde değildi. Noah'nın, baygın bakışlı Neith Natalie'yle flört etmemesi onu çok rahatlatmıştı. Fakat bu rahatlık onu huzursuz ediyordu. Noah'ya karşı böyle sahip-
lenici olmaktan dolayı rahatsızdı. Ona olan duyguları Doug Brown'in partisinin olduğu o gece ön plana çıkmıştı. O gün o ikinci sınıf öğrencisi kıza gıcık olduğunda Eden, Noah'nın kızla ilgilenmemesi ve kendisini seçerek birlikte ayrılmaları karşısında mutlu hissetmişti. Aralarında olan onca şeyin ardından, ona karşı olan duygularını yok edemiyorsa bile susturması gerektiğinden emindi. Fakat ne zaman Stellan ve Romany aklına gelse Noah'ya karşı hissettiği negatif duygular onu çirkin yüzlerini tekrar göstermekle tehdit ediyordu

ve bu yüzden emin olmadığını hissediyordu. Bunun sebebi sadece onun eski kız arkadaşının Stellan'ı öldürmüş olması değil –büyük bir kısmı bundan dolayıydı gerçi– bunca zaman boyunca kendisi ona sıcak duygular beslerken, Noah'nın aslında onun yerinde başka birini görmüş olmasıydı.

“Tamam, başlamaya hazır mısın?” diye sordu Noah, sonra ceketini çıkarıp minderin dışına attı. Soluk menekşe gözleri sabır ve yakınlık doluydu.

Daha dün Noah'yı affedeceğine dair Cyrus'a söz vermişti. Affetmişti de. *Affettim*, diye hatırlattı kendisine. Artık görevlerinin önemini ve Noah'nın sadece aldığı emirlere uyduğunu biliyordu. Onu affetmişti. Affetmişti. Gerçekten, gerçekten affetmişti. Herkesi affetmişti. Romany hariç. Stellan'ın katili asla affedilmemeliydi.

“Tabii.” Eden omuz silkti ve kalın askılı atletle çalışmak için kazağını çıkardı. Elindekini kenara fırlatırken Noah'ya bakıp küstahça sırıttı. “Yani Ankh olmak hep istediğimizi elde etmek anlamına mı geliyor?”

Noah kaşlarını çatı. “Neden bahsediyorsun?”

Eden, iki Neith'in çıktığı kapıyı başıyla işaret etti. “O Neithler biz içeri girer girmez minderleri bıraktılar.”

“Ah.” Noah bilmiş ve kaba bir şekilde gülümseyince Eden'in karnının alt kısmında değişik bir his oluştu. “Evet, öyle sayılır.”

Onun arsızca üstünlük göstermesi karşısında kısık sesle gülen Eden başını iki yana salladı. “Senin daha fazla dayak yememen bir mucize.”

“Hey.” Noah omuz silkti. “Bak, bu iş böyle. Biz daha yaşlı, daha güçlüyüz ve gerçekten kuvvetli olan ruh yiyicileri yenebilecek tek kişileriz. Karşı karşıya geleceğimiz tehlikeyle yüzleşmek için kendimize inanmamız gerek. Neithler de bunu anlıyor.”

Eden’in aklına Natalie geldi. “Bazıları sana gerçekten de bir rock yıldızıymışsın gibi davranıyor.”

Noah onu anladığını belirten bir bakış attı ama cevap vermedi. Bunun yerine ellerini birbirine sürttü. “Tamam, şimdi sana bir yumrukla saldıracağım, beni etkisiz bırakmak için dün öğrendiklerini kullanmanı istiyorum.”

Noah işe dönünce Eden korkusunu atlatmaya çalıştı. Dün eğleneliydi ama Noah onu geriyordu. Noah’nın hareketlerini görmüş ve ne kadar güçlü olduğunu hissetmişti. Bu kolay olmayacaktı. Derin bir nefes alarak savunma pozisyona geçti ve partnerinin hamlesini bekledi.

Noah’nın kolu Eden’in daha önce hiç karşılaşmadığı, bulanık bir hareket şeklinde öne doğru geldi. Fakat hızına rağmen Noah’nın eğitimleri etkisini gösterdi ve Eden yumruğa doğru hareket etti, onun bileğini yakalayıp burkarak kolunu döndürdü. Dizlerinin üstüne düşen Noah irkildi ve Eden’in kırmaya hazır bir şekilde yukarı doğru çektiği kolunun üst tarafına güç verdi. Hareketlerini saniyeler içinde, onun saldırısı kadar hızlı bir şekilde yapmıştı.

Noah başını kaldırıp ona sırtıttı. “Güzel.”

“Teşekkürler.”

“Şey, artık bırakabilirsin.”

“Ah, pardon,” diye mırıldandı Eden, sonra onu serbest bıraktı ve kolunu ovalarken sadistçe bir memnuniyetle izledi.

“Dönüşümle birlikte gücün de arttı.”

Bu yorum karşısında Eden rahatlatıldığı ellerine baktı. Öncesinden daha güçlü hissetmiyordu ama Noah’nın hissedeceğini biliyordu. “Bu iyi bir şey, değil mi?”

“Bu mükemmel. Hadi bakalım, şimdi benim boynumu büküp bükemeyeceğini görelim.”

Sonraki yarım saat boyunca Noah saldırdı, Eden kendini savundu. Noah’yı arka arkaya mindere düşürmek oldukça tatmin ediciydi ve bu affetme konusunda bir şekilde yardımcı oluyordu. Onun bunu anlamış olabileceğini düşündü çünkü gereğinden fazla bir güçle her saldırısında alaycı ve bilmiş bir edayla bakıyordu. Fakat hiçbir şey söylemiyor, sadece gözlerini deviriyor ve yeni bir hamle denemeye devam ediyordu.

“Tamam.” Noah ayağa fırladı ve Eden’in son yere serme çabasından son anda kurtuldu. Bu adam kahrolası Energizer Tavşanı’na benziyordu. “Bu defa sen savunma yaparken ben saldırıma devam edeceğim.”

Eden’in kalbi zaten hızla atıyordu ama şimdi iyice çırpınmaya başlamıştı.

Kurtul şu histen Eden, dedi kendi kendine. Onu alt edebilirsin.

Zaten etmemiş miydi?

Bunu yapabilirim.

“Tabii,” diye cevap verdi yüzünü dikkatli bir şekilde ifa-

desiz tutmaya çalışarak.

Yumruk atmak için hamlede bulunan Noah sağ bacağını öne attı. Eden yumruğu geri püskürtünce dengesini kaybeden Noah'nın bacağı savunmasız kaldı. Eden dizini zalimce onun bacağının üst kısmına geçirdi ve bacağı kıvrılıp yere düşen Noah'nın gözlerinin acıyla kısılmasını izledi. Aptalca bir zafer sarhoşluğuyla, Noah'nın ona karşılık vereceğini unuttu ve o düşerken hareketsiz bir şekilde bekledi. Fakat Noah mindere çarpar çarpmaz iyi haldeki bacağını kaldırdı ve onun dizlerinin arkasına vurdu. Eden minderin üstüne düşerken ciğerlerindeki hava boşaldı. Daha bir kere bile gözünü kırpamadan Noah üstüne çıkmış, güçlü üst bacaklarıyla onunkileri kısırmış, elleriyle onun ellerini kafasının üstünde birleştirmişti. Hareket etmeye çalışmak yararsızdı. Vücudunu onunkine doğru ittirdi ama Noah kıpırdamadı. Eden öfkeyle homurdanarak kendini minderin üstüne bıraktı ve Noah'nın gülümseyen gözlerine dik dik baktı.

Tam olarak hapsolmuştu.

“Karşılık vereceğimi söylemiştim,” diye mırıldandı Noah.

Onun kısık sesinin tınısı Eden'in omurgasına bir ürperti yayılmasına neden oldu ve birden Noah'nın onun üstünde oturduğunun farkına vardı. Vücudunun sıcaklığı kendisinin-kine geçiyordu ve yüzü onunkinden birkaç santim uzaklıktaydı. Nefesini tuttuğunda bu ses Noah'nın vücuduna geçmiş olmalıydı ki Eden onun gerildiğini ve yüzünde ve dudaklarında dolaşan gözlerinin kısılıp koyulaştığını gördü. Bir çe-

kim gücü dalgalar halinde ikisini de yakaladığında Eden nerede olduğunu ve ne yaptıklarını unuttu. Düşündüğü tek şey vücudundaki tatlı karıncalanma, onu tutsak eden sıcaklık dalgası ve Noah'nın dudaklarının, güçlü çenesinin ve ona doğru tehlikeli nefes dalgaları yollayarak karnının alt kısmında garip fakat memnuniyet verici bir his oluşturan boğazının görüntüsüydü. Noah'nın gözleri onunkilerle buluştuğunda Eden onun arzusunu hissetti. Haklıydı. Noah onu gerçekten istiyordu.

“Umarım bölmüyorumdur.”

İkisi de dondular.

Cyrus.

Noah neredeyse komik bir telaşla üstünden çekildi ve vücudundaki arzuyu hissederek yalvarırcasına bakan Eden'i umutsuzca ortada bıraktı.

“Özür dilerim,” diye mırıldandı Eden. Ne için özür dilediğini bilmiyordu ve kendini birden aptal gibi hissetmişti. Cyrus ve Val'le yüz yüze gelmek için kalktığında Noah'ya bakamıyordu. Koruyucusu kızgın görünmüyordu ama Noah'ya garip bir şekilde baktığı kesindi. Eden onun koyu bakışlarındaki uyarıyı görmüştü. Yanındaki Noah gerildiğinde Eden onun mesajı aldığını hissetti. Teminat almak için Val'e baktığında onun yüzünde sadece teslimiyet gördü ve kaşlarını çattı.

“Eden,” dedi Cyrus tekrar ona bakarak. Gözleri tekrar ifadesizdi. “Noah'nın koçluğuyla Valeria'yla idman yapmayı düşünmelisin.”

Kimse itiraz etmedi. Val minderin üstüne çıktığında Noah inip Cyrus'ın yanına geçti. Eden, Val'le dövüşmeye başladığında Noah'yla arasında önceden çalışılmış gibi bir naziklik oluştu. Dışarıdan bakıldığında hiçbir şey olmamış gibi görünüyorlardı. Fakat kendi içlerinde Eden, Noah'nın vücudunun kendi vücudu üzerindeki baskısının nasıl hissettirdiğini unutamıyordu. Hayatında hissettiği en lezzetli duyguydu bu. Kendisini çok canlı hissetmişti. Çok gerçek. Daha önce hissettiği hiçbir şeye benzemiyordu; bağımlılık oluşturan ve ruh yiyici açlığı kadar ihtiyaç hissettiren, fakat içinde korku veya dehşet hisleri oluşturmayan bir histi. Bunun yerine kendini baştan aşağı sıcak ve elektriklenmiş gibi hissetmesine neden olmuştu. Fakat o anda herhangi bir duyguyu değerlendirecek durumda değildi. Aslında bütün bunlar oldukça uygunsuzdu.

Yumruğu Eden'in yanağını sıyıran Val sabırsızca geri çekildi. Noah onu odaklanması için uyardı ve ses tonundaki resmiyet, Eden'in az önce hissettiği sıcaklığın bir kısmını dondurdu. Ona pis bir bakış atarak Val'in bacaklarına bir tekme savurdu.

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Suluk Kesen Sağduyu

Cyrus'ın, eğitiminin çabucak ilerleyeceğine dair iyimserliğine rağmen Eden hâlâ kılıçla idmana geçememişti. Bunun yerine tüm hafta boyunca göğüs göğüse çarpışma idmanları yapmıştı. Noah'yla arası biraz gergindi. Bir ateşkes yapmışlardı ve Noah'ya karşı muhtemelen her zamankinden daha kibardı ve bu onu garip bir duruma düşürüyordu. Ayrıca içinde, Noah'nın da rahatsız hissettiğine dair bir his vardı. Aralarında yeni bir kıvılcım oluşturmak istemiyor ve sıradan bir arkadaşymış gibi onunla dalga geçip duruyordu. Noah'ya gelince, Eden onun ne düşündüğünden emin değildi. Bir yandan, "minder" olayından beri onunla fiziksel temas kurmaktan kaçınırken bir yandan da kibarlığı yüzünden deli olduğunu hissediyordu. Onu sinir etmek istemiyordu. Sadece... kahretsin, eğer Ankhların acı çekmesi mümkün olsaydı

Noah hakkında düşünmek onun başına ağırlar sokardı.

Bu yüzden eğitime odaklanmak sadece iyi hissettirmiyor, ayrıca kafasındaki şeyleri siliyordu. Dövüşmekte ustalашmıştı ve ilk avına çıkmak için çok istekliydi. Cyrus ve McLeish şehirde bir grup ruh yiyici olduğundan emindi. Geçen birkaç günde iki cinayet davası olmuş ve her iki olayda da aile üyeleri, kurbanın saldırıdan önceki günlerde karakterinin dışında davrandığını belirtmişlerdi. Normalde yumuşak başlı ve genelde iyi huylu olan, fakat davranışları birdenbire aşırı derecede değişen iki kadınla konuşmuşlardı. Bu olay avlarına devam etmeleri için yeterliydi. Fakat ruh yiyici ini –bir taneyse eğer– New Town’daki kulübün üstünde değildi. Cyrus ve Val, Neithlerle beraber gidip avlanmış, araştırma yapmış ve ruh yiyicilerin girmiş olabileceği muhtemel delikler hakkındaki yeni ipuçlarıyla bütün şehri taramışlardı. Aslında inin özel bir eve taşınmış olması hakkında şüphelenmelerine neden olacak bir şey duymamışlardı.

Val ve Cyrus avlanmak için dışarı çıkarken ona bakıcılık yapması için Noah’yı evde bırakmışlardı. Mhairi ve diğer Douglaslarla kalmanın onun için hiç sorun olmadığını söylemeye çalışmıştı ama Cyrus onun yanında her zaman bir Ankh bulunması fikrinden vazgeçmiyordu. Eden, avdan mahrum edilmenin Noah’yı gücendirdiğini görebiliyordu. Bunu görebiliyordu çünkü aynı şeyi kendisi de hissetmeye başlamıştı. On gündür Edinburg’taydı. Ona on yıl gibi gelen bir on gündü, çünkü farklı hissediyordu. Değişmişti. Güçlüydü. Kuvvetliydi. Yetenekliydi. Kefalet ödemek için ha-

zırdı. Ne yazık ki Cyrus tedbiri elden bırakmıyordu. Halbuki o, bir kılıç kapıp bu kötü çocuklardan birinin üzerinde kullanmayı öğrenmeye hazırdı.

Fakat tüm sabırsızlığına rağmen eğitiminin bir gününü bile geri almak istemezdi. Noah'nın koçluğuyla Tobe ve Cameron'la dövüşmek çok eğlenceliydi. Onun espri anlayışını anlıyorlardı ve Tobe'un espri anlayışının kendisinininki kadar sert olması da yardımcı oluyordu. Bazen diğer Neithler de onlara katılıyordu. Mark ve Shona adlı iki üniversite öğrencisi de derslere katılanlar arasındaydı. Shona ona Salton Lisesi'nde bıraktığı kızları hatırlatıyordu; küçümseyici ve üstünlük taslayan kızları. Kızın davranışlarında onu rahatsız eden en önemli şey Tobe'a olan tavrıydı. Kendisinden genç olan Tobe'a sürekli laf atıyordu ve her ne kadar Tobe kendi kendine yetecek kapasitede olsa da, bu durum Eden'i sinir ediyordu. Kızın Tobe'a karşı ne garezi varsa, Eden bundan bıkmıştı. Bu yüzden Cyrus'ın, zaten tedirgin olan McLeish'in onun kalıtsal özelliklerini sorgulamaması için İskoçlar üzerinde elinden geldiğince iyi bir etki bırakması hakkındaki isteğini, kendisine sürekli hatırlatmak zorunda kalıyordu. Shona'nın erkek arkadaşı Mark'ın oldukça iyi biri olması da bu konuda yardımcı oluyordu. Eden onun bu sarışında ne bulduğunu merak ediyordu. Diğer Neithler, Eden'la dövüşmek için sıraya girerken maalesef ki Shona gönüllü olmamıştı ve bu, Eden'i büyük hayal kırıklığına uğratmıştı. Onu mağlup etmek oldukça harika olacak ve sinirlerini bir şekilde biraz yumuşatacaktı.

Cuma akşamı çok çabuk gelmişti ve Eden tekrar eve hapsedilmeye hiç de meraklı değildi. Bu yüzden Noah'nın ona, October ve Cameron'la dışarı çıkmak için eşlik edeceğini söylemesi keyif verici bir sürprizdi. Akşam yemeği yemek ve sinemaya gitmek için çıkacaklardı. Her şey çok *normaldi*.

Eden Edinburg'un gece görüntüsünü çok seviyordu. Etraf karanlık değildi, bir sürü ışık vardı. Bir sürü enerji ve hayat vardı. Bir otobüse atlayıp Princes Caddesi'nde indiklerinde Eden uzakta belli belirsiz görünen kale manzarasını içine çekti. Buraya her baktığında nefesi kesiliyordu. October onu öne doğru ittiğinde arkadaşlarını takip etti. Bir yandan da yolda yürümekte olan, mükemmel kılıktaki parfüm kokulu erkeklerin ve topuklu ayakkabılar giymiş kadınların gidecekleri mükemmel restoran veya barı aramalarını izliyordu. Noah onun kaleye tekrar baktığını görüp gülümseyince Eden onu umursamamaya çalışarak sıkılgan bir şekilde karşılık verdi.

Bahçeleri ve İskoç Anıtı'nı geçerlerken Tobe onunla yüz yüze gelmek için arkasını döndü ve geri geri yürümeye başladı. "Edinburg'a Noel zamanı gelmelisin. İkiniz de. Burası çok güzeldir. Tüm ağaçlara beyaz ışıklar asarlar. Ayrıca muhteşem kokan bir Alman pazarı ve tamamı ışıklandırılmış bir dönme dolabın bulunduğu bir panayır kurulur. Soğuk bir kış gününün gecesinde Princes Caddesi hayatımda gördüğüm en harika şeydir." Tobe sırtıttı.

"Tobe haklı." dedi Cameron. "Etraf gerçekten Noel'imsi

olur. Bahçelerin orada buz pateni sahası bile kurulur.”

Noel, Winslow Malikânesi’nde hiçbir zaman pek de önemli bir şey olmamıştı. Bu, dini bir bayram olduğu ve ruh yiyicilerin dini olmadığı için dışarıda herkesin davrandığı gibi davranırlar ama evin içinde ne süslemeler, ne hediyeler, ne de bir ağaç bulunurdu. Doğum günlerinin tersine, Noel günü, Ryan’ın onlara bir tomar nakit para vermesi ve Stel’le ona istedikleri şeyi almalarını söylemesiyle geçerdi.

“Sizin Noel’i kutlayacağınız aklıma gelmezdi,” dedi Eden kaşlarını çatarak.

Hâlâ geri geri yürümekte olan ve hiçbir yere takılmayıp, hiç kimseye çarpmayarak Eden’ı etkileyen Tobe omuz silkti. “Tabii ki kiliseye gitmiyoruz veya bunun gibi bir şey yapmıyoruz ama Noel’i kutlayan pek çok insan kiliseye gitmiyor ki.”

“Ayinlere katılırsın sen,” diye mırıldandı Cameron.

Eden, Cameron’a bakıp surat ekşiten Tobe’un yüzünün kızardığına yemin edebilirdi. “Ayin mi?”

Tobe somurttu. “Ne? Bu iyi bir şey, tamam mı?”

Noah homurdandı. “Bize ne hakkında konuştuğunuzu söylersen bu savunmacı halin bir anlam kazanacak.”

“Edinburg Üniversitesi’ndeki McEwan Salonu’nda her yıl bir Noel ayini düzenlenir. Salon kocaman ve büyüleyici bir yer ve orada eski bir org var. Harika korolarıyla, düzenli olarak her yıl Noel ayini yaparlar. Bu güzel bir şey aslında.”

Eden bunun harika bir şey olduğunu düşünmüştü. “Peki sen bundan dolayı neden utandın?”

“Çünkü ben dindar biri değilim. Oraya gitmem garip bir şey.”

“Hayır, değil.”

Tobe ona gülümsedi ve arkasına döndü.

Cameron yüzünü buruşturarak ona bir bakış attı. “Sana bunun garip olmadığını beş yıldır söylüyorum ama sen oraya hâlâ kimse seni tanımasın diye tüylü bir şapka takarak gizlice gidiyorsun. Ama Eden sana bunun garip olmadığını söyleyince birden garip olmayıveriyor.”

Eden ve Noah eğlenerek gülümsediler.

Tobe omuz silkti. “Hımm... gariplik konusunda danışılması gereken makam o.”

Eden sırtına engel olamazken Noah kahkahasını bir öksürükle kapattı.

“Sağ ol, Tobe. Çok naziksin.”

“Kuzen”i ona bakmadan omuz silkerek cevap verdi. “Lafı bile olmaz.”

Gidecekleri yere doğru ilerlerlerken sessizlik içindeydiler, böylece Eden şehrin atmosferini içine çekebildi. On dakikadan az bir süre sonra Tobe ve Cameron onları, dış tarafında iki tane kocaman, metal zürafanın bulunduğu camdan binaya yönlendirdi. Burada bir sinema salonu, birçok restoran ve kulüp vardı. Nerede yemek yiyeceklerine karar vermek için bir süre ayakta beklediler. Sonunda bir Asya mutfağı restoranını seçerek masalarına oturdular ve rahatlatıcı bir sessizlikle mönüyü incelediler. Sonra Cameron, Noah’ya birkaç soru sordu ve Noah’nın nezaketle cevap verdiğini gören

Eden rahatladı. Geçen hafta boyunca onun bu tatlı Neith'in etrafında biraz tedbirli olduğunu fark etmişti. Cameron doğuştan cilvekâr biriydi ve Eden onun bu halinin Noah'yı rahatsız ettiği izlenimine kapılmıştı.

Ve bu onu aptalca bir şekilde mutlu etmişti.

Fakat Cameron'ın civelere hiç karşılık vermemişti. Geçen birkaç gündür onu ve Tobe'u izliyordu ve ortada bir şeyler döndüğünü düşünmeye başlamıştı. Evet, Tobe çıkmayı denediklerini ama bu bir kuzenini öpmek gibi olduğu için ayrıldıklarını söylemişti ama birbirlerinin etrafındaki tavırları Eden'in bu hikâyeyi sorgulamasına neden olmuştu. Tobe lavaboya gitmek için izin isteyip kalkınca Eden, Cameron'ın onu arzulu gözlerle takip etmesini, eğlenen gözlerle izledi. Başını çevirip Noah'ya baktığında onun da Cameron'ın bakışlarını fark ettiğini görüp şaşırdı. Birbirlerine bilmiş bir şekilde gülümsediklerinde Eden içinin kıpırdandığını ve sıcak olduğunu hissetti, ateş bastı ve hızla masadaki suyunu alarak Tobe'un masaya gelmesini bekledi. Beklediği gibi, Tobe da Cameron'a gizlice bakışlar atıyordu, tıpkı tüm hafta olduğu gibi. Eden hayatında ilk kez bir şeye burnunu sokmak istedi ve bu düşüncesi karşısında içten içe kıkırdadı. Daha önce hiç bir grup arkadaşla takılmamıştı. Sevdiği iki kişiyi birleştirip mutlu etmek için burnunu işlerine sokacak kadar önemseddiği kişiler olmamıştı hayatında. Kendi kendine şaşırdı. Kahretsin, ne zaman böyle bir ahmak olmuştu? Kendini tekrar Noah'ya bakarken buldu. Belki de özünde her zaman kahrolası bir ahmaktı. Salton'daki hayatında. No-

ah'yla olan arkadaşlığı onun için dünyalar demekti. O zaman, içindeki açlık, bilincini ele geçirmeye çalışırken bile Noah için her şeyi yapardı. Ona karşı olan hislerinin derinliğini hâlâ unutamıyordu ve artık bir Ankh olduğu ve her şeyin anlamını öğrendiği için birdenbire onun ikiyüzlülüğünden dolayı zihninin bulanık olduğunu hissetmemeye başlamıştı. Ona bakan Noah'nın menekşe gözleri gülümseyince bir anlığına nefesi kesilen Eden o tanıdık bakışlarda kayboldu. Bu, Noah'nın onu önemseddiğini gösteren bir bakıştı. Ve Salton'da birlikte oldukları tüm o zamanlarda ona hep böyle bakmıştı. Eden ilk defa ona yalan söylemenin Noah için ne kadar zor olmuş olabileceğini anlamaya başladı.

Noah'nın gözlerindeki gülümseme koyulaştı ve sonra ona yoğun bir ifadeyle bakmaya başladı, sanki kafasında yanan ampulü görmüştü.

Dizinin altına yediği bir tekme Noah'yla göz temasını kesince kızgınlıkla Tobe'a baktı. Genç Neith onu onaylar gibi gülümsüyor, gözleri onunla Noah arasında gidip geliyordu. Eden ona bakıp suratını buruşturdu, sonra bakışlarını mönüye indirdi. "Ben limonlu tavuk sipariş etmeyi düşünüyorum. Siz ne alacaksınız?"

Yemek çok eğlenceliydi. Noah artık Cameron'ın yanında daha rahat olduğu için, ikisi müzik, edebiyat ve film konularında ortak zevkleri olduğunu fark ettiler. Eden, Tobe'la ikisi masadan kalkıp uzaklaşırlar bile onların bunu fark

etmeyeceğine yemin edebilirdi. Sonra kendisi de Tobe'la benzer bir sohbeta başladığında çocuklar onların konuşmasını sadece beğendikleri bir müzik grubu ya da filmde bahsettiklerinde kestiler. Ortada çok fazla iğneleyici alay vardı ve Eden bu kadar eğleniyor olmasına çok şaşırmıştı.

Arkadaşa sahip olmak böyle bir şeydi demek.

Film seçenekleri pek de iyi değildi, bu yüzden en sonunda 80'lerdeki bir grup adamın hayatını anlatan bir komedi filminde karar kıldılar. Filmde komik sahneler azdı ama Eden çok keyif alıyormuş gibiydi. Sinema salonundan alışveriş merkezinin ışıklarına ve ılık havasına çıkarken filmi tartışıyorlardı.

"Tanrım, bana eskileri hatırlattı," dedi Noah elini saçlarından geçirip titreyerek. "80'ler bittiği için çok mutluyum. O saçlar, o kıyafetler, o müzik. Hiç hoş değildi."

Diğerleri güldü ama Eden birdenbire durdu.

Noah gerçekten de... yetmiş yaşındaydı! Bu onun kafasına neden şimdi dank etmişti? Cyrus ve Val gerçekten çok yaşlıydı, evet. Ama ya Noah? O çok "bugünlerdenmiş" gibi davranıyordu, bu yüzden Eden onun 2. Dünya Savaşı, Yurttaşlık Hakları Hareketi, Vietnam ve disko dönemlerinde yaşamış olduğunu unutuyordu.

"Ne oldu?" diye sordu Noah ona dönerek, kaşları endişeyle kırışmıştı.

Eden ona hafifçe gülümsedi. "Sadece bana bunu bir gün anlatman gerektiğini düşünüyordum."

"Neyi. 80'leri mi?"

“Hayatını.”

Noah’nın gözleri parladı ve yüzünde seksi bir gülümseme belirdi. “Ne zaman istersen.”

“Ah, çift randevusuna mı çıktık bakalım?” Rahatsız edici, yılışık bir Kelt’in sesi Eden’ı vurur gibi oldu. Gözlerini kapatıp homurdandı. *Shona*. Mark ve Shona gelirken dördü de onlara döndü. Kollarını göğsünün üstünde birleştiren Shona havalı bir edayla, Tobe ve Cameron’a anlamlı bir bakış attı. “Ah ne aptalım, tabii ki de öyle değil.”

Tobe’un yüzündeki yaralı, gergin ifadeyi gören Eden’in gözleri kısıldı. Tüm bunlar ne anlama geliyordu böyle? Shona bir şey biliyordu. Tobe’u incitmeye yetecek bir şey. *Of, iyi bir etki bırakmanın canı cehenneme*. Eden gözlerini sertçe Shona’ya çevirdiğinde, kız onun bakışları karşısında irkildi. “Sana ne demeli Shona? Saat geç oldu; köşene gitmiş çalışıyor olman gerekmiyor muydu senin?”

Shona cesur bir şekilde (ya da aptal bir şekilde) ona sırtırtırken, Eden arkasından gelen hıçkırık şeklindeki gülüşü, yanındaki ifadesiz Noah’yı umursamadı. “Fahişe şakaları? Ne kadar orijinal.”

“Ben klasikleri tercih ediyorum.”

“McLeish’in seninle bir sorunu olmasına şaşmamalı. Onun tavrının bir Ankh olduğun için tuhaf olduğunu düşünüyordum ama sen inanılmaz bir sürtüksün ve ben onun sana neden katlanamadığını anlayabiliyorum.”

Eden bu yorumun onu etkilemesine izin vermemeye çalıştı ama neredeyse Shona’yı tokatlamak üzereyken Noah

öne doğru bir adım attı. “Ne diyorsun sen?”

Noah’nın ani müdahalesinden dolayı Shona’nın gözleri hemen genişledi ve derinliklerinde küçük bir korku kıvılcımı belirdi. “Bir şey değil.”

“Söyle.”

Noah’nın gürleyen sesi karşısında Mark cevap vermesi için kız arkadaşını dürttü.

“Şey...” Shona yutkundu. “Sadece onun babama Eden’in bir sorun olduğunu söylediğini duydum.”

Eden’in içi kaygıyla doldu. Kahretsin, ihanet eden kişi Konsey Başkanı McLeish miydi? *Lütfen olmasın*. Noah’nın tepkisini görmek için ona döndü ve çenesindeki tendonların gerildiğini gördü. “Şu anda benim görebildiğim tek sorun senin Hükümdar’ın kızına gösterdiğin saygısızlık.”

Artan gerginlik karşısında Mark rahatsız bir şekilde öksürdü, buğday rengi teni utançla kararmıştı. “Şey, biz sadece *Zombiler 2*’yi izlemeye gelmiştik.”

“İyyy hayıır.” Shona ona dönüp dik dik baktı. “*Günlük*’ü izlemeye geldik.”

“Ben sanmıştım ki...”

“Sanma.” Onun sözünü kesmek için elini uzattı. “Ah, benim lavaboya gitmem lazım. Buranın havası saçımı mahvediyor. Biletleri sen al. Ve bana bir diyet kola al, buzsuz. Diiyeet. Buz yok. Ayrıca küçük bir kutu tuzlu mısır al, geçen seferki gibi tatlı olmasın. O seferki tuzlu değil, tatlıydı ve çalışanlar değiştirmeye çalıştığımda benimle ilgilenmediler. Ah, ayrıca taze ve sıcak olduğundan emin ol. O vicık vicık

çöplüklerden istemiyorum.” Bunları söyledikten sonra bayanlar tuvaletini aramak için ilerleyerek hepsini arkasında sessizce bıraktı.

Eden yumuşak başlı Mark'a bakıp bir kaşını kaldırdı. "Dostum, kız arkadaşın öyle çok ilgi istiyor ki insanı bezdirir."

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Ateşle Oynamak

Dwight Carey, Teagan gibi vicdansız bir pisliğin bile küçük gördüğü biriydi. O, altı yıl boyunca Ankh Hükümdar'ın Weston'daki malikânesinin güvenlik takımında çalışan bir Neith Savaşçısı'ydı. Teagan onun gergin bir şekilde bir ileri bir geri gitmesini izledi. Adamın solgun yüzünden ter akıyordu, kahverengi elleri de yumruk halini almıştı. Cyrus kadar güçlü birine ihanet etmek insanı gerginleştiriyordu.

“Para sende mi?” diye sordu Dwight ona, gözlerinden korku ve suçluluk okunuyordu.

Teagan sigarasından bir nefes daha çekip arkasındaki kasalara dayandı. Kendisindeki bu sakinliğin Neith'i daha da gerdiğini söyleyebilirdi; gerginlik adamın ruhunun üstüne tuz serpiyordu ve Teagan bu ekstra tadın keyfini çıkarıyordu. Sigarasının külünü silkti ve karanlık ambarda etrafına ba-

kındı. Sırf bu bilgiyi almak için o kadar yolu teperek Boston'a gelmişti. Dwight son zamanlarda ona doğru bilgileri veriyordu ama Teagan onun suçluluk duygusuna yenik düşüp düşmediğini öğrenmeliydi. Tozlu beton zeminde duran evrak çantasını ayağıyla öne doğru itti. "Para burada. Sizi sorgulamam bittikten sonra onu alacaksınız."

Dwight birden durdu. "İhtiyacın olan tüm bilgiyi verdim adamım."

Teagan omuz silkti. "Sadece birkaç şeyi merak ediyorum. Beni hoş görün."

"Ne gibi şeyler?"

"Gergin olmanıza gerek yok, Bay Carey. Bana doğruları söylüyorsanız tabii."

"Doğru söylüyorum."

Öyle olsa iyi olur. Bir öfke ateşi tarafından dürtülen açlığı, yalvaran ellerini Teagan'ın gırtlığına sardı. *Al onu, şimdi al.* "Neden Cosmina Arcos için, benim için Cyrus'a ihanet ettin?"

Dwight yutkundu. "Bu önemli mi?"

Teagan tembelce gülümsedi, gri gözleri uyarır gibi parlıyordu. "Her zaman önemlidir."

Hain adam ağırlığını bir ayağına verdi, Teagan'ın bakişlarına karşılık veremiyordu. "Paraya ihtiyacım var."

"Nasıl yani, Persepolisli Cyrus azıcık bir şey mi ödüyor?"

"Hayır, iyi para kazanıyorum. Ben sadece... o çok üstün. Hepsi öyleler, tüm Ankhlar. Neithlerden daha iyi olduklarını"

düşünüyorlar. Bizim bin adamımıza karşılık onların bir adamı var ama bize kahrolası zavallı kuzenleriymiş gibi davranıyorlar. Onlar bizsiz var olamazlardı. Bize burun kıvırıyorlar... Aşağılık...” Sesi azaldı ve sekiz yaşındaki bir çocuğun bir oyuncacı reddetmesi gibi iğrenmişçesine yere tekme attı.

Teagan burnundan soluk verdi ve sigarasından bir nefes daha çekti. Buna inanamıyordu. “Peki kimdi o?”

“Ne?” dedi Dwight sertçe.

“Seni reddeden Ankh sürtük.”

Neith kızardı ve çantaya baktı. “Valeria. Cyrus’la ve diğer tüm kendini beğenmiş, modası geçmiş moruklarla sıkı fıkı oluyor ama...”

“Sana gülüp geçiyor, ha?” Teagan kahkahasına engel olamamıştı. Aptal pislik Corsicalı Valeria’yla bir şansı olabileceğini düşünmüştü. Onu istemeyen bir kadın için kardeşlerine ihanet eden bu geri zekâlı adam başına gelen her şeyi hak etmişti. Fakat bu itiraf Teagan’ın daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Sevdiği kadın tarafından reddedilmiş bir adam olarak bunun insanı nasıl etkilediğini anlayabiliyordu. Dwight Carey, ona doğru bilgi verecekti.

Ve bunun için ölecekti.

Sigarasını söndüren Teagan öne eğilip çantayı açtı ve Dwight’ın milyonlarca doları görmesini sağladı. Kalleş küçük pisliğin gözleri kocaman açıldı.

“Hükümdar ona ihanet eden kişiyi öğrendiğinde kaçmak bana pahalıya patlayacak.”

Teagan bir anlığına Neith'in oradan parayla birlikte ayrılmasına izin vermeyi düşündü. Her iki şekilde de sonu ölümdü. Ryan ona Cyrus'la ilgili bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Dwight Carey Timbaktu'ya bile taşınsa C'yrus onu bulur ve ihanet ettiği için mahvederdi.

Hayır! Açlığı içeriden haykırdı. Benim. Al.

Yok ya, bu pisliğe dersini vermek için bir milyon doları kaybetmeye ne gerek vardı? Zaten kendisi de ona ders verebilecek kapasitedeydi.

“Evet.” Teagan, Neith'le yüz yüze gelmek için ayağa kalktı ve ona düşmanıymış gibi baktı. Dwight sıırım gibiydi ama tüm Neithler gibi saf kastan oluşuyordu. Kendisine nasıl bakması gerektiğini bilen biri gibiydi. Ayrıca Cyrus'ın özel güvenlik takımından biriydi ki bu, onun muhtemelen daha iyi eğitildiği anlamına geliyordu. Bunu düşünmek Teagan'ı yordu. Gerçek bir yumruk kavgasıyla uğraşacak halde değildi. Onu saf dışı bırakmanın en iyi yolunu düşündü. “Sevgili nişanlım nerede?”

Dwight tamamen yalnız olduklarından emin olmak için tekrar etrafına bakındı. “İskoçya. Daha doğrusu Edinburg.” Öne doğru birkaç çekingen adım atıp bir kâğıt parçası uzattı. “Burada kaldığı adres yazıyor. İskoç Konsey Başkanı'na ve idman merkezine yakın bir yerde yaşıyor, yani etrafı Neith kaynıyor. O artık bir Ankh oldu Teagan. Arkanı kollasan iyi edersin.”

Demek Eden değişmişti. Hımmmm. Yani yapması gereken biraz iş vardı. Yapılacak şeyleri düşününce rahatsız

olmak yerine sabırsızlık hissetti. Sırtarak Dwight'ın elindeki kâğıdı aldı ve cebine koymadan önce adresi iki kez kontrol etti. "Ah, kaygılandın mı?"

Dwight kiminle karşı karşıya olduğunu hatırlamış gibi yutkununca Teagan bir kahkaha attı. "Artık paramı alabilir miyim?" Başıyla evrak çantasını işaret etti.

"Tabii ki." Teagan çantaya doğru eğildi ve elini gizlice paraların arasına sokup soğuk bir metali kavradı. Hızlı bir hareketle arkasına dönerek elindeki bıçağı direkt olarak Neith'in göğsüne sapladı. Dizlerinin üstüne çökerken Dwight'ın ağzı açıldı ve küçük bir acı fısıltısı dışarıya kaçtı. Delinmiş kalbinden çıkan kan hızla tişörtüne yayılırken Teagan adamın üstüne eğildi.

"Neden?" Adam hayat savaşı vererek yutkundu.

Derin bir nefes alan Teagan ölmekte olan adamın bir elini tutmak için yere çöktü. "Pek çok sebep sayabilirim. Ama büyük çoğunlukla... aç olduğum için."

Bakışlarını Neith'inkilere kilitleyen Teagan onu etkisi altına aldı ve adam kanını yutkunmayı kesti. Çıkan ses çok rahatsız ediciydi çünkü. Dwight rahatlarırken Teagan dizginleri açlığının eline verdi. Damarlarındaki kan akışı hızlanınca heyecan verici bir ısı bedenini yaladı. İçindeki karanlık, görünmez bir siyah mürekkep dalgası halinde dışarı çıktı ve Dwight'ın ruhuna daldı. Ortada karanlık ve aydınlığın karmaşık bir birleşimi vardı ve bu, Teagan'ın en çok hoşlandığı şeydi. Açlığı süründü ve Neith'in ruhunun her bir parçasını kavradı. Memnunlukla iç çeken Teagan açlığını kendine

doğru geri çekti ve ruhu bedeninin içine aldı. Beslenmenin sonunda sinir uçları kıvılcımlanıp alevlendi ve sonunda açlığı tatmin olmuş bir şekilde uykusuna geri döndü ve vücudundaki tüm kaslar rahatladı.

Teagan tembel bir şekilde gözlerini odakladığında kendisini ölü bir adamın bakışlarıyla karşı karşıya buldu. Her şeyin bu kadar kolay olmasına karşı gözlerini devirdi. Dwight'ın kafasını bıraktığında beton zemine çarparak çıkardığı korkunç gürültü karşısında irkilmedi bile. Neith'in göğsündeki bıçağı alıp ayağa kalktı ve gözlerini cesedin üzerinde gezdirdi. Birdenbire kendini rahatsız hissetti. Belki de adama sinsice saldırmak yerine onun kendisiyle mücadele etmesine izin vermeliydi. Bir süredir güzel bir dövüş yapmamıştı.

Sonra cebindeki adres kâğıdı aklına gelince sırtıttı. İleride edeceği bir sürü kavga olacaktı.

Artık elinde Heyet'i kendisinden bir süreliğine uzak tutacak bir ipucu olduğu için rahatlamış hissederek ıslık çalmaya başladı ve Neith'in kanının çantadaki paralara bulaşmaması için elindeki bıçağı plastik bir torbaya sardı.

Birden kendini duygusal hissederek cüzdanını çıkardı ve içine koyduğu Eden'in fotoğrafına baktı. Fotoğrafın orijinalinde, yanında Stellan vardı, bu yüzden Eden bir kereliğine de olsa gülümsemişti. Teagan fotoğraftan Stellan'ı kesmişti tabii ki. Ama buna bakmayı seviyordu. Eden'in gözlerinde çok fazla insanlık vardı. Teagan bunun şimdi daha da arttığını düşündü çünkü artık o bir Ankh olmuştu. Ve bu, Eden'a yapacağı şeyi daha da tatlılaştırıyordu.

Teagan arpık bir şekilde gülümseyerek cüzdanını cebine soktu, yerdeki çantayı aldı ve arkasında bıraktığı, kan gl içinde yatmakta olan adama bir kere bile bakmadan hızla ambardan dışarı ıktı.

“Geliyorum, aşkım. Geliyorum.”

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

Geçmek Bilmeyen Hafta Sonu

Eden idman merkezine doğru giderken geçen hafta sonunun ne kadar uzun olduğunu düşünüyordu. Artık pazartesi gelmişti ve şimdi kılıçla idman zamanıydı. Tüm gerilimini dışa atma zamanı. Cyrus ve Noah'yla birlikte ilk idman odasını geçip koridorda ilerledi ve birkaç kapılı bir yere geldi. İçeri girdiklerinde şaşkınlıkla etrafındaki duvarlara asılmış çeşitli kılıçlara baktı.

“Burada iyice odaklanmalısın, Eden,” diye anlattı Cyrus. Duvara doğru ilerleyip bir kılıcı indirdi. Bunun yanından, aynısından bir tane daha alıp Eden'a uzattı. Eden kılıcı inceledi, avucunun içindeki ağırlığını ve ön taraftaki kavisini hissetti. “Bu bir Kopis. Antik Yunanların et kesmek dışında kullandıkları bir silah. Kopis'le savaşmak zarif bir dans gibi değildir; hızlı, yakın ve aşırı ölümcüldür. Bu yüz-

den dikkatli ol.”

Koruyucusu cuma akşamı yüzünden özellikle ciddi bir ruh halindeydi. Dışarıda geçirdikleri akşamdan sonra eve geldiklerinde Cyrus duyduklarından memnun olmamıştı. Noah ona Shona'nın söylediklerini iletmiş ve Cyrus yapmaktan nefret ettiği tek şeyi yapmıştı: Resmi görevlilerinden birinin arkasından iş çevirerek onun insanlarından birini, kendisine derin bir saygısı olan ve hizmet etmeyi çok isteyen Christopher'ı, ona karşı kullanmıştı. Şimdi McLeish bir numaralı şüpheli olduğu için, Chris onun yanındayken algılarını ekstra alarında tutuyor ve onun ihanet eden kişi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu. Cyrus'ın ihtiyacı olan son şey McLeish'in, Cosmina Arcos'un adamlarından biriyle bağlantısı olmasıydı. Eden ise adamın etrafında zaten yeterince rahatsızdı. Şimdiyse onun yanında olmaktan sadece nefret ediyordu. Hayatı boyunca ondan nefret eden okul arkadaşları olduğu için artık insanların onu sevmemesine alışması gerektiğini düşünüyordu, ama şimdi bir Ankh olduğu için, nefret edilen bir kişi olmak rahatsızlık vericiydi. Tabii ki Cyrus ona endişelenmemesini söylemişti ama Eden stres yapmadan duramıyordu. Edinburg'ta kargaşaya sebep olan ruh yiyiciler vardı; bu yüzden ihtiyaçları olan tek şey, aralarında bir hain olması ve daha eğitimi bile bitmeden Arcos'un onun peşine düşmüş olmasıydı.

Bu durum Eden'in idmanlarda daha iyi olma, yeteneklerini zorlama ve avlanmak için yeterli olduğunu kanıtlama konusunda daha kararlı olmasına neden oluyordu.

Eğer ona bağlı olsaydı cumartesi günü idmana geri dönerdi ama Tobe, Alison ve Val onu daha fazla alışveriş yapmak için, Glasgow'a giden bir trene sürüklemişlerdi. Bir kişinin ne kadar giysiye ihtiyacı olabilirdi ki?! Ve evet, itiraf etmeliydi ki bu şehirde Edinburg'a kıyasla çok daha fazla mağaza vardı fakat bu bile aklını önceki geceden uzaklaştırmasına yetmemişti. Sauchiehall Sokağı'nda yürürlerken, Tobe almak istediği bir çift bot hakkında ve bir Akdeniz restoranında ya da McDonalds'ta yemek yeme konusunda annesiyle tartışırken Eden da dikkatini dağıtma umuduyla Val'le bir sohbet başlatmıştı.

"Daha önce hiç Glasgow'a geldin mi?" diye sormuştu akıl hocasına.

"Glas-go diye okunuyor, Glas-gov diye değil." Tobe arkasını dönüp onu fırçalamış, sonra da hiçbir şey söylememiş gibi annesiyle tartışmasına devam etmişti. Eden, Val'e bakmadan önce gözlerini devirmişti.

"Bu kız İskoç telaffuzu konusunda Hitler gibi."

"Seni duydum!"

"İyi, belki artık her beş saniyede bir beni düzeltmeyi kesersin."

"Belki sen kelimeleri doğru düzgün söylemeyi öğrenip beni utandırmayı kesersin."

"Utandırmak mı? Ah, Co-burn diye söylediğiniz bir sokağa Cockburn adını vermenin sizin için neden normal olduğunu anlamadığım için üzgünüm."

Tobe omzunun üstünden ona dik dik bakmış, sonra da

yüzünü buruşturmuştu. “Tamam, bunu kabul ediyorum.”

Eden zaferinin mutluluğunu yaşayamadan Val yumuşak bir şekilde yanıt vermişti. “Evet, daha önce Glasgow’a gelmiştim.”

“Ah, ne zaman?”

“1965 yılında bir görev için gönderilmiştim.”

Eden gülümsemişti. “Bir süre olmuş o zaman, ha?”

“Bir Ankh için kırk sekiz yılın insanların bir günü kadar kısa olduğunu anlayacaksın.”

Eden bu konuyu düşünürken bir süre sessiz kalmışlardı. Tobe ve Alison’ın konuşmalarının vızıltıları yanlarından geçen insanların gürültüsüne karışıp ona ulaşıyordu. Gözlerini bir süre parmağındaki gümüş Ankh yüzüğünün üstünde dolaştıran Eden, sonunda aklındakini Val’e sormaya cesaret etmişti. “Katlanılabilir bir şey mi? Ölümsüz olmak yani?”

Val öyle yoğun bir bakışla onu olduğu yere çivilemişti ki Eden alacağı cevaptan korkmuştu. “Bazen çok ağır bir yük gibi oluyor. Fakat çoğu günler görevimiz bizi devam etmeye zorluyor. Ölümsüzlüğü paylaştığın, sevdiğin kişilere sahip olmak da yardımcı oluyor.”

Eden kaşlarını çattı. “Senin böyle birine sahip olduğunu bilmiyordum.”

“Ona sahip değilim. Sadece seviyorum.”

Onun hüzünlü gülümsemesini gören Eden, Darius’tan bahsettiğini her nasılsa anlamıştı. Ondan ne zaman bahsedilse Val’in gözlerinde bir ışıltı belirliyordu. Ayrıca Darius’la bir otel odasında buluşacakları o gün inanılmaz hayat dolu

bir şekilde ışıldıyordu. Arkadaşı için üzülen Eden, onu nasıl teselli edeceğinden emin olamaz bir şekilde elini omzuna koymuştu. Karşılıksız bir aşkla dolu upuzun bir ömrü olan birini teselli etmenin imkânı yoktu.

Val yine de onun bu hareketi karşısında minnettar olmuş gibiydi. Parmakları minnetle Eden'in elini okşamıştı. Sonra ikisi de Tobe tarafından restoran tartışmasının ortasına çekilmişlerdi.

Herkes pazar gününün geri kalanını eğlenerek geçirirken, Eden ertesi gün için sabırsızlanıyor ve her şeyden çok, bir şeylere vurma isteğini düşünüyordu. Noah'nın da onun gibi düşündüğünü sanmış, fakat başka bir teklif almıştı. En sevdiği hobilerinden biri: yüzme. Bu, aklında olan bir şey değildi ama bir süredir yüzmemişti. Tobe'dan bir mayo almış ve Noah'yla birlikte, bir yüzme merkezine dönüştürülmüş tarihi binanın yolunu tutmuştu. Merkeze gelip giyinme odalarına gitmek için zıt yönlerde ayrıldıklarında biraz gergin hissediyordu. Tobe'un sade mayosunu giyerken birden Noah'nın onun vücudunda daha önce görmediği yerlerini göreceğini fark etmişti. Kendisi de onun vücudunu görecekti. Şaşırtıcı bir şekilde, giyinme odasından ilk çıkan kendisi olmuştu. Havuzun etrafındaki yüksek duvarlara ve cam tavadan içeri sızan hoş ışığa göz atmıştı. Salon sessiz ve huzur vericiydi, bu yüzden vücudunun hemen gevşemeye başladığını hissetmişti. Hislerinin üstesinden gelerek ılık havuza girmiş ve Noah gelmeden kulaç atmaya başlamıştı. Başını sudan çıkarıp karşıda beliren ve havuza doğru yürüyen Noah'yı

gördüğünde neredeyse klorlu suyu yutacaktı. Ayaklarını havuzun dibine bastırdı ve yüzünü ifadesiz tutmaya çalışmıştı.

Vay canına.

Yüzme şortlu Noah.

Bazı insanlar yarı çıplakken savunmasız görünürdü. Noah öyle değildi. Her nasılsa normalden daha uzun görünüyordu, göğüs kısmı dümdüz fakat adaleliydi. Tamamen kastan oluşuyordu. Noah ağır ve nazikçe ilerlerken Eden onu memnuniyetle izliyordu. Gözlerini karnının alt kısmındaki kasların hareketi ve kalçasının seksi çizgisinde gezdirdiğinde ağzı hemen kupkuru olmuştu. Yüz kızarmasının dışarıdan belli olmamasına çok memnundu, çünkü o anda beyni kızarmış haldeydi.

Onun kendisini kestiğini fark etmemiş gibi görünen Noah rahatlıkla havuza kaymış ve bir yarış yapmayı teklif etmişti. Yarış yapmışlar (Noah kazanmıştı) ve sonra kulaç atmaya devam etmişlerdi. Bir süre sonra Eden rahatlamak için havuzun kenarına gidip suyun üstünde hareketsiz bir şekilde durmaya başladığında Noah da onun yanına gelmişti. Bir ya da iki dakikalığına suyun üstünde hafifçe sallandıktan sonra Noah, önemli bir konuşmaya hazırlanıyormuş gibi hafifçe öksürmüştü. Eden ses karşısında bir kaşını kaldırmıştı; duyacağı şey yüzünden kendini birdenbire gergin hissetmeye başlamıştı çünkü Noah'nın söyleyeceği şey yüzünden gergin olduğu çok açıktı.

“Bu, şey... bu, şey anlamına mı geliyor?”

“Ne anlamına mı geliyor?” diye sormuştu Eden tedbirli

bir şekilde.

Noah omuz silkmişti. “Bilmiyorum. Bu affedildiğim anlamına mı geliyor? Beni affettin mi?”

“Ah,” diye cevap vermişti yumuşak bir sesle. Birdenbire onun gözlerine bakamaz olmuştu. Onu *affetmişti*, değil mi? Artık anlıyordu, değil mi? Gecenin ortasında ter içinde uyanmasını, Tobe’un endişeyle ona bakmasını hatırlamıştı. Son birkaç gecedir Stellan’ın ölümüyle ilgili kâbuslar görüyordu. Tekrar tekrar aynı şeyler oluyordu.

Ama bu, Noah’nın suçu değildi. Pek sayılmazdı. Bu, Romany’nin *suçuydu*. Noah’yı ondan ayrı düşünmeliydi, böylece araları iyi olabilecekti. Bu sadece... biraz zaman alıyordu.

Eden içini çekmiş ve sonunda onun gözlerine bakmıştı. “Neredeyse.”

Noah başını sallamıştı. Yüz ifadesi öyle dikkatli ayarlanmıştı ki Eden onun memnun olup *olmadığını* anlayamıyordu. “Bindiğim dalı kesmek istemem ama neden denemeye karar verdiğini sorabilir miyim?”

“Çünkü... artık tüm bu Ankh şeyinin nasıl olduğunu biliyorum. İşine karşı olan sorumluluğun çok güçlü olduğunu öğrendim,” diye homurdanmıştı. “Ayrıca Cyrus’a hayır demenin ne kadar zor ve onunla olan bağın ne kadar güçlü olduğunu biliyorum. Sanırım ne kadar zor durumda olduğunu fark etmeye başlıyorum. Affetmek üzereyim yani.”

Aralarına, ilk defa daha öncekiler gibi olmayan bir sessizlik çökmüştü.

Bundan rahatsız olan Eden sessizliği yok etmek istemişti. “Eee... yüzme, ha?”

“Evet. Bu, formda kalmak için mükemmel bir yol, ayrıca rahatlatıcı.”

“Evet, sanırım.” *Senin gibi görünen biriyle yüzerken hiç de rahatlatıcı değil*, diye düşünmüştü. “Bizim havuzda hep yüzerdim.”

Ailesinin bahsi geçince, korkunç sessizlik tekrar çökmüştü.

“Bir şeyler yemek ister misin?” diye sormuştu Noah birden. Sessizlikten kurtulmak için en az onun kadar hevesli görünüyordu.

Eden’in teklifi şevkle kabul etmesiyle havuzdan çıkıp üstlerini değiştirmişler ve ağızlarına bir şeyler doldurabilecekleri bir yer aramaya başlamışlardı, böylece aralarındaki sükûnetin haklı bir sebebi de olacaktı. Kocaman tabaklarla yemekler sunan küçük, sessiz bir bar bulmuşlardı. Noah onu ulusal yemeği –Haggis, patates ve sarı şalgam püresi– sipariş etmesi için ikna etmeye çalışmıştı ama Tobe ona Haggis’in ne olduğunu (öğk!) çoktan söylemişti ve Eden zaten şalgam sevmezdi. Bu yüzden ona kalacak tek şey bir tabak dolusu patates püresi olacaktı. Bunun yerine hamburger ve patates kızartması sipariş etmişti. Noah da aynı şeyi yaparak Haggis almamıştı.

Yüzme merkezinde üstlerine çöken sessizliği düşünen Eden, umutsuzca bunu atlatmaya çalışmış ve rahatlayarak Noah’ya hayatını sormuştu. Yemeklerini yerken kendini ona

yaklaşırken bulmuştu. Noah 50'leri ve 60'ları, 70'lerin müzik ve film konusunda nasıl harika bir dönem olduğunu, gittiği şehirleri –Paris, Londra, Budapeşte, Sydney...– ve gelecekte göreceği ve öğreneceği tüm güzel şeyleri anlatırken barın bir köşesinde birbirlerine sokulmuş haldeydiler.

“Peki ya annem?” diye sormuştu Eden sonunda, nasıl olsa artık daha rahatlardı.

Noah ona gülümsediğinde yüz ifadesi samimi ve şefkatliydi. “Merrit harika biriydi. Küçükken onunla birkaç kez görüşmüştüm çünkü babam ve Cyrus her zaman çok iyi arkadaşlar olmuşlardı. Ama seksenlerin başında ailem birkaç kötü yatırım yapınca her şeyimizi kaybettik ve babam tekrar gücünü kazanana kadar Cyrus’la Merrit’in yanına yerleşmeye karar verdik fakat sonra Merrit... hımm. annem Cyrus’ı o kocaman evde tek başına bırakmak istemedi ve o zamandan beri yanından ayrılmadık. Ben kendi evime yerleşebilirdim sanırım ama onlarla birlikte olmaktan hoşlanıyorum.”

“Yani bir süreliğine annemle birlikte mi yaşadın?”

“Evet. O muhteşem biriydi Eden. Merrit’le her şey hakkında konuşabilirdin ve o her zaman senin arkanı kollardı. Birkaç kere bana fırça atmıştı, şey için...” Birden sesi azalan Noah utanmış görünüyordu.

Eden bunun nedenini tahmin edebiliyordu. “Bir zampara olduğun için.”

Noah mahcup bir bakış atmıştı ve bu öyle sevimli bir şeydi ki Eden aptal gibi onun kollarının arasında kıvrılmak

istemmişti. “Evet. Merrit iyi bir insan ve harika bir savaşçıydı. Ayrıca lafı hiç dolandırmazdı. Her şeyi olduğu gibi söylerdi ve bu, bazen annemi şoka sokardı. Bir bayan için uygun olan dilin nasıl olduğuyla ilgili birkaç hararetli tartışmaya girdikleri olmuştu.”

Bu, Eden’ı güldürmüştü.

Noah delici bir bakışla onun durmasına neden olmuştu. “O da güzeldi. Sen ona çok benziyorsun. Cyrus’ın hayatında olmanın onun için ne demek olduğunu tahmin bile edemiyorum.”

Boğazının ıstırapla düğümlendiğini hissededen Eden hemen bakışlarını başka yöne çevirmiş ve gözyaşlarının gitmesini ummuştu.

“Eden.” Noah sıcacık elini onunkinin üstüne koyduğunda Eden onun sert dokunuşuyla omurgasından keyifli bir ürperti geçtiğini hissetmişti. “Kim olduğumu sana söylemediğim için çok özür dilerim. Aldığım emirleri körü körüne yerine getirdiğim için. Sana bunu yaptığım için çok özür dilerim.”

Gergin bir dakikadan sonra Eden ona bakmıştı. Sulu gözlerle gülümsemiş ve fısıldamıştı. “Seni affediyorum.”

“Eden,” dedi Cyrus, onu şimdiki ana getiren sert bir sesle. “Kılıcımı sana yöneltmiş haldeyim. Lütfen odaklanırmısın?”

ON ALTINCI BÖLÜM

İlk Kesik En Derin Olandır

Birinin dikkati her ne kadar dağınık olursa olsun Cyrus o ses tonuyla konuştu mu hemen dikkat kesilirdi. Eden hafta sonunun anılarından sıyrıldı ve Cyrus'la Noah, Kopis kullanarak savaşmayı gösterirlerken onları dinlemeye başladı. Bu, çılgın bir yakın mesafe dövüşüydü ve Eden bir süreliğine onların hareketlerinin zarafetinde kaybolmuştu. Cyrus bir yandan dövüşüyor, bir yandan da anlatıyordu. Kopis'i kafasının etrafında kavisli bir şekilde tutarak vücudunun üst kısmının gücünü kullandı ve Noah'ya doğru salladı. Noah onun hamlesine karşılık verdi ve sekiz şeklindeki hızlı hareketlerle dövüşmeye başladıklarında metalin metale çarpma sesi duyulmaya başladı. Her canlandırmanın ardından sıra kendisine gelen Eden, teni kılıca alışıp rahatlayana kadar kendini bir süre çekingen hissediyordu. Cyrus çoğu Neith'in idmanları

tahta kılıçlarla yaptığını ama bunun onun için gerekli olmadığını düşündüğünü söylemişti. Bu, baskıyı artırıyor ama Eden kararlıydı ve dövüş ve savunma dahil her şeyi sanki yıllardır yapıyormuş gibiydi. Bir süre sonra ağır Kopis'i bırakıp, kısa boylu Lakonia ve Acem kılıçlarına, bunlardan sonra samuray kılıcı Katana'ya, sonra da Geniş Kılıç'a ve Uzun Kılıç'a geçtiler.

Kuvvetlilik ve ölümsüzlük özelliğine rağmen, saatlerce çalıştıktan sonra Eden'in omzu yanıp tutuşur hale gelmişti. Homurdanarak, terli avuçlarına yapışmış ağır Uzun Kılıç'ı yere bıraktı. *Harika*, birden irkilmişti çünkü şimdi bu lanet şey yüzünden diğer omzu da berbat haldeydi. İğrenir gibi kılıca baktı.

"Ona dikkatli davranmak isteyebilirsin, ucuz bir şey değil," dedi Noah kılıcı yerden alırken. Kendi kılıcıyla Eden'inkini duvara asarken Cyrus'a bir bakış attı. "Sanırım birinin molaya ihtiyacı var."

Eden neredeyse hiç terlemediğini fark ettiği Noah'ya dudak büzdü. "Ben iyiyim."

"Daha önce hiç kullanmadığın kaslarını kullanıyorsun," diye uyardı onu Cyrus. "Birkaç saattir çok fazla çalıştık."

"Bir şey kaçırdım mı?" Val salona girip kapıyı sessizce arkasından kapattı. O sabah devriyeye çıkmıştı.

"Herhangi bir haber var mı?" diye sordu Cyrus kısık sesle.

Val başını iki yana salladı ve sırtarak Eden'a döndü. "Biraz yorgun görünüyorsun."

Eden gözlerini devirdi. Aman, yerde yatmış kesik kesik soluyor veya ölüyor değildi ya. “İyiyim ben. Sadece şu lanet Uzun Kılıç’tan nefret ediyorum.”

“Zaten onunla dövüşmek zorunda değilsin. Onu kullanan kimseyi tanımıyorum; sadece kullanmak zorunda kalırsan diye öğrenmen yararlı olacaktır.”

“Tabii, çok yararlı.” Eden suratını buruşturdu ve sol omzunu ovmaya başladı.

Val ona sırtıp silahlara doğru ilerledi. Yukarı uzanıp Acem kılıçlarından birini aldı; bu, gerçek bir kılıçtan çok, keskin, kıvrımlı bir ucu olan uzun bir hançere benziyordu. “Acinaces.” Sırttı ve kılıcı ustalıkla havada savurdu. “Benim favorim.”

“Darius’ın da.” Cyrus onun hareketlerini inceledi. “Seni iyi eğitmiş Valeria.”

Val kendisine hızlı ve imalı bir şekilde bakınca Eden göğsünün içinde akıl hocası için bir hüznün sızısı hissetti. Boğazını temizledi. “Şey, ben Katana’yı seçiyorum.”

Noah arsızca gülümseyerek Cyrus’a baktı. “Sanırım bana bir yirmilik borcunuz var Hükümdarım.”

Eden onlara baktı ve Cyrus yenik düşmüş bir halde parayı Noah’ya uzatırken alnını kırıştırdı. “Bir şey mi kaçırdım?”

“Noah senin en çok samuray kılıcını seveceğine dair bahse girmişti.”

“Ah, peki Noah bunu nereden biliyormuş?” Eden yüzünü buruşturdu. Bu adam için bu kadar çok anlaşılır ol-

maktan bıkmıştı artık.

Noah omuz silkti. “Katana’nın ağırlığı ve dengesi iyidir, ölümcül kesiğinden bahsetmeye gerek bile yok. Kadın savaşçılar genelde en çok Katana’dan hoşlanırlar.”

“Hepsi değil,” diye mırıldandı Val. Acinaces’i yerine koymadan önce bir kez daha havayı kesti ve odada sıralanmış cansız mankenlerden birine isabet ettirdi. Eden, Val’in mankene yaptığına baktı. Akli karanlık, affedilmez yerlerde dolaşırken Noah’ya bakmaya korkuyordu.

Eden’den sadece bir yaş daha büyük gözüken, sarı saçları atkuyruğu yapılmış kadın bir savaşçı, Stellan’ın dikkatinin dağılmasını fırsat bildi.

“Eden!” diye bağırdı Stellan, bu minyatür savaşın ortasında çırpınıp dururken kadın savaşçıdan başka yöne dönerek.

“Eden, yapma!” Noah onu geri çekmeye çalıştı.

“Stellan!” Eden elini ona doğru uzattı. Kılıç Stellan’ın başının arkasına doğru inerken Eden’in gözleri büyüdü. “Stellan hayır!”

Ama çok geçti.

Kılıç Stellan’ın kafasını kestiğinde, kanı kafasının yarısıyla birlikte havaya fışkırdı.

Romany’nin bir Katana’sı vardı.

Onu bulmayı, ikisinin Katanalarıyla dövüşmelerini, kendi kılıcının, ağabeyinin katilinin derisini ve kaslarını kesmesini hayal eden Eden’in kalbi hızla çarpıyordu. Bu düşünceyle kendisini hasta ve sarsılmış hissetmişti.

“Eden?”

Cyrus’ın omzuna dokunuşunu hissedince gözlerini kırptırdı. Koruyucusu ona endişeyle bakıyordu. “Sorun nedir?”

“Anılar,” diye fısıldadı. Yalan söyleyememişti.

“Anlıyorum.”

Anlıyor muydu?

“Neden Eden’in bu adamın kafasını uçurmak için bir vuruş yapmasına izin vermiyoruz?” dedi Val, Cyrus’ın omzunun üstünden. Şaşkın halde arkalarına döndüklerinde Val’in mankenlerden birini onlara doğru getirdiğini gördüler. Bu mankenler ürkütücüydü. Ete benzeyen garip bir maddeden yapılmış, kafa ve gövde şekli verilmiş, yüzü olmayan şeylerdi. “Bu...” Val eliyle mankene vurdu. “Guido.”

Eden güldü. “Guido mu?”

“Evet. Guido bugün senin ellerinde ölecek ruh yiyici bir pislik. Bu adam gerçek deri, kas ve kemiği andıran özel maddelerden yapılmıştır ve sen bunları kesmek zorundasın.”

“Etkileyici.”

Val ona göz kırptı. “Bir savaşçının hayatı bu tatlım.”

“Tamam.” Eden içini çekip elini Noah’ya uzattı. “Bana Katana’yı ver.”

Fakat ruh yiyici pislik Guido’nun kellesini uçurmak sandığı kadar kolay değildi. İlk denemesinde yeterince güç kullanmamıştı ve bıçak sadece bir kesik açmıştı. İkincisinde boynun çeyreğine kadar girmişti ve sadece bir mankenin üstünde alıştırmaya yapıyor olsa da kılıcın titreşiminin etkisi,

midesini biraz bulandırmıştı. Bu his sinirlerini öyle bozmuştu ki, en sonunda kılıcını sallayıp kafayı uçurduğunda pek de zafer kazanmış gibi hissetmiyordu.

“Gerçek bir dövüş olsaydı şimdiye ölmüş olacağımı ben bile biliyorum.” diye homurdandı geriye çekilirken.

“Bunu yapmak kolay değildir Eden,” dedi Noah. “Bunun yakında ne kadar gerçek olacağını düşünmeyi bırakmalısın sadece. Guido’nun gerçek olmadığını unutma, böylece teknikleri öğrenebilirsin. Gerçekler hakkında daha sonra endişelenirsin.”

Bu gayretlendirme konuşması işe yaramamıştı. Kendisine kızgındı. Avlanmak istiyordu ama bir ruh yiyiciyi öldürebilecek tek hareketi yapamadığı sürece, Cyrus’ın onlardan birine yaklaşmasına izin vermesinin imkânı yoktu. Derin bir nefes alarak yanındaki üç Ankh’ı geçti ve Katana’yı yerine koydu. “Acıktım ben. Öğle yemeği için bir ara verebilir miyiz?”

Cameron, Bruntsfield Yolu’nu geçerek Douglasların evine doğru ilerlerken cebindeki cep telefonu çaldı ve onu da, yanından geçen kadını da korkuttu. *Silversun Pickups* çalan telefonunu cebinden çıkarırken kadına özür diler gibi gülümsedi ve “yanıtla” düğmesine bastı.

“Anne, evden daha on dakika önce çıktım,” diye homurdandı. Babası öldüğünden beri annesi Mary aşırı korumacı ve evhamlı olmuştu. Bu durum herhangi bir genç adam için

yeterince kötüydü ama bir Neith Savaşçısı için lanet olasıca rahatsız edici bir şeydi. Anlamaya çalışıyordu. Gerçekten.

“Biliyorum,” diye içini çekti Mary. “Ama aylık çek için Neil Dayına uğramanı söylemeyi unutmuşum.”

“Tamam.”

“Tamam. Teşekkürler, hayatım. Buna minnettarım.”

“Bir ara dayımla konuşman gerek.”

“Onunla konuşuyorum.”

“Onu görmezden geliyorsun, bunu biliyorsun.”

Mary tekrar iç çekti. “Gereksiz yere stres yapmayı kestiği zaman konuşacağım, tamam mı? Gece yarısını geçirme. Hoşça kal.”

Cameron bir anlığına telefonuna bakakaldı. Sonra burundan bir soluk vererek telefonunu cebine koydu, parayı alacak kişi kendisi olduğu için canı sıkılmıştı. Babası öldükten sonra değişen bir şey daha: Finansal destek için Neil Dayı’ya başvurmak zorunda olmak. Annesi birine muhtaç olmaktan nefret ediyordu ama eve sadece tek bir kişinin geliri girdiği için (annesi onun okulu bırakıp yardım etmesine izin vermiyordu) geçinmeleri zor oluyordu. Bu yüzden, işleri yoluna sokmak için dayısından aylık çek almaya başlamışlardı. Parayı alma konusunu düşününce boğazında korkunç bir yumru oluştu. Dayısını pek de sevmezdi. Konsey başkanı neredeyse hiç espri anlayışına sahip olmayan, zorlu bir amirdi. O ruh yiyici gelip babasını ondan almadan önce Cameron’la babası çok iyi arkadaşlardı. Fakat kuzenleri James ve Ryan, hep babalarından korkuyormuş gibi görünüyorlardı.

Cameron'ın babasının yanında daha rahat oluyorlardı ama babası iki yıl önce öldürüldüğünden beri Cameron'la çok fazla takılmayı bırakmışlardı.

Cameron düşünceler içinde, yavaş ve sessizce McLeishlerin evine giden merdivenleri çıktı. Ailenin bir ferdi olarak her zamanki gibi eve rahatça girdi ve etrafın sessizliği karşısında oldukça şaşırdı. Bir dakikalığına öylece dikildi, havada garip bir serinlik hissediyordu. Sonra birden kulağına gelen aceleci fısıltılar karşısında donakaldı. Bir nedenden ötürü kalbi hızlanmaya başlamıştı. İçgüdüleri bir şeylerin doğru olmadığını söylüyordu ve annesi ona her zaman içgüdülerini takip etmesini söylerdi. Koridorda sessizce ilerleyen Cameron, fısıltıları mutfığa kadar takip etti ve Eden'in adını duyduğunda duvara yaslandı. Kapı çerçevesinden içeri hızlıca bir göz attığında Neil Dayı'sının gergin bir yüzle cep telefonu ile konuştuğunu gördü.

"Cosmina geldi mi?" diye sordu adam soğuk bir sesle.

Cameron başını iki yana sallayıp dayısına görünmeden hemen geri çekildi. Dayısının sorduğu sorunun içerebileceği anlamlar beynine işkence ettiği için kalbi iyice hızlı çarpmaya başlamıştı.

"Ne zaman olduğunu öğrenmek istiyorum," diye devam etti dayısı. "Her şey bittiğinde harekete geçebilirim."

Kahretsin. Nefesini kısıp ve sakın bir seviyede tutmaya çabalayan Cameron artık oradan ayrılmanın vaktinin geldiğine karar verdi. Parmak uçlarına basarak geldiği yerden geri dönüp evden dışarı çıktı ve yüksek sesle içini çekti. Biraz

titreyerek Douglasların bahçesine bakarken çenesi öfkeyle gerilmişti. Elinde hiç ipucu yoktu. Noah, Eden'in peşinde olan Cosmina diye birinden bahsetmişti. Bu kadın, Eden'in kökleriyle bir sorunu olan bir Neith'ti. Kulak misafiri olduğu konuşma yüzünden kendisini hasta hisseden Cameron, tökezleyerek merdivenlerden indi ve Tobelar'a doğru gönülsüzce ilerlemeye başladı. Kahretsin, ne yapacaktı şimdi? Eğer Cyrus'a duyduklarından bahsederse dayısı ciddi sonuçlarla karşılaşır. Cameron ondan hoşlanmayabilirdi ama annesiyle onun sahip olduğu tek aile, dayısıydı. Ama Cyrus'a söyleyerek ya Eden'i tehlikeye atmış olursa? Başkalarının ne söylediği ya da gerçek kimliğini bilen kişilerin ne düşündüğü onun için hiç önemli değildi, Eden harika bir kızdı. Tobe'un daha önce hiç kimseyi sevmediği kadar Eden'i sevdiğini fark etmişti. Eğer Eden'a bir şey olursa Tobe onu asla affetmezdi.

Belki de yanlış duymuştu ya da başka anlamlar çıkarıyordu. Belki de önce annesiyle konuşmalıydı.

Yok canım. Böyle yaparak annesini de kendisi gibi zor bir duruma sokardı. Bunu ona yapamazdı. Evin erkeği artık oydu. Bununla başa çıkmak zorundaydı.

Eve bakarak yüzünü buruşturdu. Geceyi Tobe ve Eden'la takılarak geçirmesi gerekiyordu. Hiçbir şey duymamış gibi yapmayı gerçekten başarabilecek miydi?

Evet, yapabilirsin, diye homurdandı kendi kendine, küçücük bir kanıtı dayanarak bir şey söyleme.

Eden büyük bir tehlike içinde değildi ya, yanında üç Ankh ve tüm Neithler vardı.

Cameron derin bir iç çekip ellerini gergin bir şekilde yüzüne sürdü. "Lanet olsun."

Zach Galifianakis'in kaplanla karşı karşıya geldiği muhteşem sahne bile, Noah'nın sonunda Cyrus, Christopher ve diğer birkaç Neith'le birlikte devriyeye gitmesi karşısında Eden'in üzgün hissetmesine engel olamamıştı. O, Tobe'un yanına kıvrılarak otururken Cameron da yüzünde düşünceli bir bakışla koltuğun kolunda oturuyordu. Mhairi de diğer koltukta oturmuş, televizyondaki komediye gülüyordu. Arkada kalacak kişi olarak seçilmiş olan Val üst kattaydı ve Eden'in sıkıntıyla gözlerini devirmesine neden olan, kurgusal olmayan bir kitap okuyordu. Eden her zaman bir Ankh'ın ona bakıcılık yapmasından bıkmıştı. Etrafında durup ona göz kulak olmasından rahatsız olmadığı tek kişi Noah'ydı. Ah, keşke kendisi de onunla birlikte avlanıyor olsaydı. Çok sabırsızlanıyordu. Kılıç idmanıyla oldukça yoğun geçen gününe rağmen kendini kıpır kıpır hissediyordu. Kaslarının ve eklem yerlerinin yanmasına alıştığında, birbirine değen metallerin çarpışma ve tıslama sesini, ayak hâkimiyetini, koordinasyonu ve odaklanmayı gerçekten sevmeye başlamıştı.

Cameron filmdeki bir başka aşırı komik sahneye de hiç gülmeyince Eden onun için endişelenmeye başladı. Gerçekten garip davranıyordu. Cameron onun bakışlarını fark edince mavi gözlerinden koyu, gergin bir bakış geçti ama Eden daha bir şey söyleyemeden ayağa fırladı.

“Kendimi hiç iyi hissetmiyorum,” dedi Tobe’a bakarak.
“Sonra görüşürüz.”

“Neyin va...” Tobe’un sözü, Cameron’ın çarparak kapattığı kapının sesiyle kesilmişti. Eden kızın kederli bakışını görünce onu dürttü.

“İyi misin?”

Tobe somurtkan bir şekilde başını salladı. “Bir bardak su alacağım. Sen de ister misin?”

“Evet,” diye cevap verdi Eden. Ortada neler döndüğünü çok merak ediyordu. Tobe hızla mutfığa gittiğinde Mhairi’ye döndü. “Bu da neydi şimdi?”

Tobe’un büyükannesi sırttı. “Cennette sorun var sanırım.”

“Aralarının bu kadar kötü olduğunu düşünmüyordum.”

“Hımm.” Mhairi ayağa kalktı. “Filmin geri kalanını sonra izlerim. Sanırım bu gece erken yatacağım ve sana biraz araştırma yapman için fırsat vereceğim. Yarın bana anlatırsın.”

Eden yaşlı kadının merakı karşısında bir kahkaha attı. “Tamamdır.”

Tobe birkaç dakika sonra odaya geldiğinde hâlâ surat-sızdı ve rahatsız görünüyordu. “Büyükanнем nerede?”

“Yatmaya gitti.”

“Harika. Yaşlılar bile benden rahatsız oluyor.”

Tobe’un yüzündeki ümitsiz ifade Eden’i harekete geçirdi. “Tamam. Cameron’la aranızda neler oluyor?”

Tobe’un gözleri kocaman açıldı. “Hiçbir şey.”

“Tabii. Artık buna inanmıyorum.”

Kızgın bir ses çıkaran Tobe, kendini koltuğun üstüne atıp sabırsız bir şekilde yastıklardan birini yumrukladı. “İnan bana, Cameron’la aramızda gerçekten hiçbir şey yok.”

“Evet ama olmasını istediğin açık.”

“Seninle Noah gibi belki de.”

Eden ona dik dik baktı. “Şu anda benim hakkımda değil senin hakkında konuşuyoruz, konuyu saptırma.”

Eden onun hakkını vermeliydi, kendisi onun yüzüne bakarak beklerken Tobe tam beş dakika boyunca sessizce oturmayı başarmıştı. “Of, Tanrı aşkına, tamam!” Tobe ellerini kaldırdı. “Daha önce yalan söylemiştim.”

“Ne hakkındaaaa?”

“Cameron’la ikimiz hakkında.” diye mırıldandı, yastığın püsküllerine vurarak. Başını kaldırıp Eden’a bakmayı reddediyordu. “Ondan hoşlanıyordum. Çok hoşlanıyordum. Ve aramızdaki her şeyin çok iyi gideceğini düşünüyordum. Ta ki Shona bana gelip Cameron’ın Mark’a beni öpmenin kuzenini öpmek gibi olduğunu ve beni terk etmeyi düşündüğünü söyleyene dek. Tamamen yıkılmıştım,” diye fısıldadı. “Aramızın iyi olduğunu ve her şeyin çok ateşli ve yoğun olduğunu düşünüyordum. Biz yattık bile. Hımmmm. Bu yüzden ben ilk terk eden olmaya karar verdim ve o da ayrılmayı kabul etti. Yani Shona haklıydı.”

“Aman Tanrım,” dedi Eden sertçe. “Kahretsin, neden Shona’yı dinledin ki? O kız lanet olası şeytanın dölü. Tam bir bela makinesi.”

“Ama haklıydı.”

“Hayır, değildi. Sadece bir belaya sebep olmak için yalan söylüyordu kesin. Cameron’ın sana nasıl baktığını gördün mü? Hem *öpüşmenizin* garip olduğunu söylüyorsa neden seninle yatsın ki? Sen bunları görmek için çok yakındasın ama Noah bile Cameron’ın seninle olmak istediğini görebiliyor.”

Tobe’un gözleri kocaman açıldığında Eden onun okyanus derinliklerinde daha önce hiç böyle kızsak bir umut görmediğini düşündü. “Gerçekten mi? Bilmiyorum.” Başını iki yana sallarken gözlerindeki umut, belirdiği kadar hızlı yok olmuştu. “Ama onda bir şeyler olduğu kesin.”

“Hımm, ona bunun ne olduğunu sorarken lafın arasına Mark’a seninle öpüşmekle ilgili söylediklerini sokuverirsin ve ne diyeceğini görürsün.”

Eden ona tavsiyesini verdikten sonra kaşlarını çatarak arkasına yaslandı. Ne zamandan beri aşk tavsiyesi verir olmuştu? Elini alnına bastırdı. Garip bir şeydi bu.

“Bunu düşüneneğim,” dedi Tobe. Pes etmişti.

Eden gecenin geri kalanında Cameron’dan bahsetmedi. Mhairi’nin yapmasını istediği gibi, aklından geçenleri söylemiş ve Tobe’un bu konuyu düşünmesini sağlamıştı. Birkaç film daha izledikten sonra tam yatağa gitmek üzerelerdi ki Noah, Cyrus ve Christopher ön kapıdan girdiler. Noah’nın çenesinde küçücük bir kan damlası gören Eden gözlerini kıstı.

Kalbi hızlanmaya başlamıştı. “Ne oldu?”

“Bir tane yakaladık,” dedi Cyrus ceketini çıkarırken.
“Noah onu öldürdü.”

Noah’nın açık renkli gözleri parlıyor, tüm vücudu av sonrası tatminle titreşiyordu. Eden gülümsedi; Noah’nın yaydığı vızıltı bulaşıcıydı.

İlk avı için sabırsızlanıyordu.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

Kıskanmak mı? Kim, Ben mi?

Ertesi gün Noah mankenlerin kafalarına canavar yüzleri çizerek onu şaşırtmıştı.

“Şimdi bunlara vururken aklına her ne geliyorsa onları unutup sadece bu canavar yüzlerine odaklanabilirsin.” Mankenlerden birine hafifçe vurdu, yaptığı işle gurur duyuyormuş gibi görünüyordu.

Eden onun bu komik hareketine gülmüştü ama bu kahrolası hile işe yaradığında diyecek bir şey bulamamıştı! Haftanın geri kalanında kılıç eğitimindeki sıçramalar ve sek-meler konusunda kendini geliştirmiş ve kısa kılıçlar kullanırken Val’e ayak uydurmaya, hatta Katana kullandıklarında onu yenmeye bile başlamıştı. Eden, onu silahsız bıraktığında Val çocuk gibi gururlanıyordu.

Eden sonra daha güçlü olan Noah’yla çalışmaya başla-

mıştı. Noah'nın darbeleri Eden'in kılıcından vücuduna tıpkı bir diş ağrısı gibi yansiyordu, bu yüzden onun güçlü saldırısına karşı koyabilmek için öğrendiği her şeyi farklı bir şekilde uygulaması gerekiyordu. Hiç ara vermeden saatlerce dövüşmüşlerdi ve idmana daldıklarında etrafları bir bulanıklıktan ibaret olmuştu. Noah da Eden'in bir an önce hazır olmasını en az kendisi kadar istiyor gibiydi. Cuma günü geldiğinde, Val onları baş başa bırakmaya karar verip diğer idman odasındaki Cameron ve diğer Neithlerle idman yapmaya gittiğinde, Noah'ya kendinden emin bir ifadeyle bakmıştı. Onu silahsız bırakmaya kararlıydı.

O öğleden sonra bunu başarmıştı ama öyle saldırgan bir şekilde odaklanmış haldeydi ki dövüşmeyi bırakmamıştı. Ve kılıcı Noah'nın kolunun alt kısmını kesmişti.

Noah tıslayıp Katana'sını yere düşürdüğünde Eden boğazına bir tekme yemiş gibi hissetti. Kılıcını yere attı ve kesğin ne kadar kötü olduğunu görmek için Noah'nın yanına koştu.

“Sadece hafif bir kesik. Çabucak iyileşirim. Bak.” İkisi de yaranın sanki hiç olmamış gibi kaybolmasını izledi.

“Tanrım. Noah, çok özür dilerim,” diye fısıldadı Eden. Başını kaldırıp ona bakmaya korkuyordu. Onun canını yakmak anıları geri getirmişti, korkunç anıları. Kalbi hızla çarparken gözlerini onun kolundan çekemiyordu. “Özür dilerim. Denton'da olanlar için özür dilerim. Bazen seni o şekilde incitenin ben olduğuma inanamıyorum. Bunu dile getirmek bile gülünç ama özür dilerim... seni hançerlediğim için.”

Noah onun gözleriyle buluşmak için başını avuçlarının içine alıp kaldırdığında Eden'in omurgasında şaşırtıcı bir ürperti oluştu. Noah'nın onu nefessiz bırakan bir samimiyetle bakan menekşe gözleri koyulaşmıştı ve parlıyordu. "Seni affettim ve o günü hiç olmamış gibi unuttum bile."

Noah'ya bu kadar yakın olmak ve o tanıdık turunçgil kokusunu hissetmek... Eden'in kalbi şimdi tamamen bunun için gümlüyordu. Kendini onun kollarına bırakmak istiyordu. Fakat bunun yerine elini uzattı ve yaraladığı kolu tutup parmaklarıyla Noah'nın tenine hafifçe dokundu. Ankh'ın gözlerinin bu dokunuşla parladığını gördü ve dışarı sızan sıcaklığını hissetti. "Bütün gününü aldı, değil mi?" Eden hüzünlü bir şekilde sırttı.

Salonun gıcırdayarak açılan kapısı, aralarındaki büyüyü bozdu ve eşikte beliren Cameron'ı görmek için geriye çekildiler. "Val ve ben öğle yemeği için Douglaslara gidiyoruz, gelmek ister misiniz?"

Ne hissettiğinden veya ne yapmak üzere olduğundan emin olmayan Eden bu teklifi memnuniyetle kabul etti ve idman merkezinden çıkarken Noah'nın onu inceleyen bakışlarını görmezden geldi.

Cyrus, Eden'in mesafe kaydetmesinin şerefine hepsini akşam yemeğine çıkaracağını söyledi. Konsey Başkanı McLeish'le ailesini de davet etti ama başka bir yere sözleri olduğunu söylediler. (Tabii ya. Eden da buna inanmıştı. *Öküz*

herif.) Böylece Mile'daki bir İtalyan restoranının bir köşesine toplandıklarında yanında Cyrus, Val, Noah, Tobe, ailesi ve büyükannesi, Cameron ve annesi Mary vardı. Başlangıç yemeklerini beklerken aralarındaki muhabbet huzur vericiydi ve Eden yüzündeki sersemce gülümsemeyi silmek için çok uğraşıyordu. Daha önce hayatında hiç böyle bir şey yaşamamıştı. Yemek için bir araya gelen harika insanlar, aile... Bu çok *gerçektir*. Göğsünde bir acı belirdi çünkü aile hakkında düşündüğünde aklına hep Stellan geliyordu. Hâkimiyetini kaybetmemek için silkinip ıstıraptan kurtulan Eden, October'la büyükannesinin çekişmesine güldü ve etrafındaki sıcak sohbeti dinlemeye devam etti. Noah onun şaşkınlıkla etrafına baktığını görünce gülümsedi ve midesinde tekrar keleklerin ayaklanmasına neden oldu. Eden bakışlarını indirdi. Onu gerçekten affettiği ve artık hasretini çekmeye başladığı gerçeğiyle nasıl başa çıkacağından hâlâ emin değildi.

“Ah, bu hiç şaşırtıcı olmadı.”

Kendisine bir şekilde tanıdık gelen bu ses karşısında masadaki herkesle birlikte başını kaldıran Eden, masanın başında ayakta duran Shona, Shona'nın anne ve babası, Mark ve cilveli Neith Natalie'yi gördü. Shona'yla Natalie'nin arasında, Eden'in daha önce fark etmediği belirgin bir benzerlik vardı. Bu kızlar kardeşti. *Anlaşıldı*. Cyrus, anne babalarını selamladı ve onlara kendilerine katılmaları için ısrar etti. Nazik garsonlar birkaç sandalye daha getirirken Eden, Natalie'nin pratik bir hareketle Noah'nın yanındaki sandalyeye atlamasını şaşkın gözlerle izledi. Bunun karşısında içinde be-

liren kıskançlık kıvılcımını yok etmeye çalışıp Tobe'a döndü ve *Kaiser Chief*'in yeni albümü hakkında konuşmaya başladı. Fakat dikkatinin tekrar Noah'yla Natalie'ye dönmesi için çok geçmedi, özellikle de Natalie pasif-agresif bir kin dolu ve hastalıklı bir şekilde tatlı sesiyle kendinden bahsederken... Bu, Eden'in onun gözüne bir çatal saplamak istemesine neden oluyordu.

"Eden mankenlere vurabilsin diye kafalarına çizmek zorunda kaldığın şirin şeyleri duydum Noah. Bu çok nazik bir hareket," Kız, sanki Noah az önce boğulmakta olan birkaç kedi yavrusunu kurtarmış gibi içini çekti. "Merak etme, Edie. Bazı kişilerin bu işlere alışması uzun sürer. Bir kafayı uçurmak için güçlü bir mide gerekir."

Seni sahte şirin, iğrenç, hilebaz s... diye homurdandı Eden içten içe, tırnaklarının avuçlarına battığını hissediyordu. "Doğru kafayı bulursan pek de zor olmaz aslında."

Eden'in sözlerindeki üstü kapalı tehdit karşısında masa birden sessizliğe büründü.

Sonra Mhairi başını arkaya atarak gülmeye başladı. Diğer herkes de bunun bir şaka olduğunu varsayıp gülmeye başlayınca Eden biraz rahatladı. Ama Cyrus'a bakamıyordu. Adamcağızın ondan istediği tek şey neydi? Nazik ol, agresif olma.

Eden izin isteyerek masadan kalktı ve ellerinin titremesini durdurmaya çalışarak hızla lavaboya gitti. İçeri gireli iki dakika bile olmamıştı ki kapı güm diye açıldı ve isterik bir şekilde gülmekte olan Tobe tam anlamıyla düşer gibi içeri

girdi. “Aman Tanrım! Bu dâhiceydi!”

“Hayır, değildi,” dedi Eden sertçe. “Herkesin güvenebileceği, sorumluluk sahibi bir Ankh olmam gerekiyor. Neithleri tehdit eden biri değil!”

“Ah, yapma Eden, bu sadece senin espri anlayışın. Herkes böyle düşünüyor.”

“Dönüşümüm gerçekleştiğinde koca dilli bir sürtük olmayı bırakacağımı düşünüyordum. Öyle olmadığı açık.” Kendi adına bir hayal kırıklığı yaşıyor gibiydi.

Eden’in buz gibi uyarı bakışlarına rağmen Tobe tekrar kıkırdamaya başladı. “Koca dilli bir sürtük olmak kanında var senin. Bir zamanlar ‘onlar’dan biri olmandan dolayı değil. Ayrıca Natalie bunu kesinlikle hak etti. Sana Edie dedi.” Tobe ürperdi. “Peki ya Noah’nın bedenindeki ahtapot kollarına ne demeli?”

“Hımm, çok umurumda sanki.”

“Ah, tabii,” diye alay etti Tobe. “Buna gerçekten inanıyorum. *Değil.*”

Eden hızla ona döndü. “Sen Cameron’la konuştun mu bakayım?”

“Saptırma diyene bak sen...”

“Eee?”

Tobe yüzünü ekşitti. “Denedim, tamam mı? Ama son zamanlarda beni görmezden geliyor.”

“O halde dinlemesini sağlaman gerek.”

“Tamam. Yapacağım. Ama sen Noah’ya nasıl hissettiğini söylersen,” diye meydan okudu kendini beğenmiş bir sırıt-

mayla.

Şimdi yüz ekşitme sırası Eden'daydı.

Tobe homurdandı. "Ben de böyle düşünmüştüm."

Lavabo kapısı açıldı ve ikisi de içeri bakmakta olan Val'e döndü. "Bayanlar, gitmemiz gerek. Az önce McLeish aradı, ruh yiyici mekânını bulduklarını düşünüyorlar. Cyrus ve ben gidiyoruz. Noah size eve kadar eşlik edecek."

"Bekle." Eden'in kalbi hızlanmıştı. "Ben de gelemeyim miyim? Tam olarak hazırım."

"Hayır."

"Lü..."

"Hayır."

Tobe'la memnuniyetsiz bir şekilde bakıştıktan sonra dışarı çıktılar. Eden, Cyrus ve Val'in onun ava çıkması için ne zaman izin vereceğini merak ediyordu.

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

Gölgelerin İçinde Beklemek

Teagan her zaman altıncı hissi olduğunu düşünmüştü ve Edinburg'ta kendisi gibilerin varlığını hissettiğinde şaşırmıştı. Etrafta biraz araştırma yaptıktan sonra bir Kutsanmış ini bulduğunda daha da şaşırmıştı. Buraya gelişinin kargaşasız olmasını umuyordu. Tanrı aşkına, burası Edinburg'tu! Ülkenin Neith başkenti. Fakat ortalıkta her zaman Teagan'dan daha kendini beğenmiş aptallar olurdu. Konsey başkanı ve savaşçıların burnunun dibinde insanlara sataşmanın bir oyun, bir meydan okuma olduğunu düşünüyorlardı. Maalesef bu ruh yiyicilerin varlığı Savaşçıların da alarmda olduğu anlamına geliyordu. Küçük bir soruşturma yapınca Cyrus ve iki Ankh'ının da devriyeye çıkmakta olduğunu öğrenmişti. Bu, dikkatli olmak, dışarı çıkmamak ve bundan dolayı da deliye dönmek anlamına geliyordu.

Teagan cep telefonunu tekrar kontrol ederek homurdandı. Eden'i takip etmesi için insan olan bir özel dedektif tutmuştu. Kendisi de gözlerden uzak duracak, böylece yakalandıklarında (ki geri zekâlı herifler *kesin* yakalanacaktı) onun şehirde olduğunu ağızlarından kaçırmayacaklardı. İçeride tıkalı kalmak açlığı için iyi değildi tabii. Yirmi beş yıllık maltından bir bardak daha doldurdu. Gözleri, önüne yaydığı fotoğraflara bakınca kısılmıştı. Kurnaz dedektif bir saat önce gelip gitmişti. Teagan bir anlığına onun ruhunu yemeyi düşünmüştü ama sonra adama hâlâ ihtiyacı olduğunu hatırlamış, bunun yerine iki hayat kadını kiralamıştı. Böyle küçük bir şehirdeyken dikkatli olmak zorundaydı. Birinin kayıp olduğu anlaşılırsa onunla olan randevuları ortaya çıkabilirdi. Bu yüzden, ana yemekten önceki aperatifleri olacak iki "bayan" sipariş etti. Eğer bu kadınların tuhaf davrandığı anlaşılırsa ve konsey başkanı bunu duyarsa, suçlunun zaten peşinde oldukları Kutsanmışlar olduğunu düşünürlerdi. Eden'in, o pislik Noah'yla olan fotoğraflarına bakan Teagan yumruklarını sıktı. Bu çocuktan nefret ediyordu. Büyüyen bir sabırsızlık ve öfkeyle titremeye başladığını hissetti. Eden'i şimdi istiyordu. Onu bu küçük pislikten ve kendini beğenmiş Hükümdar'dan çekip almak istiyordu. Gözlerini fotoğraflara indirdi ve parmağıyla Eden'in yüzünü okşadı. Bu fotoğraf yakından çekilmişti ve Teagan onun gözlerinin mavi-yeşil rengini görebiliyordu.

Onun gri renkli gözlerini özlemişti.

Dairesinin kapısının çalınması üzerine silkindi. Bu ka-

dınların daireyi canlı terk etmelerini istiyorsa kendine hâkim olmalıydı. *Tamam*, diye düşündü kapıya doğru ilerlerken, *Eden bu Ankh'la dolaşıyor, ona güneş gibi gülümsüyor ve çok güveniyor olabilir ama ben onu alacağım; onu alacağım.* Özel dedektifi, Eden'in etrafında genellikle üç kişinin olduğunu söylemişti. Noah Valois, Cameron Wright ve October Douglas. Şimdi Teagan, Eden'in hayatına dalıp da onu canlı bir şekilde elde etmeyi umamazdı. Hayır. Eden'in ona gelmek *istemesini* sağlamalıydı. Çıkarı için kullanacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Eden'i ele geçirmenin tek yolu, ona en yakın olan kişileri kullanmaktı. Ve sevdiklerinden birisi ölmek zorunda olduğu zaman Eden geri gelecek ve o kişinin hayatı ona bağlı olacaktı.

"Bayanlar," dedi Teagan ağır ağır. Sonra kenara çekilip içeri girmelerine izin verdi. Aslında bir eskort servisini aramayı tercih ederdi fakat bu, peşine düşmelerini kolaylaştırırdı. Hayır, o, bir gece kulübünün erkekler tuvaletinde Sasha'nın (bunun sarışın olan mı esmer olan mı olduğunu bilmiyordu) numarasını bulmuş ve yanında arkadaşını da getirmesini söylemişti.

"Eee, nasıl yapmak istiyorsun?" diye sordu sarışın olan, gözleri sert ve teni pürüzlüydü. Olduğundan daha yaşlı görünen kadının yüzü işinin acımasız gerçekleri yüzünden aşınmış haldeydi. Göğüsleri güzeldi gerçi.

Teagan sırtıttı ve ne kadar çekici olduğunu fark eden kadınların vücut dillerinin değiştiğini fark etti. "Biraz şarap ve

müziğe ne dersiniz?” Saldırmadan önce güvende oldukları izlenimini uyandırmak iyi olurdu.

Kısa boylu esmer kız, arkadaşından biraz daha kiloluymuştu ama yüzü daha güzeldi. Teagan’a bakıp gülümsedi. “Ray Charles var mı sende?”

“Ah, ‘A Fool for You’ şarkısına bayılırım,” diye ekledi sarışın olan başını sallayarak.

Teagan’ın gülümsemesi uydurma bir memnuniyetle genişledi. “Bayanlar, ruhunuz var. Bunu sevdim.”

Bu iltifat karşısında, ruhlarının bir parçasının Teagan’a gideceğinden tamamen habersiz olan kadınların ikisinin de gözleri parladı.

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

Ölüm Öpücüğü

İnanılmaz bir güçte ve otuzlu yaşlarında bir Neith olan Ricki saldırdığında, Eden iki eliyle onun bileğini yakalayıp Noah'nın öğrettiği gibi burktu. Neith'i yere doğru itti ve kolunu kıvrarak kırılma noktasına getirdi. Ricki mindere çarpınca onu bıraktı. Adam sırtarak ayağa kalkarak bir başka raunt için Eden'in karşısına geçti.

Geçen birkaç günde Cyrus ve diğerleri ruh yiyicilerin iniini bulmuş ve birkaçını öldürmeyi başarmıştı. Fakat iki tanesi kaçmıştı. McLeish onların şehirden kaçacaklarını düşünerek Birleşik Krallık'taki diğer tüm Neithlere bu iki ruh yiyicinin varlığını haber vermişti. Ama çok şanslı değillerdi. Bu ruh yiyicilerin, kendini beğenmiş tipler oldukları belliydi ve görünüşe göre hâlâ oralardaydılar. Leith'teki silahlı bir soygundan sonra zanlının ailesinin, adamın bir

gecede ne kadar değiştiği hakkındaki yorumları McLeish'in ilgisini çekmişti. Biraz daha araştırma yapınca da ruh yiyicilerin hâlâ orada takıldığını anlamıştı. Devriyeler tekrar başlamıştı ve Cyrus bu problem çözülene kadar orada kalmaya karar vermişti.

Bu, Eden'in daha fazla idman yapacağı anlamına geliyordu, ki o, idmanların her bir dakikasına bayılıyordu. Artık Noah'nın kenardan cesaret vermek için bağırmasına gerek kalmamıştı ve onu gittikçe daha zorlu rakiplerle karşılaştırıyordu. Ricki son zamanlarda karşılaştığı en güçlü Neith'ti. Tüm ihtiyacı olan odaklanmak ve...

"Hiii." Eden tısladı ve başını geri çekti ama çok geç kalmıştı. Ricki'nin yumruğu elmacıkkemiğine yapıştığında bir acı patlaması hissetmişti.

"İyi misin?" diye sordu adam geriye çekilerek.

Eden gözlerini kırpıştırarak gözündeki bir damla yaşı sildi. "İyiyim."

"Eden!" Noah mindere çıkmak için hareketlendi ama Eden elini sallayarak onu durdurdu. Acı kaybolmaya başlamıştı ve şimdi, bir ruh yiyiciyken iyileştiğinden çok daha çabuk iyileştiği için bu büyütülecek bir şey değildi.

"İyiyim ben," diye teminat verdi Noah'ya. "Benim suçumdu, dikkat etmiyordum." Noah ikna olmamış görünüyordu; bu yüzden Eden inatçı bir şekilde Ricki'ye dönüp kafa salladı. "Hadi devam edelim."

Neith başını salladı. "Odaklan," diye emir verdi hızla. On dakika sonra adamın sırtına yapışıp güçlü elleriyle

boğazını yakaladığında kendini daha iyi hissetti. Gerçek hayatta, doğru yöne yapılan tek bir burkmayla Ricki gidici olurdu.

Adam mindere çarpınca Eden onu serbest bıraktı.

Bir süre sonra Neithler idman salonundan çıkmaya başlayınca Eden da eşyalarını toplamak için yere eğildi. Ayağa kalktığında Noah duvarıyla karşılaştı.

“Ah.” Onun lezzetli Noah kokusunu içine çekerek biraz geriledi.

Noah, Ricki’nin yumrukladığı yanağına dokunmak için elini uzattığında Eden’in gözleri kocaman açıldı. “İyi misin?”

Parmakların tenime böyle değerken değilim. Hayır, iyi olmaktan çok uzaktayım. Eden boğazını temizledi. “İyiyim.” Başını onun elinden geriye çekti. “İyileştim bile.”

“O güçlü biri Noah, endişelenmene gerek yok.” Cyrus’ın sesi onlara ulaştığında arkalarına döndüler ve gölgelerin içinden çıkıp kendilerine doğru geldiğini gördüler. Eden onun idman salonunda olduğunu bile bilmiyordu.

“Hükümdarım,” diyerek onu selamladı Noah.

Eden’in koruyucusunun yüz ifadesi anlaşılmazdı; ta ki gözleri onunkilerle buluşup yumuşayana kadar. “Bugün seni izledim. Artık hazırsın.”

Aniden yapılan bu açıklama karşısında Eden’in kalbi hızlandı ve gözleri hayretle açıldı. “Gerçekten mi? Avlanmama izin mi veriyorsun?”

Cyrus’ın yüzündeki gurur ve korku ifadesi kendini güvende hissetmesini ve önemsendiğini düşünmesini sağladı;

bu, yeni yeni alışmaya başladığı bir histi. “Evet.”

Eden birdenbire midesinin bulandığını hissetti. Tabii ki heyecanlıydı da. Son birkaç haftadır bunun için bu kadar yoğun çalışmıştı. Ama bir yandan da çok fazla gergindi. Noah’ya bakarken gözlerindeki paniği gizleyememişti.

Noah ona bakıp çabucak kafa sallamıştı. “Başaracaksın.”

Noah’yla birlikte, geçen gün “çifte randevu”larını gerçekleştirdikleri alışveriş merkezine giderken kendini asabi hissediyordu, içi aşağı yukarı zıplıyor gibiydi. Cyrus, o akşam, yemekten sonra, Eden’in artık onlarla birlikte devriyelere başlayacağını ilan etmişti ve bu, October’ı yıkmıştı. Christopher tutumunu değiştirmede. On sekiz yaşına gelene kadar October’ın devriyeye çıkmasına izin vermeyecekti ve bunu son söyleyişiydi. Eden arkadaşını evde bırakacağı için kendini biraz kötü hissetmişti ama gerçek bir Ankh savaşçısı olacağı ilk gecenin keyfini çıkarmak için de oldukça hevesliydi. Cyrus ve Val, McLeish ve diğer birkaç Neith de ava çıkmıştı. Ayrılmaya karar verdiklerinde, “amatöre en zor işi verip onu deneyelim” tipindeki bir adam olan Cyrus, Noah’nın Eden’ı alıp kurbanlardan birinin yaşadığı Leith’e gitmesine karar verdi. Val bu konuda pek de mutlu görünmüyordu. Aslında Cyrus da pek mutlu değil gibiydi ama Eden, onun normal davranmaya ve kendisini aşırı korumacılığıyla bunaltmamaya çabaladığını görebiliyordu.

Tüm hislerini alarında tutan Eden'in gözleri binaları, sokak aralarını, insanları tarıyordu. Edinburg'un geceleri oldukça kalabalık olan bir sokağında yürüyorlardı; bu yüzden bu kesinlikle kolay bir görev değildi.

"Bir şey görüyor musun?" diye sordu birden Noah'yla arasındaki sessizliği doldurmaya çalışarak.

Noah başını iki yana salladı. Etraftaki her şeyi ve her yeri incelerken normalde olduğu kişiye hiç benzemiyordu. Eden eskiden onun casusluk işlerinde çok başarılı olmasından dolayı ne kadar hayrete düştüğünü hatırladı. Kaçamak bakışlar, Ryan'ın dolgun maaşlı fedailerinden kaçabilme yeteneği... Şimdi hepsi anlam kazanmıştı. Bir dakikalığına, şu anda doğal ortamında bulunan Noah'yı inceledi. O, Bay Görev'di. Eden her nasılsa onun böyle olduğunu her zaman hissetmişti, onun gerçekten kim olduğunu öğrenmeden önce bile. Omuzlarında hep görünmez bir sorumluluk yükü taşıyordu ve her zaman yanlışla doğruyu ayırt etme hakkında güçlü bir hissi vardı. Bu, Eden'in onun hakkında en çok sevdiği şeylerden biriydi ve okuldaki diğer toy çocuklardan ayrılmasını sağlıyordu. Ama aslında Noah zaten normal bir genç değildi. Eden'in gözleri istemeden, Noah'nın siyah bir termal tişörtle sarılmış güçlü omuzlarına kaydı. Bakışları onun kollarına, oradan büyük, güçlü ellerine ve ortaparmakındaki gümüş yüzüğe kaydığında karnının alt kısmında tuhaf bir sıkışma olduğunu hissetti. Yutkundu ve gözleri onu süzmeye devam ederken ateş bastığını hissetti. Noah'nın kesinlikle hoş bir kalçası vardı. Aşağı doğru gezinmeye de-

vam eden gözleri kargo pantolonundaki cebe takıldı. Cebin içinde iki tane kısa Acem kılıcı vardı. Uzun hançer mi demeliydi yoksa? Aman, her neyse. Konu şuydu ki, şu anda görevdeydiler. Eden dikkatini topladı ve ilk avında bu kadar kolay dikkat dağınıklığı yaşadığı için kendini içten içe fırçaladı. Belki de bir dahaki sefere devriyeye Noah'yla çıkmamalıydı.

İlerledikçe hayat yavaş yavaş onlardan uzaklaşmaya ve sokaklar daha da karanlık görünmeye başlamıştı.

“Bir...”

“Şşş.” Noah parmağını dudaklarına götürüp onu durdurmak için kolunu uzattı. Uzaklarda akan trafiğin sesi ve bazı gece kuşlarının kahkahalarıyla bağırışları oradan duyuluyordu. Eden ise o anda, Noah'nın iki restoranın arasındaki sokağın girişine bakarken alarma geçmiş olmasından dolayı sadece kendi kalbinin atışlarını duyabiliyordu. Ne oluyordu?

Muhtemelen Noah'nın duymuş olduğu itişip kakışma seslerini duyduğunda donup kaldı. Noah'ya soru soran bir bakış atan Eden, onun başını salladığını ve kargo pantolonunun cebinin düğmesini açtığını gördüğünde şaşırmadı. Noah hızlıca etrafına bakıp onları görececek birileri veya güvenlik kameraları olmadığından emin olduktan sonra kısa kılıçları çıkarıp birini Eden'a verdi. Elindeki metal Eden'a garip bir şekilde soğuk gelmişti.

Hiç ses çıkarmadan köşeyi döndüler ve sokak arasının karanlığına daldılar. Caddeden gelen ışık ve harikulade Ankh görüşüyle Eden, ilerideki iki kişiyi görebiliyordu. Bir tanesi

diğerini restoranın tuğla duvarına dayamıştı. Kurbanın gözleri kocamandı ve ağzı açılmıştı, ruh yiyici de öldürmek için öne eğilmişti.

Eden birdenbire geçmişe; Stellan'ın, odasında Lana'nın ruhunu emdiği zamana döndü. O zaman dehşete düşmüştü ama aç olduğu için zavallı kıza aynı şeyi yapmak istemişti. Şimdi içinde açlık yoktu ama Lana'ya olanlara izin verdiği için ve bir yanı onun ruhunu istediği için iğrenç bir suçluluk duygusu hissediyordu. Gözünün önüne görüntü üstüne görüntü gelmeye başlamıştı: Okul tuvaletinde Lucy Stevens'a saldırması, ikinci el dükkânının sahibi Charlotte'u neredeyse öldürecek olması... Bunu Noah'ya yapmak istediği tüm anlar.

Noah ruh yiyiciye saldırdığında Eden anılarından ayrıldı. Noah kurbanla canavarı birbirinden ayırarak kızı Eden'a doğru ittirdi. "Onu orada tut, ruhunun bir kısmını almış," diye tısladı ve ruh yiyiciden gelen yumruktan kaçmak için tam zamanında eğildi. Avları uzun boylu bir kadındı. Ruh yiyici hızlı bir hareketle Noah'nın başını tuttuğunda, Eden'in sezgileri bunun kolay bir dövüş olmayacağını söyledi. Kızı yere bırakarak ellerini başına sardı ve gözlerini onunkilere kilitledi. Tamamen dönüştüğünden beri kimseyi etki altına almayı denememişti ama şu anda Noah'nın ona ihtiyacı vardı. Kızı etki altına almaya çalışırken hissettiği suçluluk duygusundan kurtuldu. "Burada kalmalısın. Bir yere gitme."

"Burada kalmalıyım. Bir yere gitmeyeceğim."

Etki altına alma işe yaradığı için rahat bir nefes alan Eden, sürtük ruh yiyici, Noah'nın eline bir bıçak batırırken,

düşmanlarıyla yüzleşmek için ayağa kalktı. Ruh yiyicinin hareketi Noah'nın dikkatini dağıtmıştı. Bunu fırsat bilen kadın sert bir tekmeyle onu arkadaki çöp tenekesine doğru fırlattı. Damarları öfkeyle dolan Eden kılıcını sıkıca tuttu ve ruh yiyicinin karşısına geçmek için sakince öne çıktı. Kadın ona can sıkıntısından başka bir şey olmadığını düşünüyormuş gibi bakıyordu.

“Koca insan işi için bebekleri göndermişler.”

“Bebekler hakkında ne derler bilirsin.”

Ruh yiyici sııttı. “Neymiş?”

“Altına ne kadar edeceğini tahmin bile edemezsin.” Eden kılıcını Cyrus'ın ona öğrettiği gibi yarım daire çizerek kaldırdı ve tüm gücüyle aşağı indirdi. Ruh yiyici geriye kaçtığıında kılıcın ucu onu sıyrıp geçmişti. Ona şans vermeyen Eden saldırmaya devam etti ve kadını sokağın en karanlık kısmına sürükledi. Ruh yiyicinin gözlerinde küçük bir panik belirdiğinde. Eden zafer kazandığını hissetti. Kadın koca bir çöp torbasını kaldırıp ona fırlattığında bile bu his geçmedi. Kadın, Eden'in yoldan çekilmesini ummuştu ama o, kılıcını indirip torbayı yakaladı ve kadına geri fırlattı. Ruh yiyici torbadan kaçmaya çalışırken Eden kılıcını kaldırdı ve havada döndürerek onun eline indirdi. Kesilen eti hissetmek biraz midesini bulandırmıştı ama bir yandan da biraz sonra olacaklar için onu hazırlamıştı. Kadın çığlık atarak yaralı ve kanlı bileğini tutarken Eden döndü, bulanık bir hareketle kılıcını gece havasında uçurdu. İvmeden yararlanarak silahına güç verdi ve bıçağı ruh yiyicinin boğazına indirdi.

Kafa temiz bir kesikle ayrılırken beden yere yığıldı. Keskin ve hasta edici bakır kokusu havayı doldurdu. Yaptığı işe bakan Eden ağzına gelen az miktardaki safrayı yuttu.

Birisini ilk öldürüşü.

Eden burnundan nefes almaya başladı. Daha önce kimseyi öldürmemiş değildi. Öldürmüştü. Kazara. O Neithler saldırdığı zaman. Fakat bilerek öldürmek tamamen farklı bir şeydi.

Bir takım fısıltılar duyan Eden arkasına döndüğünde, eli iyileşmiş olan Noah'nın kıza doğru eğildiğini gördü. Göğsüne bir ılıklik doldu. Noah'nın araya girmemesine, onun yapacağına inanmasına sevinmişti. Tam içinde sıcacık kabarcıklar hissederken Noah tuhaf bir bakışla ona döndü. "Ruhunu geri aldı ama onu etki altından çıkarmalısın."

Ah. Tabii. Hızla onlara doğru giderken Noah'nın bu konuda kızgın olup olmadığını düşündü.

"Yaptım." diye fısıldadı onun yanına çökerken. gözleri kocaman açılmıştı.

Onun yüzündeki kanı silmek için elini uzatan Noah hafifçe gülümsedi. "Evet." Onun imalı bakışı karşısında Eden başını sallayıp kıza doğru eğildi ve etkiyi üstünden kaldırdı.

"Buraya hiç gelmedin. *Zombiler 2* filmini izlemek için sinemaya gittin. Sonra biraz hava almak için yürüyüşe çıktın ve şimdi eve gidiyorsun."

Noah'nın yüzündeki bakışa bakılırsa onun, kızı etki altından çıkarmak için bir başka şeyle etki altına alacağını ummuyordu. Ama başka türlü nasıl yapabilirlerdi ki?

Kız sokaktan çıkarak hiçbir şey olmamış gibi cep telefonu ile konuşmaya başladı. O hızlı hızlı konuşarak geceye doğru ilerlerken Noah da kendi telefonunu çıkardı ve Cyrus'ı arayıp ruh yiyicilerden birini öldürdüklerini, oraya bir temizleme ekibinin gelmesi gerektiğini söyledi. Temizlikçiler bir saatten az bir sürede orada olurlardı ama Eden'la Noah yine de cesedi çöp tenekesinin arkasına sakladılar. Kıyafetleri siyahtı, bu yüzden üstlerindeki kan belli olmazdı ama yüzlerindeki kan belliydi. Bu yüzden birbirlerinin yüzlerini kontrol edip temizlediler. Dışarı çıkabileceklerinden emin olduktan sonra sokaktan çıktılar. Eden titremelerini durdurmak için ellerini kot pantolonunun cebine soktu. İlk avı. Yapmıştı.

“Bu konuda dikkatli olmayı unutma, Eden,” dedi Noah birden boğuk ve kısık bir sesle.

“Hangi konuda?” Eden kaşlarını çatı.

“Etki altına alma.”

Eden'in yanaklarının altında suçluluk hissiyle bir kızarıklık oluştu ve dışarıdan görünmese de Noah'nın bunu anladığını biliyordu. “Başka ne yapacağımı bilemedim. Onun kaçmasına izin veremezdik ve senin yardıma ihtiyacın vardı.”

Noah ona dik dik baktı. “Haberin olsun diye söylüyorum, benim hiçbir zaman yardıma ihtiyacım olmaz.”

Seni küçük kaba... “Eline bir bıçak batırmıştı Noah.”

Noah pufladı. “Şu etki altına alma şeyini bir daha yapmamaya dikkat et, tamam mı? Bunu öğrenip de seni öldürmeye niyetlenirlerse Neithleri öldürmek zorunda kalmak

istemiyorum.”

Hımmmm. Başını kaldırıp Noah’ya bakan Eden’in kalbi üç kat hızla atmaya başladı. Noah onun bakışlarına karşılık vermeyi reddetti. Onun için endişelenmiş miydi? Etki altına alma konusu için değil. Onun için. Sıcak kabarcıklar tekrar belirdi. “Beni korumak için gerçekten de Neithleri öldürür müydün?”

Noah omuz silkti. “Öldürdüm zaten.”

Eden, Darius’la yaptığı korkutucu görüşmeyi hatırladı. “Ya diğer Ankhlar beni incitmek istese?”

Kaşlarının arasında gergin bir çizgi beliren Noah yürümeye devam etti. “Ne demek istiyorsun?”

“Yani bir sebeple bana yüz çevirmeye karar verseler. Beni öldürmeye çalışsalar?”

Şimdi Noah’nın çenesi öyle gergindi ki neredeyse parparça olacaktı. Ona bakmamak için çok çaba sarf ediyormuş gibi görünüyordu. “O zaman ilk önce beni atlatmak zorundalar.”

Eden, Noah’nın yüzündeki kararlılık karşısında sersemlemiş hissederek dudağını ısırды. Noah ciddiye. Gerçekten, gerçekten ciddiye.

O anda içindeki duygular kabardı ve Eden hiç tereddütsüz, onu tişörtünden yakalayıp kendine doğru çekti ve öptü. Dudaklarının altında Noah’nın şaşırmış olduğunu hissetti ama öpücüğe karşılık vermesi için bir saniye bile geçmedi. Kollarını Eden’in beline sardı ve onu kendine çekerek vücuduna sıkıca yapıştırdı. Onun tanıdık kokusu, yaydığı sıcaklık,

kalbinin kendi kalbi üstündeki atışını ve yüzünü tuttuğunda ellerinin altındaki teninin alevlenmeye başladığını hissetmek Eden'ı ürpertiyor ve yakıyordu. Öpücüğü derinleştirmek için dudaklarını açtığında ve dilleri birbirine değdiğinde istem dışı titremesinin Noah'yı da etkilediğini hissetti. Kasları gerginleşen Noah onu öyle sıktı ki muhtemelen sabaha etleri morarmış olacaktı. Ama bunu umursamıyordu. Noah'yı öpmek hayal ettiği her şeydi. Ve Noah'nın elleri sırtında kayarak tişörtünü kaldırıp çıplak tenine değdiğinde Eden bir sokağın ortasında olmak yerine başka herhangi bir yerde olmayı diledi. Nefes almak için durakladılar ama kısa bir süre sonra devam ettiler. Noah'nın, dudaklarının altında homurdanması inlemesine neden oluyordu.

Neredeydik şu anda biz? diye düşündü belli belirsiz. Noah'yı çekip yere uzanmak istiyordu.

“Öhöm.”

İkisi de dondular, dudakları birbirlerinininkine yapışık kalmıştı.

“Oksijene ihtiyacınız yok mu acaba?”

Val.

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Eden nefessiz kalmış bir halde geriye çekildi. Val'e dönmeden önce birbirlerine afallamış gibi baktılar. Kadim savaşçı ellerini beline koymuş, gözlerinde eğlendiği belli olan bir pırıltıyla sokağın ortasında duruyordu.

“Diğer ruh yiyiciyi Princes Caddesi'ndeki bir alışveriş merkezinin park alanında öldürdük. Siz ne yaptınız?”

Eden çiftle mana çıkarılabilecek bu söz karşısında hor-
murdanırken Noah kolunu onun belinden çekmeden cevap
verdi. “Eden hakladı. Cyrus bir temizlik ekibi gönderiyor.”

Val’in sırtması çoğaldı. “İlk avın için tebrik ederim
Eden.” Gözleri alaycı bir şekilde ikisinin de üstünde dolaştı.
“Cyrus’a bu küçük yenilikten bahsettiğim zaman bu yar-
dımcı olabilir.” Başıyla ikisini işaret etmişti.

Ah, yandık.

Eden, Noah’ya döndü.

Noah içini çekti. “Yandık.”

YİRMİNCİ BÖLÜM

Sonsuzluk Uzun Bir Zaman

Val onları tehdit etmesine rağmen o akşam Douglaslarda Cyrus'la buluştukları zaman hiçbir şey söylememiştir. Eve dönerken endişeli ve gergindiler, Noah sürekli yumruklarını sıkıp bırakıyordu. Val'in o anda çok eğlendiğini biliyordu çünkü kadının boğazından on dakikada bir alaycı bir ses yükseliyordu.

Diğer taraftan Eden... Noah onun ne düşündüğünü anlayamıyordu.

Eden öpücükten beri ona dokunmamıştı ve birbirlerine dokunacak şansları kalmasın diye aralarına mesafe koyarak yürümüştü. Eğer dönüp ona bakmayacaksa, yetmiş yıllık hayatındaki en şaşırtıcı ve ateşli öpücüğü (ki pek çok kişiyi öpmüştü) yaşamasını sağlamasının bir anlamı kalmayacaktı. Cyrus gururlu bir şekilde Eden'in ilk avının detaylarını anlat-

masını dinlerken Noah kollarını göğsünde birleştirip arkada bekledi. Silkinmeye çalışmıştı, gerçekten. Sonuçta bu, Eden'in ilk avıydı. Ama ayrıca onunla Eden'in ilk öpücüğüydü.

Ve ah, Noah bunun sonuncu olmamasını diliyordu.

“Çok kıskandım,” dedi Tobe muzip bir gülümsemeye Eden'a doğru bir adım atarken. “Ama aynı zamanda çok gururlandım.”

Eden sırtıp ona sarıldığında bu, Noah'ya onun vücudunun kendisinininkine yaslanmasının nasıl hissettirdiğini hatırlattı. Yutkundu ve bu düşünceyle içten içe kızarıırken rahatsızca kıpırdandı. O öpücük anlamsız değildi. Ve son öpücükleri de değildi. İnsan birini, Eden'in onu öptüğü gibi öperse bu anlamsız bir şey olmazdı.

Değil mi?

Noah homurdandı. Bu kesinlikle yaptıklarının karşılığıydı. Karma tekrar sihrini gösteriyordu.

“Sen iyi misin Noah?” diye sordu Cyrus onun homurdanmasını duyunca.

“Ah, şey evet, evet. Sadece açım,” diye bir şeyler uydurdu.

Cyrus başını salladı. “Bunu kutlamalıyız derim. Buralarda hâlâ açık olan bir bar var mıdır Christopher?”

“Evet, vardır.” Christopher sırttı.

Herkes Eden için çok mutluydu.

Öyle de olmalılardı zaten. Eden onu o öpücükle mahvetmeden önce kendisi de onun ruh yiyiciyi incelikle ve harika bir güçle yenmesini izlemişti. Artık amaçlarına yardım

edecek muhteşem bir savaşçıları daha vardı.

Ya ben? Noah ürperdi ve herkesin evden ayrılmasını. Eden'in ona bir kere bile hakmadan gitmesini izlerken gözleri kararlılıkla kısıldı. *Hayatımda savaşmadan gitmesine izin vermeyeceğim bir şey var artık.*

Etraflarında savaşçı arkadaşları varken Noah'nın karşısında oturmak Eden için dayanılmazdı. Aklı karmakarışık. Noah garip davranıyordu. *Belki de onu öpmemeliydim. Belki de öpücüğüme karşılık verdiği için çok pişmandır.* Söylenilere göre Noah uslanabilecek tipte biri değildi, kendisi de önüne geleni öpen tipte biri değildi. Peki o zaman şimdi ne olacaktı?

Uf, hiçbir şey, diye düşündü Eden kendi kendine sertçe.

Noah, Tobe'un dediği bir şeye gülerken Eden masadan geri çekildi ve bardan bir şey isteyen olup olmadığını sordu. Bara doğru giderken arkasından sadece alkolsüz içecekler alması için seslendiler. Tam siparişini vermişti ki bir sıcaklık hissetti ve lezzetli Noah kokusu onu ılık, seksi bir şekilde kucakladı. Noah barda onun yanına yaslanırken Eden kendini hazırlayarak başını kaldırdı ve ona baktı.

"Bu konuyu konuşacak mıyız?" diye sordu nazikçe. Sadece bundan bahsetmesi bile Eden'in gözlerinin onun dudaklarına inmesine neden olmuştu.

Eden içten içe kızardı ve gergin bir şekilde ağırlığını diğer bacağına verdi. "Senin için bir anlamı yoksa konuşmaya

gerek yok.”

Noah'nın elini beline koyarak onu kendine doğru çekmesi karşısında kalbi takla attı. Onun bunu yapmasına sorgulamadan izin vermişti. “Benim için her şey demekti o öpücük.” Kısık ve hırıltılı sesi Eden'in içinde bir şeyler olmasına neden oldu.

Eden rahatlayarak ona yaklaştı ve gülümsedi. “İyi. Benim için de öyleydi.”

Noah'nın soluk renkli gözleri koyulaştı ve bakışları dudaklarına indi. Noah orada, herkesin önünde eğilip dudaklarını onunkilere yaslamadan önce sadece kısa bir nefes alabilmişti. Bu, daha fazlasını vadeden yumuşacık bir öpücüktü.

Bunun onlar için ifade ettiği şey karşısında kalbi hızlanmış olan Eden'in, ayrıldıkları anda yan taraflarında gördüğü kolu tanıması biraz uzun sürdü. Tezgâhın üstüne bir bardak koyan gümüş yüzüklü, güçlü eli tanıyan Eden gerildi.

Cyrus yanlarında dikiliyordu, onlara bakan yüzü tamamen ifadesizdi. “Bu, onu affettiğin anlamına geliyor sanırım, ha?”

Eden dudağını ısırdı. Cyrus'ın bu yenilik karşısında ne tepki vereceğinden emin değildi: Noah için kötü haber olan aşırı korumacı baba figürü gibi mi davranacaktı? Yoksa Ankhlarından ikisi için mutlu olan Hükümdar gibi mi?

Cyrus'ın gözleri ışıldadığında Eden her iki seçenekten de birazcık olacağını düşündü.

Noah'ya tepeden bakan Cyrus kısık bir sesle onu uyardı.

“Tek bir yanlışıını görürsem...”

“Anladım,” dedi Noah hemen. Cyrus’ı kızdıracak kadar aptal değildi. Fakat Noah’nın, Hükümdar’ından korkmasına ve ona saygı göstermesine rağmen elini belinden çekmemiş olması Eden’in çok hoşuna gitmişti.

Cyrus, Val ve Douglaslara katılmak için arkasını dönüp gitmeden önce Eden saygılı bir şekilde ona kafa salladı. Sonra derin bir nefes aldı ve Noah’ya soru soran gözlerle baktı. “Eee, gerçekten yapacak mıyız bunu?”

Tüm vücudunun heyecanla kıpır kıpır olduğunu düşünüyordu ama aynı zamanda göğsünde, aldıkları kararın ağırlığını hissediyordu. Daha önce bu çocuk onu çok fena incitmişti. Ve şimdi, eğer böyle bir şey mümkünse, onu daha öncekinden daha fazla önemsedğini düşünüyordu. Şu deyiş neydi? “Eşek bile aynı çukura iki kere düşmez.” Ayrıca geçmişlerinde Romany’nin olmasından bahsetmeye bile gerek yoktu. Aralarındaki bu gelişmenin arasına hiçbir şeyin girmesini istemeyen Eden, Neith kızın hatırasını beyninin en uzak köşesine gönderdi ve Romany’nin bir daha sorun çıkarmamasını umdu. Ayrıca o katil cadıyla bir daha yollarının kesişmemesini umuyordu çünkü bu onlara zarar verebilirdi. Noah’yla onun... *ilişkisine*.

“Yeter,” dedi Noah onun yanaklarını avuçlarının içine alarak. Eden onun kendisini bu kadar iyi okuyabiliyor olmasından nefret ediyordu. Bu da neydi böyle? “Gerçekten yapıyoruz. Ve ne şüphelenmek, ne caymak, ne de biteceğinden endişelenmek olacak.”

“Bunu daha önce hiç yapmamış olan biri için korkunç şekilde emin görünüyorsun.”

Noah sırttı. “Buna inancım var.”

Eden suratını ekşitti. “Biz Ankh’ız, Noah. Aramızdaki ilişki biraz büyük bir şey olmaz mı?”

Noah güldü. Bu, Eden’ı çok şaşırtan, derin ve mutlu bir gülücüktü. Noah gülümsemesine devam ederken onu kendine çekerek öptü. Eden her bir yumuşak, lezzetli öpücüğün arasında gülümsemesine engel olamıyordu. Sonunda Noah birazcık geri çekildi ve onun dudaklarına doğru fısıldadı. “Eğer sen yapabilirsen ben de sonsuza kadar yapabilirim.”

YİRMİ BİRİNCİ BÖLÜM

Ahbap... Beni Seviyor musun?

“Mutlu görünüyorsun,” diye yorum yaptı Val yumuşak bir sesle, ikisine de birer fincan kahve dolduran Eden’a bakarak. İlk defa evde yalnızlardı. Douglaslar işe gitmişlerdi. Tobe okuldaydı. Mhairi altmış yaş üzeri yüzme kulübüne gitmişti. Noah ve Cyrus da, hain olduklarından şüphelendikleri kişiler hakkında bilgi toplamak için idman yapıyormuş gibi rol yapmak için merkeze gitmişlerdi. Ruh yiyiciler öldükten sonra Eden, Cyrus’ın oradan ayrılacaklarını söyleyeceğini düşünmüştü (bu düşünce Eden’ı çok üzüyordu) ama Hükümdar, hainin kim olduğunu öğrenmekte kararlıydı. Kimsenin Arcos ve adamlarına onların Amerika’ya döneceğini söylemesini istemiyordu. Ve Christopher, Cyrus’a hainin kim olabileceğiyle ilgili bir ipucu verdiğinde Eden yine dışarıda bırakıldı ve kendini hüsrana uğramış hissetti. Hainin, kendi-

sine bir pislikmiş gibi davranan McLeish olduğundan oldukça emindi ama Cyrus hiçbir bilgi vermemişti. Sadece endişelenmemesini ve her şeyin kontrolü altında olduğunu söylemişti.

Eden akıl hocasına kahvesini verirken, sorduğu soruyu düşünüyordu. Gerçek şuydu ki, şu anda ortada neler dönüyor olursa olsun, hayatında hiç olmadığı kadar mutluydu. Sürekli gördüğü kâbuslar dışında, bir Umulmayan'dan Ankh'a olan dönüşümü harika ve neredeyse sorunsuz gitmişti. İdmanı seviyordu. Dövüşmeyi seviyordu; ilk avı, dehşet ve mükemmelliğin birleştiği inanılmaz bir andı. Bulutların tepesinden aşağı indiğinde ve tüm Noah meselesini atlattığında, o kızın hayatını kurtarmanın bu kadar harika hissettirmesine inanamamıştı. Bundan sonra yapması gereken şey buydu. Altı ay önce gelecek hakkında, geleceğin onun için ifade ettiği şeyler hakkında çok büyük korkuları vardı; bir gün açlığına yenileceğinden ve birisini inciteceğinden ya da daha kötüsünü yapacağından korkuyordu. Tüm bunlar bitmişti, artık hayatı boyunca bunun tam tersini yapacaktı. Artık muazzam, harika bir amacı vardı; tıpkı en sevdiği mangadaki karakterlerden biri gibi. Bu çok gülünçtü ama o artık bir bakıma... bir *süper kahramandı*.

“Ne? Neden tuhaf tuhaf sıırıyorsun?” diye sordu Val gülümseyerek.

Eden omuz silkti. “Mutluyum.” Ve bu sözle birlikte suçluluk duygusu da geldi.

Stellan.

Eden bu düşünceyi kafasından attı.

“McLeish ve haine rağmen mi?”

Evet, McLeish ve diğer her şey için. Geçen hafta birden İskoçya’daki hayatının sonuna doğru gelmekte olduğunu fark etmiş, bu yüzden ne zaman elinden gelse Tobe ve Cameron’a tuzak kurmuştu. Ve çok iyi zaman geçirmişlerdi. Her zamanki gibi. Ama Tobe haklıydı. Cameron hâlâ garip davranıyordu ve o, hisleri hakkında konuşmak istemeyen tipik bir erkekti. Tobe endişeliydi. Eden endişeliydi. Tobe’la Cameron’ın arasının iyi olduğunu görmeden Edinburg’tan ayrılmak istemiyordu. Onlar gerçekten iyi insanlardı ve hiç soru sormadan onu bağırılarına basmışlardı. Onun için çok önemliydiler.

Eden içini çekti. *Gerçekten* onun için çok önemliydiler.

Tamam. Bu ikisinin arasını düzeltmeden Edinburg’tan ayrılmayacaktı. Eden kahvesine doğru nefes verdi. Her gün kendisiyle ilgili yeni bir şey öğreniyordu. Görünüşe göre tam bir işgüzardı. Eden’in aklına hemen Mhairi geldi; bu kadınla aralarındaki benzerliği gün geçtikçe daha da çok fark ediyordu.

“Noah’yla aranızda her şey iyiymiş gibi görünüyor.”

Eden başını kaldırdığında, Ankh’ın gözlerindeki muzip parıltıyı gördü. “Evet öyle.”

“Bu kadar mı? Hadi ama. Tobe’un dediği gibi... öt bakalım.”

Eden mutfak tezgâhına dayanıp kahve fincanını göğsüne yasladı ve erkek arkadaşlarının yanında kendilerinden

geçen o kızlar gibi hayalperest ve yapış yapış görünmemeye çalıştı. Bu tip kızlardan nefret ederdi. Kendisi de öyle olmayacaktı. Henüz... Noah bunu oldukça zorlaştırıyordu tabii. Geçen hafta boyunca, nerede olduklarını hiç umursamadan Noah ona bir ya da iki öpücük vermişti ya da uzun uzun öpüşmüşlerdi. Onu ya bir dolabın içine çekerek, ya idman salonunun boş olmasını fırsat bilerek ya da onu yenip mindere düşürerek (göğüs göğüse çarpışmada Eden onu hâlâ yenemiyordu ve Noah kesinlikle bundan yararlanıyordu) nefessiz bırakana kadar öpmüştü. Noah'yla her şey heyecan verici ve yeniydi. Hayatında sahip olabileceğini hiç düşünmediği bir şeydi. Yaşadığı ilk büyük aşktı bu, ilk defa normal biri –hayır, normal değil– “*insan*” gibi hissetmişti.

“Her şey güzel.” Val’e bakıp tatlı bir şekilde gülümsedi.

Val kaşlarını çattı. “Güzel mi? Ne kadar da... yavan.”

“Hey, altı ay önce hayatımın nasıl olduğuna bakarsak bu devasa bir şey.”

Val güldü. “Tamam, düzeltiyorum. Güzel olmasına sevindim. Burada her şey güzeldi. Giderken üzüleceğim.”

“Ben de. Douglasları ve Cameron’ı özleyeceğim. Burada yepyeni biri oldum ben. Gerçekten sevdiğim biri. Her zaman olmak istediğim gibi biri.” Eden dudağını ısırды, Amerika’ya döndüklerinde her şey değişirse diye korkmuştu birden.

“Eden.” Val elini uzatıp rahatlatıcı bir şekilde omzuna koydu, egzotik gözleri diğer herkesinkinden çok daha fazla anlayışla doluydu. “Buradan ayrılmak seni değiştirmeyecek.

Bana bak... binlerce yıl geçti ama ben hâlâ doğru düzgün biriyim.”

Cyrus ona baba gibi yaklaşıp konuştuğunda göğsünde oluşan sıcaklık şimdi de Val’in rahatlatmaya çalışmasıyla oluşmuştu. “Val, sen muhteşem birisin. Sen olmasan bunu asla başaramazdım.”

“Evet, başarabilirdin. Ama yardım edebildiğim için mutluyum.”

Bu doğru olsa bile Eden daha önce olmadığı kadar rahatladı. Her ne kadar rüyalarında ondan kaçamasa da Stellan’ın acısını bastırmayı başarmaya başlamıştı ama hâlâ onu düşünüyordu. Bir yandan Noah’yla mutlu olduğu için bir yandan da bir ruh yiyici olmasına rağmen ağabeyinin kaybindan dolayı üzgün hissettiği için vicdan azabı çekiyordu. Bazen bunu anlayacak tek kişinin Val olduğunu düşünüyordu. Bu yüzden şansını denedi. “Onu özlüyorum, Val.”

Onun sesindeki yatıştırılmış kalp kırıklığını sezen Val donakaldı. “Ağabeyini mi?”

“Özlememem gerektiğini kendi kendime söyleyip duruyorum. Onun insanları incittiğini düşünüyorum. Ama hatırlayabildiğim tek şey beni hiç incitmemiş olması, beni çok sevmiş olması.”

Val başını salladı. “Ondan nefret etmek zorunda değilsin Eden. Onun yasını tut. Bu hiç kimseyi değil, seni ilgilendiriyor.”

“Bunun yanlış olduğunu düşünmüyor musun?”

“Bana anlattığın şeylerden sonra Stellan’ın nadir bulu-

nan bir ruh yiyici olduğunu düşünüyorum. Seni açlığından bile daha fazla sevmiş; daha iyi biri olacak kadar çok. Ve seni korumuş.”

Eden derin bir iç çekerek rahatladı ve tezgâha yaslanıp kahvesinden bir yudum daha aldı. Stellan için hâlâ üzülüyordu ve Val’in bunu bilmesi inanılmaz bir şekilde daha iyi hissetmesini sağlamıştı. Bunu yüksek sesle söylemek, sanki Stellan’a onu unutmadığını bir şekilde duyuracaktı. Ah. Hayatında Val olmasa ne yapacağını bilmiyordu.

Sonra birden korkunç bir düşünceye kapıldı. Val’in nerede yaşadığını veya Amerika’ya döndüklerinde ona ne olacağını sormamıştı. “Sen de bizimle birlikte geliyorsun, değil mi? Weston’a?”

Valeria gözlerinde bir ışık çakmasına engel olamamıştı ama sonra duygularını saklamıştı. “Eğer istersen gelebilirim,” diyerek omuz silkti, kayıtsız görünmeye çalışıyordu.

Eden’in kalbi mutsuz bir şekilde çarptı. “Neden... normalde nerede yaşıyorsun?”

“Maui’de. Ama son zamanlarda çok fazla görevim vardı. Yani orada burada aslında.”

Eden bakışlarını ayaklarına doğru eğdi. Weston, Maui’yle karşılaştırılmazdı bile. “Ben senin hımm. Zorundaymış gibi hissetmeni istemem.”

Val pufladı. “Eden, gelip Weston’da yaşamaktan çok mutlu olurum. Cyrus’ın evi bir Ankh daha almak için yeterince büyük.”

Eden’in boğazında hissetmeye başladığı yumru kaybol-

muştı. “Yani Cyrus evde bir Ankh daha olmasını sorun yapmaz mı? Bu bizi bir hedef haline getirmez, değil mi?”

Val burnundan bir nefes verdi. “Cyrus’ın güvenliğini geçebilmek çok zordur Eden. Hükümdar için endişelenme. Eğer beni Weston’da istiyorsan ben orada olacağım.”

“Emin misin? Seni bir şeylerden alıkoymak falan...”

Val tekrar burnundan soluk verdi ve kupasını evyenin içine koydu. “Sadece can sıkıntısından alıkoyarsın.” Val döndü ve Eden’i gerginlikten kurtaran bir şekilde bakiştılar. Yalnız olmayacaktı.

Sonra kafasında tekrar rahatsız edici bir düşünce oluştu. “Off.”

“Ne?”

Eden yüzünü ekşitip Val’e yalvarır gibi baktı. “Noah’nın babasıyla aramda tampon vazifesi yapmaya hazır mısın?”

“Ahh.” Val’in gözleri, anladığını belirten bir şekilde parladı. “Sen ve Noah konusuna Alain’in biraz alışması gerekiyor.”

“Evet ama bu biz sadece arkadaşken böyleydi.”

“Vay be.” Val kıkırdadı. “Genellikle kızın babasının erkekle bir sorunu olur, tam tersi değil. Ve Noah Valois’in babasının endişelenmesi, yani göz önünde bulundurursak. Noah’nın ne kadar çok...”

Eden ona dik dik bakıp alaycı bir şekilde konuştu. “Tabii, dalga geç sen. Kayınpederim ve kayınvalidem konusundaki otomatik başarısızlığım ve erkek arkadaşımın kötü ilişki geçmişinin birleşimi gerçekten çok komik.”

Val bir kahkaha attı. “Eve gitmek birden eğlenceli gelmeye başladı, değil mi?”

Val’le bu konuda gülüşmüş olsa bile Eden, Massachusetts’e dönüp Alain’le yüzleşme konusunda gerçekten çok endişeliydi. Alain’in ona güvenmediği açıktı –ki Val’e güvenmesi göz önüne alınınca bu çok saçma bir şeydi– ve Noah babasına gerçekten çok saygı gösterirdi. Eve döndüklerinde bunun her şeyi nasıl etkileyeceğini bilmek bile istemiyordu. Ayrıca altında oldukları çatı her ne kadar büyük olsa da iki ailenin bir arada yaşaması... *ilginç* olacaktı.

Valeria’nın geçmişte yaşadığı aşklar hakkında biraz ötmesini sağladıktan sonra –ilişkilerinden biri çok ünlü bir imparatorla, diğeri de eski Hollywood aktörlerinden biriyleydi!!!– idman merkezine giderlerken keyfi yerindeydi. Salona girip ağırlık makinelerinin yanındaki Noah’yı gördüğünde gözleri ışıldadı. Fakat tüm sahneyi kavradığında göğsünde garip, çirkin bir acı oluştu. Noah’nın yanında Mark ve Natalie vardı. Ve Natalie, Noah’nın vücudunun yanına dayanmış, elini de koluna koymuştu. Yalnızca bu bile Neith’i onun yanından çekip almak ve dövmek istemesine yol açtı. Ve sonra gözlerini kısarak, kızın elinin Noah’nın sırtında kaymasını ve onun arka cebine bir kâğıt sokmasını izledi. Sonra kız, Noah’nın kalçasına hafifçe vurdu. O anda Eden’in gözünü kan bürüdü. Akli devreye giremeden ve ne yaptığını anlayamadan önce bacaklarının hareket ettiğini hissetti. Tek

düşünebildiği Natalie'nin yanına gidip ona neyin ne olduğunu göstermekti. Fakat güçlü bir el bileğini sarıp onu durdurdu. Val onu hareketsiz bir şekilde tutuyordu. Güzel yüzü gerilmiş ve ciddileşmişti; kısık sesle ona emir verirken kadim sesi otoriterdi. "Dur. Noah o aptal Neith'le ilgilenmiyor. Bu yüzden bir olay çıkarma Eden. Her şey senin için güzel gidiyor. Bir Neith'e saldırırsan burada yaptığımız her şey boşa gider."

"Onu dinlemelisin," dedi nereden çıktığı belli olmayan Shona. Alaycı gözleri Eden'ı küstahça süzdü. "Yani Noah buna değmez ki. O, Neithlerle düşüp kalkmasıyla meşhur, Edie. Buraya geldiğinden beri bir sürü telefon numarası aldı. Hiçbir zaman gerçek bir kız arkadaşı olmadı ve bu kadar yıldan sonra şimdi çaylak ve bakire bir Ankh'la her şeye baştan başlayacağından şüpheliyim."

Acı. Üzüntü. Bu duygular vücuduna dalga dalga yayıldı ve Eden'ı bir anlığına hareketsiz bıraktı. Noah'nın geçmişinin hatırlatılması karşısında tek bir laf edememiş ve bir adamın onun tüm idrakini yok etmesine izin verdiği için kendini baştan aşağı aşağılanmış hissetmişti. Yardım, yanındaki kadim savaşçıdan geldi. Val öne geçip Neith'le yüz yüze durduğunda gözleri tehlikeli bir şekilde kısılmıştı. Eden, Shona'nın renginin atmasını keyifle izledi. "Senin kim olduğunu bilmiyorum küçük kız ama arkadaşlarından biriyle konuşmadığını sana hatırlatırım; burada, büyüklerinden birinin önünde hakaret ettiğin kişi Persepolisli Cyrus'ın çocuğu. Eğer bir daha Hükümdar'ın kızıyla böyle saygısızca konuş-

tuğunu görürsem kışını kırıp eline veririm. Anladın mı?”

Shona titreyerek başını salladı. Korkusu ve az önce yaptığı şeyi anladığı, bakışlarından belli oluyordu. “Sana hakaret etmek istemedim Valeria.”

“Eden’a hakaret edersen bana hakaret etmiş olursun.”

“Özür dilerim.” Ağzı acı bir şey yutmuş gibi çarpıldı. “İkinizden de.”

Shona hızla yanlarından ayrılırken Eden neredeyse kahkaha atacaktı ama hâlâ Shona’nın onu küçük düşürmesine karşı verdiği tepkiyle sersem haldeydi.

“Ne kadar iğrenç bir çocuk.” Valeria içini çekti.

“Canın istedi mi çok korkutucu oluyorsun.”

“Eden.” Akıl hocası ona bakmak için döndü. “Onun dediği hiçbir şeye kulak asma. Noah seni seviyor.”

Eden omzunun üstünden baktığında Noah’nın, kaşlarını endişeyle çatmış bir şekilde kendilerine baktığını gördü. Noah ona el salladı ve Eden da karşılık verip bakışlarını başka yöne çevirdi. Noah onu seviyor muydu? Böyle miydi?

Aslında bu sözleri ona henüz söylememişti.

“Hey, korkunç bir sessizlik var üstünde.” Noah onu dürttü. O öğleden sonradan beri içini kemirmekte olan endişe kıvılcımı biraz daha büyümüştü. Eden saatlerdir garip davranıyordu. “Beğenmedin mi?” Onun için satın aldığı CD’yi eline aldı. Eden, *The Airborne Toxic Event*’in yeni albümünü Tobe’dan ödünç aldığından beri hiç durmadan bunun hakkında konuşmuştu. Bu yüzden Noah onun için bir tane satın almış ve CD kapağının içine koyduğu kâğıda da hangi şar-

kıların kendisine onu hatırlattığını yazmıştı. Bu, onun öylesine hediyeler alan bir tip *olmadığı* düşünülürse oldukça romantik bir şeydi. Ama bunun, Eden’ı bir hediyeyle ilk defa şaşırtması olmadığını düşünüyordu ve bu da uzun zaman önce onun için nasıl hissettiği hakkında ona bir ipucu veriyordu.

“Hayır, çok sevdim.” Eden başını kaldırıp ona gülmüseddi fakat sağ yanağındaki sevimli gamzesi bu sefer hiç de alaycı görünmüyordu. Noah, onun muhteşem gözlerinin derinliklerinde karanlık bir şeyler gördüğünden emindi.

İyice endişelenmeye başladı ve Tobe’un yatağında ona daha da yaklaşıp yüzündeki saçları geriye itti, böylece yüzünü saklayamayacaktı. “Sorun ne Eden?” Parmaklarını onun yanağına götürüp yumuşak teninde gezdirdi. Onun ürpermesini hissettiğinde kanının ateşlendiğini fark etti. Bu garipti. Ona dokunmayı kesemiyordu. Ve her zaman onun yanında olmak, ona dokunmak, onu öpmek istiyordu. Damarlarındaki kanın akışı hızlandığında Noah derin bir nefes aldı ve ne zaman onun yanında olsa kendisini alt etmekle tehdit eden duygularını bastırmaya çalıştı. Geçen hafta onun için her şey yeniden değişmişti. Eden artık onun olduğuna göre, onu mümkün olan her yönden kendisinin yapmak istiyordu. Onu yatağa yatırmak ve vermek istediği her şeyi almak istiyordu. Garip bir şekilde, onunla birlikte olacak ilk erkek olduğu düşüncesi sahiplenme güdüsünü daha da artırıyordu. Bu özelliğinden, sahip olduğunu asla itiraf etmeyeceği coşkulu mağara adamı kimliğinden, onunla tanışana

kadar hiç haberi yoktu.

Yani Eden onunla arasına mesafe koyunca... Bu onun paniklemesine yol açıyordu.

“Hiçbir şey.” Eden bakışlarını tekrar CD’sine çevirdi.

“Hadi ama.” Noah kaşlarını çattı ve dünden beri aralarında, onu böyle bir ruh haline sokabilecek ne olduğunu bulmaya çalıştı. Karşısındaki kişi Eden olunca bunu söylemek zordu çünkü o, eğer onu derinden etkilemesine izin vermişse altı ay önce olan bir şey için bile endişelenmeye başlamış olabilirdi. “Konu ilk av gerilemesi mi?”

Eden kaşlarını çattı. “Ne?”

“Bilirsin, ilk avından sonra oldukça coşmuştun ve bir süredir avlanmadın. Bu bazen iyi bir olaydan sonra çökmeye benzer. Eğer öyleyse, bu akşam devriyeye çıkalım mı?”

Edinburg’u ruh yiyicilerden tamamen temizlediklerinden emin olmak için her gece ikili ya da dörtlü gruplar halinde devriyeye çıkıyorlardı. Son zamanlarda her şey yolundaydı.

Fakat Eden ona bakıp başını iki yana salladı. “Hayır, sorun o değil. Ama istersen sen devriyeye çıkabilirsin.”

Tamam, ortada bir şey olduğu artık kesindi. Eden aksiyonu ret mi ediyordu? “Söyle işte, sorun ne?” Sesinin bir kız gibi endişeli çıkmasını engellemeye çalışıyordu.

“Aptalca bir şey.” Eden omuz silkerek onu geçiştirmeye çalıştı. “Sadece bunu düşünmekle bile bir kız gibi hissediyorum.”

Noah gülümsedi. Pek çok yönden birbirlerine öyle benziyorlardı ki. “Şey... bunu sana söylemek istemezdim bebeğim ama sen bir kızsın.”

Eden gözlerini kırıştırdı. “Bebeğim mi?”

“Ne?”

“Bana ‘bebeğim’ dedin. Bunu daha önce hiç yapmamıştın.”

Bunun iyi mi kötü mü olduğundan emin olamayan Noah rahatsızca kıpırdandı. “Söylememi istemiyor musun?” Kafası tamamen karışmıştı. Bu ilişki işleri zaten onun için tamamen yeni bir şeydi ama Eden’la, gezegendeki en sağı solu belli olmayan kadınla olunca...

“Hayır, bu sorun değil,” diye temin etti Eden onu. Sonra ondan ayrılarak Tobe’un yatak başına dayandı. “Bu... bu aptalca ama şey... bugün seni Natalie’yle gördüm ve o, senin pantolonunun arka cebine telefon numarası olduğunu tahmin ettiğim bir şey koyuyordu.”

Birden her şeyi anladı ve Eden’in ondan başka her tarafa bakmasını izlemek, içini büyük bir rahatlama hissiyle doldurdu. Evet, tamam, Natalie tanıştıklarından beri onu yatağa atmaya çalışıyordu. Ve o öğleden sonraki hareket, yaptığı en cesurca hareket değildi. Geçen hafta restoranda yanında otururken, masanın altındaki eli, uygunsuz yerlerinde dolaşmaya başladığında Noah neredeyse diğer eline çatalını saplayacaktı. Aslına bakılacak olursa Noah, Eden’in o geceki tavrının onu kışkırdığı anlamına gelmesini ummuştı. Şimdi haklı olduğu ortaya çıkmıştı. Aslında... bundan keyif alma-

ması gerektiğini biliyordu ama onun da aralarında olanlardan dolayı en az kendisi kadar akli karışmış hissettiğini bilmek güzeldi. Noah sırtarak omuz silkti. “Bak, bana sadece numarasını vermişti ve ben de elime geçen ilk fırsatta kâğıdı buruşturup çöpe attım.”

Eden, sırttığı için ona dik dik baktı, bu yüzden Noah dudaklarını durmaları için zorladı ve bunu yapmanın çok zor olması karşısında iyice gülesi geldi.

“Ama o ilk değil, değil mi? Başkaları da var? Hep oldu.”

İş birden komiklikten çıkmıştı. Noah derin bir şekilde iç geçirdi. Geçmişinin gelip yakasına yapışacağını biliyordu. “Bak, yalan söylemeyeceğim. Neithler arasında, bir kadına bağlı olmayan tipte bir erkek olduğum hakkında bir ünüm var. Ama bu şimdi sona erdi.”

Eden’in mavi-yeşil gözleri öfke ve kaygıyla parladığında Noah afalladı. “Gerçekten mi?”

Az önce hissettiği panik on kere katlanmış halde geri gelince onun yanına kaydı. Bunun gerçekten bir soruna dönüşmesinden çok korkuyordu. Eden’in yüzünü ellerinin arasına aldığı ilk buluşmasına çıkmış olan bir ergen gibi titriyordu. “Sen hayatıma girdin ve her şeyi değiştirdin. Beni değiştirdin, Eden. Beni dünyaya indirdin ki benim buna ihtiyacım vardı. Ankh olmayı gerçekten seviyorum, bu benim büyük bir parçam. Ama senden önce... *bir tek* bu vardı. Her şey önümde ölümsüz can sıkıntısının oluşturduğu bir boşluk olarak geriniyordu sanki. Ve sıkıntının önüne geçmek için sorumsuzca oyalanıyordum. Yıllarca annemle babamı izle-

miş ve onlara gıpta etmiştim ama onların sahip olduğu şeye sahip olacak kadar şanslı olabileceğimi hiç düşünmemiştim. Beni tamamen canlı hissettirecek, bana meydan okuyacak, hissedebileceğimi bile bilmediğim şeyleri bana hissettirebilecek birine sahip olacağımı düşünmemiştim. Sen benim dünyamı değiştirdin Eden,” diye fısıldadı. Onun yumuşak, ılık dudaklarına bir öpücük kondururken kalbi küt küt atıyordu. Sonra geri çekilerek alnını onunkine yasladı ve gözlerindeki korkuyla endişenin yok olmasını memnuniyetle izledi. “Ölümsüzlük sensiz hiç hoş değil.”

Eden bir kahkaha atarak ona yaslandı. Elleri bilinçsizce uzanmış ve Noah’nın tişörtünün önünü kavramıştı. Sonra ayıldı ve bakışlarını indirdi. “Bana hissettirdiklerinden korkuyorum.”

İç i rahatlamayla dolan Noah içini çekti, aynı şeyleri hissettiklerini bilmek iyiydi. “Biliyorum. Ben de öyle hissediyorum. Ama hiçbir yere gitmeyeceğime dair sana söz verebilirim.” Bir süre bekledi, onunla göz göze gelmek için geri çekildiğinde kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki kendini biraz kötü hissetti. *İşte geliyor...* “Seni seviyorum.”

Eden’in gözleri şaşkınlıkla kocaman olduğunda Noah’nın kalbi yine hızlandı. O işkence dolu anda sonsuza kadar onu bekletecekmiş gibi hissetmişti. Fakat sonra onu öpmeye başlamış, kollarını sıkıca boynuna sarmıştı. Noah da onun öpücüğüne karşılık verdi, içindeki karmaşaya rağmen onun dudaklarını reddedemiyordu. Bu ne anlama geliyordu? Eden da...

Eden geri çekildi. “Ben de seni seviyorum ahbap.”

Su katılmamış bir sevinç hisseden Noah bir kahkaha attı ve Eden’ı tekrar kendine doğru çekti. Onu sert ve derin bir şekilde öperken elini başına götürüp ipek gibi saçlarının arasına daldırdı. İtiraf edemeyeceği kadar uzun süreden beri onun saçlarının yastığının üstüne dağılmasını hayal ediyordu. Eden dudaklarının altında inlediğinde Noah’nın kasları gerildi ve kan akışı yön değiştirerek tek bir bölgeye doğru gitmeye başladı. Noah sakin olmaya çalışıyordu. Gerçekten. Ama Eden harika kokuyordu, tıpkı portakallı çikolata gibi. Ayrıca harika hissettiriyordu, öyle yumuşak ve sıcak...

Ah, Tanrı aşkına.

Noah, Eden’ı altına yatırdı ve dudaklarını gönülsüzce bırakıp boynuna küçük öpücükler kondurmaya başladı. Eli beline kayd, oradan bacağının arkasına kayıp kalçasını tuttu ve onu kendine iyice yasladı.

“Noah,” dedi Eden soluk soluğa. Ve onun dudaklarının arasından adını *bu şekilde* duymak tüm kontrolünü kaybetmesine neden oldu. Saçma sapan aşk sözcükleri mırıldanmaya başladı. Bunlar, bir kıza söyleyeceğini aklına bile getiremeyeceği –bunu ne kadar uzun zamandır hayal ettiği ya da ona ihtiyacı olduğu gibi– şeylerdi. O böyle anlarda her zaman sessiz bir tipti ama Eden’layken farklıydı. Başına gelen onca şeyden sonra kendisini hayatından bile çok seven birinin olduğunu bilmesini istiyordu Eden’ın.

Ondan biraz uzaklaştı ve birbirlerinin dudaklarına doğru nefes aldılar. “Eden,” diye homurdandı onun tişörtünün alt

kısmına uzanırken. Gözleri bir sorun olup olmadığını soruyordu.

Eden cevap olarak tişörtünü sıyırmaya başladı ve Noah'nın öpmek için kendini tutamadığı düzgün, harika karnını ortaya çıkardı.

Kapının hızla açılma sesini duyunca birden ayrıldılar ve Val'in rahatsız olmuş bakışlarını gören Noah üstüne bir yastık çekti.

Eden hayal kırıklığıyla pufladı. "Kapısı kilitlenebilen bir oda bulmamız lazım."

YİRMİ İKİNCİ BÖLÜM

Mutluluk Diyarından Sökülüp Alınmak

Eğer Eden o anda o kadar arzulu, o kadar rahatsız ve o kadar hayal kırıklığı yaşamamış olsaydı Val'in uygunsuz bir anda onları bölmesi karşısında bir kahkaha atabilirdi. Sonra Val'in yüzündeki bakışı gördü ve olayın tüm komikliği uçup gitti.

Bir sorun vardı.

Büyük bir sorun.

Olduğu yerde doğruldu ve gözlerini kocaman açarak sordu. "Neler oluyor?"

Val'in çenesi öfkeyle gerildi. "Tobe ve Cameron."

Bu iki kelime kalbini hızlandırdı ve karnında hastalıklı bir korku hissi belirdi. "Ne olmuş onlara? Neredeler?"

"Birlikte dışarı çıkmışlardı," dedi Val homurdanır gibi. "Az önce bir mektup aldık... Teagan'dan."

Eden geriye doğru düştü. Sanki yatak, altından çekilip alınmıştı. Hissiz bir şekilde etrafına bakınırken gözleri yaşarmıştı. Kimsenin bir şey söylemesine gerek yoktu. Neler olduğunu tam olarak anlamıştı ve duyduğu haberi Tobe'un halısına kusmak istiyordu.

“Kendinize çekidüzen verin ve aşağı gelin,” diye emir verdi Val. “McLeish ve Cameron'ın annesi burada.”

Eden, Noah'ya hiçbir şey söylemeden, içi suçlulukla dolu bir halde odadan çıkarken, arkasından telafi edeceğini seslenen Noah'yı duymazdan geldi.

Alt kattaki gerilim dayanılmazdı. Odadaki bir sürü endişeli yetişkinin baskısı Eden'in bağrına bir taş gibi oturmuştu. Cyrus'ın olanları anlatmasını dinlerken tüm bedeni sessiz bir öfkeyle sarsılıyordu. Teagan mektupla beraber, Tobe ve Cameron'ı Tollcross denilen bir yerin yakınlarındaki terk edilmiş, eski bir gece kulübünde tutsak ettiğinin fotoğrafık bir kanıtını yollamıştı. Burası evden sadece on beş dakika yürüme mesafesindeydi. Kendini beğenmiş pislik. Teagan değiş tokuş yapmak, onları verip Eden'ı almak istiyordu ve yalnız gelmesini söylemişti. Eden, kuzeniyle yüzleşmek için tamamıyla hazırıldı.

Karnının sıkıştığını hissetti. Eğer o sapık, pis ellerini arkadaşlarına sürerse Teagan'ı gebertirdi!

Bunu tahmin etmeliydi. Onun kendisi için geri geleceğini bilmeliydi. Aslında *biliyordu*. Derinlerde bir yerde. Ve şimdi sevdiği insanları tehlikenin ortasına atmıştı.

Onu geberteceğim.

Sonunda Eden'in, Teagan'la başa çıkacak kadar güçlü olduğuna ve bunu yapması için ona izin verilmesine karar verildi. Diğerleri de kulübün etrafını saracaktı ve Tobe'la Cameron'ın güvende olduğunu gördüklerinde içeri girip Eden'a yardım edeceklerdi.

Noah öfkeliydi. Cyrus onun kendileriyle birlikte gitmesine izin vermemiş, bunun yerine evde kalıp Mhairi, Alison ve McLeish'in çocuklarına göz kulak olmasını söylemişti.

"Eden için hissettiklerin çok yeni şeyler ve bunların seni tehlikeye sokabileceğini düşünüyorum. İkinizi de. O anda doğru düzgün düşünemezsin çünkü."

Eden'i oraya onsuz yollamasının imkânı yoktu. "Ben de geliyorum."

Cyrus'ın yüzü sertleşti. "Yapma Noah."

"Eğer biraz düşünürsen..."

"Noah, lütfen." Eden birden yanında belirmiş ve onu yatıştırmak için elini koluna koymuştu. "Tobe ve Cameron'ı geri almalıyım ama eğer birbirimizle ilgili endişelenmekle meşgul olursak bunu yapamam. Ben iyi olacağım. Yanımda Cyrus ve Val olacak. Bu yüzden lütfen burada kal ve Mhairi'yle Alison'a göz kulak ol. Birisi de onları korumalı."

Noah hissettiği bunaltıcı paniği yutmak istermiş gibi yutkundu. Eden'in o ruh yiyiciyi nasıl alt ettiğini hatırlamalıydı. O harikaydı. Bunu unutmamalı ve onun yeteneklerine güvenmeliydi. Söylemesi kolaydı tabii. Noah içini çeke-

rek isteksizce başını salladı. İnancı vardı. “Gidin.”

Eden evden ayrıldığında Noah’nın dudakları ondan aldığı küçücük öpücük yüzünden hâlâ karıncalanıyordu. Bakışlarını kapıya dikti ve onun peşinden koşmamak için kendini zorladı.

“Âşık olmanın harika dünyasına hoş geldiniz, Bay Valois.” Mhairi Douglas ona hüzünlü ve endişeli bir şekilde baktı. “Aşk bizi hayal bile edemeyeceğimiz pek çok yönde değiştirir.”

Onun bu bilgeliği için doğru ruh halinde olmayan Noah sadece saklamaya çalıştığı korkuya yoğunlaşmıştı. “Eden harika bir savaşçı, Mhairi. Tobe çok kısa bir süre içinde tek parça halinde eve gelecek.”

Yüz hatları gerilmiş olan Mhairi başını salladı. “Buna inancım var.”

YİRMİ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

Doğru Kart

Eğer bu herhangi bir şekilde mümkünse, Eden tüm şehrin kendisiyle birlikte endişelendiğini hissediyordu. Geceye bir sessizlik hâkimdi ve trafik normalde olduğundan daha sessizdi. Barların dışından havada yankılanan kahkahalar duyulmuyordu. Etrafta sadece serin ilkbahar havasında birbirine sokularak ilerleyen ve Tollcross'a doğru yürümeye çalışan göz korkutucu grubun yanından geçerken fısıldaşan insanlar vardı. Ve Eden bunun sadece hayal gücü olup olmadığını bilmiyordu ama etrafta mide bulandırıcı bir bakır kokusu olduğuna yemin edebilirdi. Tıpkı ıslak bozuk para kokusu gibi. Tıpkı kan kokusu gibi. Val'in onun için seçtiği siyah yağmurluğuna daha da sıkı sarındı ve sonra bunun, beline astığı Katana'yı gizlemesi gerektiğini düşünerek biraz serbest bıraktı. Midesi dalgalanır gibi ol-

maya başlamıştı. Odaklanmaya çalıştı ama geçen bir saatte öyle çok şey olmuştu ki şimdi kafasının, yüzlerce vızıldayan arı tarafından istila edilmiş gibi olduğunu hissediyordu.

Hayatı bundan sonra böyle olacaktı. Bir dakika önce Noah'yla öpüşürken bir dakika sonra birisini kurtarmak için koşacaktı. İnsanları. Önemsemediği kişileri. Mary ondan uzaklaştığında dudağını ısırды. Oturma odasına girdiğinden beri Cameron'ın annesi ona soğuk bir küçümsemeyle bakıyordu. Onu suçluyordu. İyi. Eden'in suçlanması *gerekiyordu*. Onlarla kedi-fare oyunu oynamakta olan kişi kendi kuzeniydi. Eden onu alt etmek için öylesine hazırды ki... Bu sadece onun Tobe'la Cameron'ı almış olmasıyla ilgili değildi; bu, onun yapabileceği şeyleri bilmesiyle ilgiliydi. Etrafta onun gibi bir ruh yiyicinin dolaşmasına izin veremezlerdi. O, su katılmamış kötülüktü ve çok güçlüydü.

Tobe'a dokunmamış olsa iyi eder. Eden teninin öfke ateşiyle yandığını hissetti. Tedbirli bir şekilde, yanında yürümekte olan Christopher ve Alison'a baktı; ikisinin de yüzü solgundu ve yüz hatları korkuyla gerilmişti. Onlar Eden'a çok iyi davranmışlardı. Bu yüzden kendilerini kötü hissetmelerine hayatta izin vermezdi. *Auld Toll* adlı bir barın yanından geçerlerken kasları gerildi ve kalbi hızlanmaya başladı. Noah evde kaldığı için içi rahattı. Cyrus haklıydı. Birbirleri için olan hisleri çok yeniydi. Bunun gibi bir şey, birlikte başa çıkmaları için çok büyüktü. Eden kendi ürpertici ilişkilerini bile nasıl idare edeceklerinden emin değilken avı nasıl idare edecekti? Tobe'un yatağında yaşanacak olanlar

onu şoka sokmuştu. Noah deneyimliydi, Eden bunu biliyordu; tüm kahrolası savaşçı toplumu bunu biliyordu. Ama Eden deneyimsizdi. Ve ona hissettirdiği şeye rağmen, o anda kapılıp gitmesine rağmen, yapmakta oldukları şey bölündüğünden dolayı bir yönden memnundu. Noah'yla birlikte olmaya hazır değildi. Ya da bir başkasıyla. İşleri biraz yavaştan almaları gerekiyordu.

Önünde, hiç de yapmak istemediği bir konuşma vardı yani.

Tobe ona delirdiğini söyleyecekti.

Benim ilk seferim Irak'ın bir Mp3 çalar markası olduğunu düşünen bir çocuklaydı. Eğer ayağının dibinde dolaşan Noah Valois gibi biri varsa o zaman derim ki kendini bırak ve onun sana kafasına göre fena şeyler yapmasına izin ver.

Arkadaşını düşününce kalbi paramparça olmuştu sanki.

“Durun.” Cyrus’ın sesini duyunca Eden döndü ve onun boş bir yan sokağın başında durduğunu gördü. Herkes oraya toplanınca Eden dikkatli bir şekilde anacaddeye baktı. Eğer birisi onları görürse iyi bir şeylerin peşinde olmadıklarını anlardı. “Kulüp köşeyi dönünce. Kırmızı kapı, Eden.”

Hepsi de umutlu bir şekilde ona baktı. Eden derin bir nefes alıp bakışlarına karşılık vermeye, onlara sessizce bunu yapabileceğini söylemeye çalıştı.

Bunu yapabilirsin.

Daha önce Teagan’ı birkaç kere alt etmişti ne de olsa.

Cyrus elini rahatlatıcı bir şekilde onun omzuna koydu.

“Planımızı unutma. Hepimiz buradayız.”

Eden kararlı bir şekilde kafa salladıktan sonra onu görebilecek herhangi birinin gözünü yanıltmak için doğaüstü hızını kullanarak uzaklaştı. Birkaç saniye sonra kuytu bir arka sokaktaki kırmızı bir kapının önünde duruyordu. Bir kez daha derin bir nefes aldı, geri çekildi ve tekmeyle vurarak kapıyı menteşelerinden ayırdı.

Sonra irkilerek etrafına bakındı. Bayağı yüksek bir ses çıkmıştı.

Hızla içeri girip gözleriyle karanlığın içini aradı. Birkaç basamaklı bir merdivene takılıp tökezleyince, “Aferin, hiç dikkat çekmiyorsun,” diye fısıldadı kendi kendine. Sonra duvarı bulup tutundu ve dengesini kazandı. Kulaklarını dikti ve herhangi bir ses geliyor mu diye dinledi. Tobe ve Cameron’ın ya da Tanrı saklasın Teagan’ın sesi geliyor mu diye. Hiçbir şey yoktu. Gözleri gölgelere alıştığında dar koridoru takip etti, bir köşeyi döndü ve kocaman bir dans salonuna girdiğinde önüne ışık yayıldı.

Etraf ürkütücü bir şekilde sessizdi.

Çok sessiz.

Ayak sesleri duvarlarda yankılanırken kalp atışları da bu sese katılıyordu. Aklına korkunç bir düşünce gelmeye başlamıştı; bunu aklından de fetmeye çalışsa da başaramıyordu.

Burada kimse yoktu.

Etrafında dönerken gözlerinde öfkeli gözyaşları belirdi. “Noah,” diye fısıldadı.

Noah mutfaktan gelen şangırtı sesi karşısında donup

kaldı. Gergin bir sessizlikle oturan Mhairi ve McLeish'in çocukları kısık gözlerle Noah'ya döndüler. Onlar bir şey söyleyemedi önce Noah parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmalarını işaret etti.

Kalp atışlarını sakinleştirdi, kaslarını gevşetti ve her şeye hazırlıklı bir halde, yeni seçimi olan geniş kılıç Kaskara'yı eline aldı. Bu, Christopher'ın favorisiydi ve Noah onunla idman yaptığında bunun nedenini anlayabilmişti. Bu kılıcı sırtına dik bir şekilde koyarak ceketinin altına nasıl saklayabildiğini fark edince kullanmakta olduğu Lakonia kılıcı yerine bununla devam etmeye karar vermişti. Kaskara'yı kullanmanın ayrıntılarını üç saatte öğrenmiş ve Christopher'la yaptıkları ilk idmanın sonunda onu bu kılıçla yenmişti. Koridorun sağını ve solunu kontrol ederek sessizce mutfığa doğru ilerlerken, avucunun içindeki kılıcın ağırlığı onu rahatlatıyordu. Mutfağın ışığı açıktı ve Noah bunu evden birinin açık bırakıp bırakmadığından emin değildi. Fakat oraya yaklaştıkça havada bir şeyler hissetmeye başlamıştı.

Yalnız değillerdi.

Mutfak boştu ama Noah odanın karşı tarafına yürüdü ve bahçeye bakan pencereden dışarı baktığında, bahçeye düşen loş ışıktaki, Teagan'ın yanında iki ruh yiyici korumayla birlikte, yüzünde zafer dolu bir ifadeyle ona baktığını gördü.

Ağızları bantlanmış, el ve ayak bilekleri sıkıca bağlanmış olan Tobe ve Cameron da onun önünde dizleri üstündeydi. Serin gece havasına adım atıp da yaralarından akan kanın kokusunu aldığı anda içi öfkeyle doldu. İkisi de çok fena

dövülmüştü. Öfkesine hâkim olmaya çalışarak etrafa bakındı; keskin gözleri, onları izleyen herhangi bir komşu olup olmadığını kontrol ediyordu. Sonra onlara tekrar baktı ve Tobe'un yüzündeki açık bir yarayı gördüğünde irkildi. Teagan onu yakın zamanda dövmüş olmalıydı; Neithler, Ankhlar kadar hızlı iyileşmezdi ama insanlardan daha çabuk iyileşirlerdi. Bu iki İskoç'un yaraları taptazeydi.

“Seni aşağılık köpek,” dedi Noah sinirle Teagan’a. Bir yandan da kılıcının ucunu yerdeki çimenlere sürtüyor, intikam ateşiyle dolu gözlerle ona bakıyordu. Kaskara’sını kaldırıp Eden’in mide bulandırıcı kuzenine doğrulttuğunda içi birden bir ürpermeye doldu. Eden’in uzun süre bu pislikle yaşamasına izin verdiğine inanamıyordu. “Oyunun nedir Winslow?”

Teagan sırıttı. Garez ve delilikle dolu pis bir gülüştü bu. “Notumu aldınız. Tatlı nişanlım ona oynadığım küçük oyunu şimdiye kadar fark etmiştir. Senin burada olmansa sadece... muhteşem bir ikramiye.”

Noah sakinleşmeye çalıştı. Başka ruh yiyicilerle karşılaştığında oldukça rahat olabiliyor, odaklanabiliyordu. Ama bu adam... Bu adam, Eden’ı almakla ve mümkün olan her şekilde kötü emellerine alet etmekle kafayı bozmuştu. “Yani olay nedir?” diye sordu oldukça ağırbaşlı bir ses tonuyla; bu, kendisiyle gurur duymasını sağlamıştı.

“Ben aptal değilim seni küçük pislik.” Teagan ona sırıttı. “Eğer Eden’ı burada, bu şehirde almaya çalışırsam çizmeyi aşmış olacağımın farkındayım. Ayrıca şimdi aklıma

geldi de, onun bu ikisi için Cyrus'ı bana vereceğinden pek de emin değilim." Bağlı ağızlarıyla homurdanan Tobe ve Cameron'ı tekmeledi.

Noah kılıcının kabzasını sıktı. "Kıza bir daha dokunursan seni gebertirim."

Teagan yanındaki iki ruh yiyiciye kafa sallayınca ikisi de birer adım öne çıktılar. "Fakat sen, Noah Valois... maalesef küçük sürtük nişanlığımın benim arkamdan seninle takıldığı gibi bir hisse kapıldım. Bu yüzden eğer seni Amerika'ya götürürsem Eden'in seni kurtarmak için geleceğini biliyorum." Ona göz kırptığında Noah birden onun ne yapmak üzere olduğunu anladı ve kötü hissetmeye başladı. "Eğer işe sen dahil olursan Cyrus onu durduramaz. Böylece Eden koşa koşa gelir, ben de istediğimi almak için seni kullanırım. Sen serbest kalırsın ve ben Eden'i alırım; böyle olunca da Cyrus başına gelecekleri anlar. Hepimiz kazanırız."

Noah burnundan soluyarak savaşmaya hazır bir şekilde kılıcını kavradı. "Git kendini becer Winslow."

"Ah, işte. Senin böyle inanılmaz kaba bir şey söyleyeceğini düşünmüştüm," Teagan başını iki yana sallayarak cık cıkladı. "Bu yüzden yanımda teşvik ediciler getirdim."

Noah'nın korktuğu oldu ve ruh yiyiciler ona saldırmadı. Bunun yerine ikisi de bıçaklarını çıkartıp Tobe'la Cameron'a döndü. Gözlerini bu iki koca adamın üstünde gezdiren Noah'nın beyni, onları geçip Teagan'a ulaşmanın ne kadar süreceğini hesaplamaya başladı. Adamlardan biri bıçağını uzatıp Tobe'a geçirmek üzereyken Noah çakısını almak için ce-

bine uzandı. Hızlı bir hareketle çakıyı açıp ruh yiyicinin eline batırdı. Koca adam haykırarak kılıcını düşürdü ve tam Noah yanına yaklaşmışken ona döndü. Noah, Kaskara'sıyla ruh yiyicinin gövdesine dikey bir çizik attığında, canavarın gömleği kana bulandı. Ruh yiyici yarayı fark bile edemedi Noah kılıcını tekrar kaldırdı ve pisliğin kafasını gövdesinden ayırdı. Diğer ruh yiyicinin kendisine doğru geldiğini hissedince arkasına doğru salladığı kılıcın, adamın karnına girmesinin etkisini ve titreşimini elinde hissetti. Tam zafer kazanmış bir şekilde kılıcını adamdan çıkarıp işini bitirecekti ki kolunun üst tarafında tanıdık, sinek ısırması gibi bir şey hissetti. Korkuyla arkasına döndü ve Teagan'ın gülümseyerek iğneyi çıkardığını gördü.

“Endişelenme. Ben onurlu bir adamım. Bu ikisi serbest kalabilir. Fakat ikimizin yakalaması gereken bir uçak var.”

“Seni aşağılı...”

Noah sözlerinin geri kalanını ve her şeyi unuturken Teagan'ın yüzü bulanıklaşmaya başladı. Ölümcül zehrin etkisiyle karanlığa doğru düşerken, Teagan'ın sözlerini duydu. “Şimdi, almak için geldiğimiz şeyde sıra. Hadi, büyükanneyi kapıp gidelim.”

YİRMİ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

Karanlık Taraf

Altı saat olmuştu ve Teagan, Noah ve Mhairi'den hâlâ hiçbir iz yoktu. Gitmişlerdi.

Eden, Teagan'ın arkasında bıraktığı notu avucunda öylesine sıkıyordu ki parmak eklemleri bembeyaz kesilmişti. Teagan'ın onları kandırdığını anlar anlamaz hızla eve dönmüş ama çok geç kalmışlardı. Tobe başlarına gelen şey için küfürler ederken Alison, onunla Cameron'ın yaralarını temizliyordu. Eden odaya girdiğinde gözleri çılgınca Noah'yı aramış ve Alison ona bir not verdiğinde hiç şaşırılmamıştı.

Selam Paradise,

Görüşmeyeli uzun zaman oldu. Pisliklerle beni aldatmış olsa bile nişanlımı özledim. Ah, pislikten bahsetmişken, seninkini, yani Noah'yı ve yaşlı kızı aldım. Onları geri istiyor musun? O zaman eve, Amerika'ya git güzelim. Değersiz Cyrus'ın evindeki kapıcı kulübesine komutlarımı bıraktım.

*Seni görmeyi dört gözle bekliyorum bebeğim. Seni özledim.
Öptüm, Teagan.*

Sadece bir telefonla, Cyrus'ın evine Eden için bir paket bırakılıp bırakılmadığını öğrenmişlerdi. Bilgiyi aldığı anda Cyrus öyle endişeli bakmıştı ki, Eden dizlerinin arkasına bir tekme yemiş gibi olmuştu. Neredeyse yere yıkılacaktı.

Etrafındakiler bu konuda telaşlanırken Eden avazı çıktığı kadar bağarmamak için kendini zor tutuyordu. Tobe ve Cameron kaçırıldığında Eden korkmuş ve kızmıştı.

Ama Noah...

Eden öfke ve dehşetle doluydu. Onu kaybedemezdi. Önce Stellan, şimdi Noah. Hayır. Teagan'ın Mhairi'yi de yanında götürmesinin nedenini kimse bilmiyordu. Yani, Eden bilmiyordu. Cyrus'a bunun nedenini sorduğunda onun gözlerindeki bastırılmış endişe hiç hoşuna gitmemişti ama Cyrus ona sakin olmasını, Teagan'ın kadını muhtemelen ekstra önlem amacıyla almış olduğunu söyledi.

"O senin Mhairi'yi asla ona bırakmayacağını biliyor, Eden. Sadece temellerini güçlendiriyor."

Eden ona inanmak istemişti ama biliyordu, Cyrus'ın ona söylemediği bir şey olduğunu biliyordu işte. Noah'nın kaçırılması yüzünden hissettiği öfke onu sorgulama yapmaktan alıkoyuyordu. Bu çok yorucuydu ve Cyrus bir şeyi kendine saklamak istediği zaman oldukça kararlı olurdu.

"Eşyalarımız toplandı mı?" diye sordu Eden içeri giren Val'e cırtlak bir sesle.

Akıl hocası kafa salladı. "Eğer hoşça kal demek istersen Tobe uyanık."

Küfür ederek haykırmaları bittiğinde Tobe bitkin bir şekilde yığılıp kalmıştı. Annesi eve gidip biraz uyuması için ısrar etmeye başlamadan önce Cameron sürekli onun başında durmuştu. Sonra Eden hızlıca ona sarılmıştı; onun iyi olmasına sevinirken, ayrılacak olmalarından dolayı üzgündü.

Tobe'a nasıl veda edeceğini bile bilmiyordu.

"Selam," dedi October nazik bir sesle, Eden odasına girince. "Gidiyorsunuz."

Eden başını salladı, çenesini iyice sıkmıştı. "Mhairi ve Noah'yı almış."

Gözlerinde bir kıvılcım oluşan Tobe, gözyaşlarını tutmayı başardı. "Biliyorum. Cyrus anne ve babamın sizinle gelmesine izin vermemiş." Tobe hıçkırıklara boğuldu. "Onu geri getir Eden. Lütfen."

Boğazına hapsolmuş yakıcı gözyaşlarını tutan Eden, kararlı bir şekilde yanıt verdi. "Getireceğim."

Tobe başını sallayarak korkmuş ve yorulmuş bir halde yastıklarına gömüldü. "Noah dövüşmeye çalıştı, Eden," diye temin etti onu. "Onun sana bunu yapmasına izin vermeyecekti ama kahrolası herifin yardımcıları vardı ve daha Noah ne olduğunu anlayamadan iğneyi ona batırdı. Sonra Mhairi'yi aldı ve bizim yapabileceğimiz hiçbir şey yoktu. Annem savaşmaya çalıştı ama onu öldürebilirlerdi."

"Noah bir tanesini halletmiş gerçi," diye fısıldadı Eden, arka bahçede buldukları cesedi düşünerek. Eğer komşulardan biri bir şey gördüyse –ki bu hiç sürpriz olmazdı– McLeish'in bunun üstünü kapatmak için uğraşması gerekecekti. *McLeish*. Eden bu adamı hâlâ çözememişti.

Bu önemli değildi.

Noah ve Mhairi'yi geri almaktan başka hiçbir şey önemli değildi. Görüşü kırmızı bir bulutla kapandı.

Tobe kaşlarını çatı. "Eden, seni hiç böyle görmemiştim. Bu korkutucu."

"Korkutucu hissediyorum."

İçi yaralı, kemikleri kırılmış gibiydi. Kanının öfkeyle alevlendiğini hissetti; damarlarında öyle hızlı dolaşıyordu ki sanki dışarı çıkmak istiyordu. İçinde tekrar bir çirkinlik belirmişti. dönüşümünden sonra kaybolacağını düşündüğü çirkinlik.

"Onu geri alacaksın Eden."

Eden gergin bir şekilde başını salladı. "Ve sonra Teagan'ın kafasını kendi ellerimle koparacağım."

"Sanırım bunda ciddisin."

Eden hızla ona doğru yürüdü, öfkesi tarafından itiliyordu. "Sana dokundu mu?"

Tobe yutkundu. "Karşı koyamayacağım bir şey değildi."

"Tobe?"

"Bana vurdu ama başka kötü bir şey yapmadı. Yani rahatlayabilirsin."

Hissettiğı rahatlamayla ciğerlerindeki havayı boşaltana kadar bu düşüncenin onu ne kadar rahatsız ettiğini fark etmemişti. "Yine de onu geberteceğim."

"Benim için de bir kere batır."

Eden hüzünlü bir şekilde gülümsedi ve eğilip ona sarıldı. "Tabii."

Tobe onu iyice sıktı. "Cameron ve ben birbirimizi koruruz Eden. İyi olacağız. Sen sadece büyükannemle Noah'ı kurtarmaya odaklan."

“Seni böyle bırakmaktan nefret ediyorum.”

Tobe onu geri iterek saçmalama dermiş gibi baktı. “Git. Eğer yapabilseydim ben giderdim.”

Jet, Eden’in tüm duyguları için çok küçüktü. Bir ileri bir geri yürüyor, korkunun içine girmesine izin vermeyerek öfkesine yoğunlaşıyordu. Fakat o küçük ses kafasının içine sızıp duruyor ve Teagan’ın muhtemelen Noah’yı sırf bir Ankh olduğu için öldürdüğünü, yani Noah’nın Eden için önemli biri olmasının ölümünü garantilediğini söylüyordu. Peki ya Mhairi... Teagan ondan ne istiyordu?!

Sinirleri Eden’a resmen haykırıyordu.

“Eden, lütfen otur.” Cyrus içini çekti. Eden’in bu kadar üzgün olmasından dolayı acı çekiyormuş gibi görünüyordu. Val ise gözlerini dikmiş yere bakıyordu, kendi içine kapanmıştı. Tıpkı Eden gibi.

En sonunda nazikçe konuştu. “Alain’le Emmaline’i aradın mı?”

Cyrus başıyla onaylayınca Eden irkildi. “Biliyorlar.”

Ah kahretsin, şimdi bir de Noah’nın ailesiyle yüzleşmek zorundaydı. Kesinlikle onu suçlayacaklardı ve haksız da olmayacaklardı. Bu onun suçuydu. Teagan onun kahrolası ailesiydi ve bir Ankh olarak başlayacağı yeni hayatına aceleyle dalmadan önce onu halletmeliydi.

“Bizim nerede olduğumuzu nereden öğrenmiş?” dedi sertçe, kendini bir koltuğa atarak. Cyrus’ın ona zorla verdiği bir bardak suyu titreyen elleriyle tuttu. “McLeish mi söylemiş? O pisliği öldüreceğim.”

“McLeish değilmiş,” diye cevap verdi Cyrus sabırlı bir şekilde. “Christopher ve ben hainin kimliğini keşfettik. Bizim hiç haberimiz yoktu. McLeish’in de. şimdi o bu konuyla uğraşıyor. Fakat o hainin Teagan’ın seni bulmasıyla bir ilgisi yok. Onun kim olduğunu henüz öğrenemedim.”

Duydukları bir anlığına Eden’ı şoka uğrattı. McLeish’in onu yakalatmak isteyen kişi olduğundan çok emindi. “Kim-miş?”

Cyrus ve Val rahatsız bir şekilde bakiştılar. Sonra Cyrus gözlerini Eden’a çevirdi. “McLeish’in kız kardeşi Mary.”

şaşırtıcı bir şekilde, bu onu incitmişti. “Mary mi? Cameron’ın annesi mi?” Hayretle başını iki yana salladı. “Bana karşı çok iyiydi o.”

“Rol yapıyormuş. Kocasının ölümünden sonra tam olarak iyi olamamış ve Neithlerin seni eğlendirmesi ve dönüşümünde sana yardımcı olması düşüncesinden tiksiniyormuş. McLeish ona Cosmina’dan bahsedince denemeye karar verip kadınla iletişim kurmuş. McLeish’in şüpheleri varmış, bu yüzden onun peşine birini takmış. Birkaç tuzak hazırlamış ve Mary’nin iletişime geğtiği insanlardan biri sonunda McLeish’in adamlarından biri olmuş. Bu kanıtla birlikte... yani... Mary konusuyla ilgileneceğine söz verdi.”

“Bu kadar mı?” dedi Eden sertęe. “O kadın beni öldürmeye ęalıřtı ve McLeish bununla ‘ilgilenecek’ öyle mi?”

Val omuz silkti. “Bir defada yalnızca bir tek şeyle başa ıkabiliriz Eden. şu anda Noah ve Mhairi’ye odaklanmalıyız: McLeish ve kardeşiyle daha sonra ilgileniriz.”

Eden koltuğuna gömüldü ve boğazından yukarı bir hortununun yükselmeye başladığını hissetti. “Teagan’ı geber-

teceğim.”

“Birisi bunu yapmak zorunda,” diye mırıldandı Cyrus. “Sana olan takıntısı bitip tükenecek bir şey değil. İkinci avının, karşılaşacağın en zor av olmasından korkuyorum Eden.”

“Tabii,” dedi Eden cırtlak bir sesle. “Fakat düşündüğünüz gibi değil.”

Val’in, onun ses tonu karşısında rahatsızca kıpırdandığını duydu. “Ne demek istiyorsun?”

Onlara bakmak için başını çevirdiğinde, yüz ifadesini gördükleri anda ikisinin de yüz hatlarında oluşan endişeyi gördü. Onun hakkındaki gerçeği bilmeyi hak ediyorlardı. “Onu geberteceğim. Ve bundan zevk alacağım.”

YİRMİ BEŞİNCİ BÖLÜM

Cehennem, Cehennem, Tatlı Cehennem

Bu küçük pislikle ilk tanıştığı andan beri onu bu pozisyonunda görmeyi hayal ediyordu Teagan. Odanın karşısına bakınca elleri duvara bağlanmış haldeki Noah'yı gördü. Bu onu orada tutmak için yeterli değildi. bu yüzden Teagan ona tekrar yüksek miktarda potasyum klorür enjekte etmişti. Ankh'ın başı gevşekçe sarkıyor ve bileklerindeki demirler onu kan kırmızısı duvara bağlıyordu.

“Karnım tok olduğu için dua et Valois. çünkü şu anda korkunç bir şekilde lezzetli görünüyorsun,” diye sataştı ona Teagan. Bacaklarını üst üste atmış, Ryan'ın ona on sekizinci doğum gününde hediye ettiği dekoratif hançerle oynuyordu. “Patronun amcamı öldürdü. O benim için baba gibiydi.”

Noah zayıf bir şekilde öksürdüğünde Teagan onun sesinde saklı bir gülüş olup olmadığından emin olamadı. “Bööö.”

Diğer kelepçelerden, gırtlaktan gelen bir kıkırdama

duyduğunda içi öfkeyle doldu. Yaşlı Neith kadın, fesat bir şekilde gülümsüyordu. Teagan elindeki hançeri Noah'ya sokmak için hemen harekete geçti ama son dakikada kendini tuttu. Bu aşağılık herifi canlı tutmalıydı. "Senin yerinde olsam dikkatli olurum. Senden sadece sen olduğun için nefret ediyorum zaten ama o pis ellerinin benim olana dokunmuş olması, özleyeceğinden emin olduğum malum şeylerini kesmek istememe neden oluyor."

Teagan tatmin olmuş bir şekilde, başını zorla kaldıran Noah'ya baktı. O tuhaf menekşe gözleri zehrin etkisiyle koyu bir şekilde parlıyordu. "Beni öldürsen iyi olur çünkü senin ona dokunmana izin vermektense ölmeyi tercih ederim."

Onun öfkesini görünce sinirleri yatışan Teagan bir kahkaha attı. "Kuzenimle tanıştın mı? Uzun boylu, siyah saçlı, dolgun dudaklı, ölü bakışlı." Kıkırdadı. "Katır kadar inatçı. Bir karar verdi mi ona yapışıp kalır. Şimdi de hayatını seninkiyle takas etmek için buraya geliyor ve onu durduracak hiçbir şey yok. Bu da şu anda senin yaşıyor olmanı sağlayan tek şey."

Noah şimdi hiç şüphesiz ona gülüyordu. Teagan pişman olacağı bir şey yapmadan önce elindeki hançeri yanındaki masaya koydu. "O senden nefret ediyor seni hasta, aşağılık herif. Benim için geliyor olabilir ama ona dokunmana izin vermeden seni gebertir."

Rahatsız bir şekilde kıpırdanan Teagan, cevap vermemek için kendini zor tuttu. Eden'la dövüleceğini biliyordu; tamamen aptal değildi herhalde. Ama onda kimsenin bilmediği bir şey vardı. Bir zıt tedavi. Yeni Eden'ı onunla birlikte olmak için zorlayacak değildi. Hayır, onu geri ala-

cak ve gözlerinin tekrar griye dönmesini izleyecekti. Ve işin hallolduğundan emin olmak için takviye yardım da almıştı. Noah'ya küstahça ve sinirli bir şekilde sırttı. "Eden ona söyleneni yapacak, yoksa dünyayı hepinizin başına yıkarım."

"Eden,

Boston'a çabucak vardığını görmek güzel. Eğer seni tanımasaydım bu küçük pislik için bir şeyler hissettiğini düşünürdüm. Canım yanıyor, Eden. Kendime hâkim olamıyorum. Ben kıskanç bir tipim. Ama endişelenmene gerek yok, istediğimi nasıl elde edeceğimi de biliyorum. Bu yüzden ne küçük savaşçı çocuğu ne de yaşlı bayanı öldürdüm... henüz. Eve gel, Eden. Noah'nın hesabını kaputmadan gel. (Tüm bu yaygaranın nedenini öğrenmek istiyorum da.) Ah... yanında Cyrus ve Valeria'yı da getir. Başka birini de getirmeye ve bana kazık atmaya kalkarsan anlarım. Beni kandırırsan bebeğim, sizin çocukla Neith'i öldürmek zorunda kalırım. Ve onlara Ryan Winslow stilini uygularım. Sanırım ikimiz de bunu istemeyeceğini biliyoruz.

Çabucak gel. Acıkmaya başlıyorum.

Öptüm, Teagan."

Eden mektubu sesli bir şekilde okumayı bitirdikten sonra Noah'nın anne babasının bakışlarına karşılık vermeye zorladı kendini. Emma ağlamamaya çalışıyordu. Diğer taraftan Alain, Eden'a dalmamak için kendini zor tutuyormuş gibi görünüyordu; ona son bir defa daha katıksız bir öfke ve suçlamayla baktıktan sonra, Cyrus'ın evindeki pek çok oturma odasından birinde oturduğu koltuktan fırladı ve hızla odadan

çıktı. Kapıyı öyle hızlı çarpmıştı ki kaplamanın parçalandığını duymuşlardı.

Eden irkilerek Cyrus'a bir bakış attı. Koruyucusu, endişelenmemesini söyler gibi başını nazikçe iki yana salladı. Ama Eden çok endişeliydi. Teagan, Noah'yla Mhairi'yi Winslow Malikânesi'nde tutuyordu.

Bir daha asla ayak basmayacağına yemin ettiği yere dönmek zorundaydı şimdi.

Noah ve Mhairi'ye bakıp durmak sıkıcı olmaya başlamıştı. Bu yüzden Teagan tekrar üst kata çıktı ve her şeyin yerli yerinde olduğundan emin oldu. Koridorda yanından geçtiği ruh yiyicileri başıyla selamlayarak arka taraftaki oturma odasına gitti. Odanın balkona ve ötesindeki bahçelere giden Fransız stili kapıları açıktı. Arazinin kuzey bölgesinin en sonunda bir helikopterle pilotu, Teagan'ın planlarının meyve vermesini bekliyordu.

Şu anda Eden ona doğru geliyor olmalıydı. Kolunun iç tarafında, izleme cihazının konulduğu yerdeki şişliğe dokundu ve adamlarının her birindeki iğneleri düşündü. Cyrus ve Valeria'ya yetecek ve onları Heyet'e götürecek helikoptere bindirmesini sağlayacak miktarda zehri vardı. Heyet'in elinde Mezopotamyalı Darius'ı çekecek yemler olacaktı ve Teagan da Eden'ı alacaktı. Eski Eden'ı.

Tek üzüldüğü şey, aşağıdaki küçük pisliğin buradan sağ kurtulacağını bilmektir.

YİRMİ ALTINCI BÖLÜM

En Büyük Korku

Salton'a vardıklarında, gökyüzü yarılmış da bütün suyunu boşaltıyormuşçasına yağmur yağıyordu. Damlalar arabanın kaputuna kurşun gibi çarpıyor ve iki refakatçisiyle Eden'in arasındaki gergin sessizliği dolduruyordu. Eden, ailesinin malikânesinin kapıları açılırken titrememeye çalışıyordu. Yoldaki çakıllar arabanın tekerleklerinin altında tanıdık bir ses çıkararak ezilirken gözlerini sıkıca kapattı, derin bir nefes aldı ve kendini kâbuslarındaki sahneye geri dönmek için hazırladı. Nemli gece havasına adım atınca burnu elektrik hakkında uyarıcı metalik bir kokuyla dolan Eden, son kez Cyrus'a soru sorar gibi baktı. Cyrus ona güvenmesini söyler gibi başını salladı.

Deniyordu ama her şey çok çılgınca geliyordu.

Cyrus, Teagan'ın isteklerine harfî harfîne uymuştu. Yanlarında ne başka savaşçılar ne de takviye vardı. Sadece üçü, bir tuzak olduğu kesin olan şeye doğru yürüyorlardı. Teagan'ın, Eden'in yanında Cyrus ve Val'i de istemesi Hü-

kümdar'ın alarm zillerinin çalmasına yol açmıştı. Cyrus, Heyet'in de işin içinde olduğundan ve Teagan'ın, Cyrus'la Val'i ağına çekmek için Eden'ı yem olarak kullandığından oldukça emindi. Bunu ona söylediğinde Eden koruyucusuna karşı gelmişti. Daha önce hiç yapmadığı bir şeydi bu. Noah ve Mhairi'nin hayatlarının onun yüzünden tehlikede olması zaten yetiyordu. Bunun üstüne bir de Çember'in en önemli iki üyesi olan Cyrus ve Val'in de ölümlü düşmanlarının eline düşmelerinin sebebi olmak istemiyordu.

Fakat Cyrus soğuk ve sakindi ve ona refakat etme konusundaki kararından vazgeçmemişti. Eden onun, kendisinin bilmediği ne haltlar bildiğini merak etti.

Yüksek sesle nefes alıp verdi. Katana'sı olmadan garip bir şekilde çıplak hissediyordu. Ön merdivenleri çıkan Cyrus ve Val'i takip etti. Evin kapısı ardına kadar açıktı. Çift kanatlı kapının ötesindeki antrede dikilmiş, kendilerine sırtmakta olan Teagan'ı görebiliyorlardı.

Eden tıpkı sinir bozucu, hilekâr avını alt eden bir jaguar gibi onun üstüne atlamamak için, sahip olduğu öz kontrolün her bir parçasını kullanmak zorunda kaldı. Cyrus hiç tereddüt etmeden, hiç korkmadan, yanındaki Val'le birlikte içeri girdiğinde Eden da koruyucusu gibi kontrollü ve güçlü olmaya çalışarak onun peşinden gitti. Birden koridordan ve etraftaki odalardan çıkan ve onları siyah takım elbiseli canavarlardan oluşan bir duvarla çeviren otuz ya da daha fazla ruh yiyici yüzünden antrenin parlak beyaz ışıkları anında loşlaştı. Eden onlara bakarak dudaklarını büktü. *Siyah Giyen Adamlar*'daki oyunculara benziyorlardı.

Aptal görün ya da görünme, Eden, diye fısıldadı kendi

kendine, *bunlar sizin sayınızı fena halde aşıyor*. Gözlerini adamların üstünde dolaştırdı ve kılıcı yokken saldırmanın en iyi yolunun ne olacağına karar vermeye çalıştı.

“İyi görünüyorsun bebeğim.” Teagan ona gülümsediğinde Eden ondan korkmadığını göstermek için ona doğru ilerledi. “Göz rengin hakkında pek emin değilim ama kısa süre sonra bunun hakkında endişelenmemize gerek olmayacak zaten.”

Onun için hissettiği nefretin her bir parçasını kullanan Eden, yeni gözlerinin parlamasına izin verdi. Söylediği şeyi tam olarak anlamamıştı bile. “Ben artık bir Ankh’ım. Teagan. Aramızdaki ırk sorununun, üstesinden gelmek için biraz fazla büyük olduğunu düşünmüyor musun?”

Teagan sırtıttı. “Sivri dilini kaybetmemişsin. Bunu bilmek güzel. Ve tüm bu Ankh meselesi yakında sorun olmaktan çıkacak.” Omuz silkti.

Eden sanki buz kesilmişti. Göğsünden diline doğru kulak parçalayıcı bir haykırmanın ilerlediğini hissetti ama birden beyninin içine fısıldayan bir ses durmasını söyledi. Teagan bundan keyif alıyor, onu kışkırtıyor, uzatıyordu. Ona lanet olası memnuniyeti vermeyecekti. “Noah nerede?”

Tam da tahmin ettiği gibi, konuyu uzatmamasından dolayı Teagan’ın yüzünün düştüğünü gördü. “O serbest kalacak. Ama ilk önce patronunla küçük leydisinin işbirliği yapmalarına ihtiyacım var.”

“Ne istiyorsun?” Cyrus’ın sesi koridorda ve ötesinde yankılandı. Onun hatırı sayılır derecedeki kadim gücüyle yüzleştğinde Teagan’ın havasının sönmesini görmek Eden’a keyif verdi.

Kuzeni duraksamasını kaba bir sırtımayla kapatmaya çalıştı. "Seni ve Valeria'yı güçsüz bırakmak için size potasyum klorür enjekte etmek istiyorum. Ve siz beni sorgulamaya başlamadan önce..." Arkasına dönüp eline bir kumanda aldı ve yanındaki televizyon ekranına uzattı. "İşte sizin çocuk ve yaşlı bayan. Yaşıyorlar ve iyiler." Noah ve Mhairi ekranda belirdi, bodrumdaki duvara kelepçelenmişlerdi. Eden ekrana doğru ilerlediğini hissettiğinde Valeria onu kolundan tutup durdurdu.

"Bu bir hile olabilir." Eden sesinin sakın çıkmasına çalışıyordu.

Teagan gözlerini devirerek cep telefonunu çıkardı ve hızlı arama tuşuna bastı. "Altı. Erkek tutsakla konuşman gerek. Çabuk hallet." Telefonu sertçe kapatıp ekrana işaret etti.

Elinde bir bıçak olan, kocaman, hantal bir ruh yiyicinin ekranda belirmesini izlediler. Adam bıçağı kaldırıp Noah'nın karnına soktuğunda ve çevirdiğinde Eden'in içi korkunç bir dehşetle doldu. Noah'nın tiz haykırışı Teagan'ın arkasındaki bodrum merdivenlerinde yankılanınca gözlerinde intikam ateşiyle kuzenine döndü. "Seni öldürmekten ne kadar zevk alacağımı sana söyledim mi?"

Teagan burnundan bir soluk verdi. "Sözler, sözler..."

Neyse ki Noah'ya saldıran ruh yiyici tek bir deşici saldırıyla tatmin olmuştu. Adam ekrandan kaybolunca Teagan televizyonu kapattı.

"Eee?" diye sordu Cyrus'a beklenti içinde.

Cyrus'ın bakışları onu delip geçti. "Eden'dan tam olarak ne istiyorsun?"

Teagan bir süreliğine onu inceledikten sonra dudaklarında küçük bir gülümseme oluştu. "Biliyorsun, değil mi?"

"Nereden öğrendin?"

"Ryan'dan."

"Nasıl?" diye sordu Cyrus.

"Merrit'i almaya geldiğinde senin evinden çalmış."

Eden, bir Teagan'a bir Cyrus'a dönüyor, kalbi bilmediği bir korkuyla çarpıyordu. "Ne? Neden bahsediyorsunuz siz?"

Cyrus'ın gözlerindeki önlenemeyen öfkeyi gören Teagan kahkaha atıp omuz silkti. "Bu şeref benim mi olsun?"

"Neler oluyor?!" diye bağırdı Eden. Teagan'ın Hükümdar'ı tedirgin etmiş olmasından dolayı dehşete kapılmıştı.

Kuzeni ceketinin cebine elini uzatıp milyonlarca yıl öncesine aitmiş gibi görünen, yırtık pırtık bir günlük çıkardı. "Bunlar senin Hükümdar'ının karalamaları." Sarı sayfaları Eden'a gösterdi. "Tanrılarla konuşmuş olan Mısırlı bir vudu rahibesinin teorilerinden alınmış. O teorilerde kadın Umulmayanlar'ı anlatıyor. Gerçekten ilginç olan kısmı duymak ister misin?" Teagan ona bakıp ukala bir şekilde sırtıttı. O an, anladı. Korkunç bir şey ortaya çıkmak üzereydi. *Eğer bir Umulmayan'ın, kendi soyundan birinin kanının vücuduna girmesiyle bir savaşçıya dönüşmesi doğruysa, o halde kanın özümsemesinin üstünden yedi yıl geçmeden önce, soyun ölmesinin, savaşçıyı öldürmesi ve ruh yiyicinin tekrar oluşmasını sağlaması da doğrudur.*

Eden gözlerini kırıştırdı, kendini aptal gibi hissediyordu. "Bu ne anlama geliyor?"

Teagan'ın yüzündeki şeytanca gülümseme Eden'ın kusmak istemesine neden oldu. "Yani Ankh'a dönüşmek için

sana kan veren kişi –ki bu Mhairi oluyor– dönüşümünden yedi yıl önce ölürse, senin içindeki kanı da ölüyor ve sen tekrar bir Kutsanmış oluyorsun.” Gözleri bu olasılık karşısında heyecanla parlıyordu.

Eden kendini gırtlğından bıçaklanmış gibi hissetti. Sahip olduğu tüm kuvveti dizlerinin bükülmemesi için kullandı. “Yedi...” diye fısıldadı inanmamış gibi.

“Evet. Bu, Mısır’a özgü bir şey. Yedi gezegen, yedi yıl bereket ve yedi yıl kıtlık, takımyıldız saçmalıkları falan filan. Önemli olan şu ki, Paradise, bu benim seni geri alacağım anlamına geliyor.”

Eden’in içindeki katıksız dehşet ve korku dışarı fişkırdı. “Bana öyle seslenme!” Bu mümkün değildi. Olamazdı. Tüm hayatını bu şekilde ondan alamazdı Teagan. “Noah’dan ne istiyorsun?”

Mhairi’den ne istediğini öğrenmişti.

“Yaşlı kızı öldürmeme izin vermezsen... sorun yok... o zaman senin çocuğı öldürürüm.” Teagan omuz silkti, sanki kahvaltıda hangi gevrekten yemek istediğini soruyordu. “Hangisi olacak, Eden? Noah mı, Mhairi mi?”

Bu soru vücudunda şok etkisi oluşturunca Eden dönüp yardım için Cyrus’la Val’e baktı.

“Onlar sana yardım edemezler Eden.” Teagan sırtıttı. “Aslında... sanırım onların enjeksiyon konusunu kabul edip etmedikleri hakkındaki cevaplarını almayı bekliyorum.”

Cyrus ve Val’in rızalarını göstermek için başlarını sallamaları Eden’ı aşırı derecede şaşırttı. Şimdi gözle görülür şekilde titremeye başlamıştı. Ona yardım etmek zorundaydılar! Onu terk edemezleri, bunun olmasına izin veremez-

lerdi. Tekrar bir ruh yiyici olmaktansa ölmeyi tercih ederdi.
Ama Noah.

Gözünden akan sıcak bir öfke gözyaşını kızgınlıkla sildi. Bunu yapabilir miydi? Sevdiği çocuğu kurtarmak için kendisinden ve Mhairi'den vazgeçebilir miydi?

Cevap onu dehşete düşürdü.

"Cyrus?" diye yalvardı. Etraflarını çeviren ruh yiyicilerden ikisinin Teagan'ın emriyle öne çıkmasını ve takım elbiselerinin cebindeki iğneleri çıkarmasını izledi. Gözleri kocaman olmuş bir şekilde, cevap almak için sessizce Cyrus'a baktı. O sırada iğne, koruyucusunun boynuna girdi.

"Hiç korkma, Eden," dedi Cyrus yumuşak bir şekilde. "Horus'un Gözü daima izler."

Kaşlarını çatan Eden, Cyrus'ın esrarlı sözlerinin anlamını çözmek için beynini zorladı. Ne? "Cyrus?" dedi endişeyle ama Hükümdar'ın gözleri kapanmaya başlamıştı bile.

Horus'un Gözü daima izler.

Horus'un Gözü...

Horus'un...

Eden soluksuz kaldı ve bakışlarında bir zafer pırıltısıyla Teagan'a döndü. Darius! Darius geliyordu. Eden, ne zaman ya da nasıl geleceğini bilmiyordu ama Darius'ın onları kurtaracağını her nasılsa biliyordu. Ondan geldiğini hissettiği güç...

Birdenbire onun ne zaman geleceği önemsizleşti; onun dışarıda, yardım etmeye hazır halde olduğunu bilmek Eden'i hareketlendirdi. Öfkeyle kükreyerek Teagan'a saldırdı ve onu yere devirmek için tüm gücünü zorladı. Ellerini kuzeninin boynuna sardığında hissettiği nefret ateşine rağmen, yoğun

ve tanıdık bir gücün evi sardığını hissetti. Güç, duvarlardan yankılanıp havada titreşerek tenine yapıştığında, bunun bu dünyaya ait bir şey olmamasından dolayı dehşete düştü. Bir renk ışını hızla yanından geçtiğinde başını arkaya çevirdi ve koyu renkli bulanıklığın adamları kesip geçtiğini gördü. Acı haykırıışlar, homurdanmalar ve kesilen bedenlerin sesleri daha da artarken duvarlara kanlar fışkırıyor ve antre soluk kesici bir bakır kokusuyla doluyordu.

Eden birden çenesinde göz yaşartıcı bir acı hissetti ve arkaya doğru düştü.

Kahretsin! diye bağırdı içten içe öfkeyle. Teagan onu yumruklamış ve kalçasının üstüne düşürmüştü. Bacağını hızla onun bacaklarının arasına doğru kaldırdı ama kuzeni bunu beklediği için yana çekilmişti. Bu, Eden'a yerde dönüp ayağa kalkma fırsatı verdi. Arka plandaki çılgınca katliamı görmezden gelmeye çalışarak tüm dikkatini kuzenini alt etmeye verdi. Teagan'ın öldürdüğü insanları düşündü. İşkenceyi. Tecavüzü. Merhametin çok ötesindeki sadizmi. Onu suçlarına katlanmak zorunda bırakmasını düşündü. Onu durdurmak için nasıl güçsüz olduğunu düşündü.

Ama artık güçlüydü.

Geçen haftalarda öğrendiklerini hatırlamaya çalışarak onun etrafında dönmeye başladı ve sahip olduğunu hiç düşünmediği bir sabırla, önce onun saldırmasını bekledi. Teagan'ın güçlü yumruğu gelince kolayca hareket ederek kenara çekildi. Bileğini kavradı, burktu ve dizini onun bacağının zayıf kısmına geçirerek kuzenini yere devirdi. Kolunu sertçe yukarı çekti. Çatırt.

Teagan'ın haykırıışı hiç de tatmin edici değildi.

Kuzenin'in ölümünden tahmin ettiği kadar keyif almaya-
cağını fark ettiğinde garip bir keder ve rahatlama karışımı
hissetti. Artık var olmayan parçası, kalbinin en karanlık kı-
sımlarından hoşlanıyor olabilirdi. Evet, Teagan'ın ölmesini
istiyordu ama tek istediği buydu. Sadece gitmesini istiyordu.
Bundan dolayı da sevinç falan hissetmiyordu. İçinde bir za-
manlar karanlık bir parça vardı ama Eden artık ona ait
değildi. O, aydınlığa aitti. Bu aydınlık, görevini gerekli ama
çirkin kılıyor ve yaparken keyif almamasını sağlıyordu. Ve
bu pisliğin onu karanlığa geri döndürmesinin imkânı yoktu.

Kuzenin'in dirseği kalkıp yüzüne yapışınca bu güçlü dar-
beyle başı arkaya savruldu. Sendeledi. Burnu ve boynundaki
kaslar yakıcı bir acıyla sızlıyordu. Silkindi ve Teagan ayağa
kalkıp kırık kolunu yerine sokarken duruşunu değiştirdi.

“Uzaklardayken birkaç numara öğrenmişsin ama ben
buna tüm gün devam edebilirim. Kılıcın olmadan beni asla
alt edemezsin.”

Arkalarında kaba bir haykırış duyduklarında ikisi de
döndüler. Eden'in gözleri rahatlamaıyla ve gerçek bir korku
ve dehşetle kocaman açıldı çünkü kafası kesilmiş cesetler
çöplüğünün ortasında duran Darius'ı görmüştü.

“Neler oluyor?” Kuzeni arkasında soluk alıp verdiğinde
Eden onun sesinde ilk defa gerçek korku hissetti.

Darius'ın yüzü ifadesizdi, kan damlalarıyla kaplanmıştı,
kara gözleri kopkoyu ve ulaşılamazdı. “Al,” dedi Eden'a ve
havada bir kılıç kendisine doğru uçarken Eden hızla gözlerini
kırptırdı.

Fakat tam kılıcı almak için uzanmışken tanıdık bir kol
önünde belirip kılıcı kaptı.

Noah.

Eden onun bitkin görünüşüne dikkatle baktı. İlacın verdiği yorgunluk hâlâ gözlerindeydi. Göğsüne ve yüzüne sıvı ve pıhtılaşmış kanlar yayılmıştı. Gözlerinde Eden'in kalbini durduran üzgün bir bakış vardı.

"Mhairi öldü," diye fısıldadı, Eden'in yanından geçip kılıcı Teagan'a doğrulturken. "Beni dışarı çıkardı ama şunun gangsterlerinden biri onu öldürdü." Eden'a göz ucuyla baktı. "Bunu yapmak zorunda değilsin. İstersen senin yerine ben yapabilirim. Seve seve."

"Yaşlı sürtük öldü demekle neyi kastediyorsun?!" dedi Teagan sertçe. Eden'in üstünde dolaşan gözleri alev alevdi. "Değişiyor olman gerekirdi! Neden değişmiyorsun, kahretsin?"

"Çünkü..." Darius'ın bilge sesi arkalarında yankılandı. "Yazıyı yanlış okumuşsun. Eden'in dönüşümünü geri almak için soyun tamamının ölmesi gerekiyor."

Eden'm içi rahatlıkla dolarken Teagan onlara doğru fırladı.

"Noah!" diye bağırdı Eden, geri çekilip ona yol verirken.

Noah duruşunu değiştirince –Eden, onun Teagan'la yüzleşmek için enerjisini toplamak amacıyla vücudunun her hücrelerini kullandığını görebiliyordu– gri gözleri tedbirli bir şekilde bakmaya başlayan Teagan geri çekilerek kendini hazırladı. Noah ona bakıp başını salladı. Sessiz kelimeleri, ona aralarındaki şeyin her zamanki gibi biteceğini söylüyordu. Teagan'ın çenesi, birisiyle aynı fikri paylaşmadığı zamanlarda olduğu gibi gerildi. O, takıntısı tarafından kör edilmiş

bir yaratıktı.

Teagan, Noah'nın kılıçla saldırılarından kaçıyor ama Noah devam etti ve onu köşeye sıkıştırana kadar kılıcını vücudunun yakınlarına, havaya savurdu. Teagan kendini kurtarmak için son bir çabayla Noah'nın üstüne atılınca Ankh yere düştü ve Teagan tökezleyerek onu geçti. Sonra yüzleşmek için arkasını döndü ama karşılaştığı şey Noah'nın kılıcının kenarıydı. Eden'in içi rahatlamayla doldu, belki de biraz tatminle. Fakat dakikalar önce de fark ettiği gibi, keyif yoktu.

Teagan'ın kafasız vücudu yere çarpar çarpmaz Noah da kılıcını atıp yere yığıldı. Eden hızla ona doğru koştu ve dizlerinin üzerine çöküp titreyen elleriyle yüzünü tuttu. "İyi misin sen?" diye fısıldadı.

Noah başını salladı, gözleri onun yüzünde dolaşıyordu. "Onu kurtaramadım"

Mhairi'nin ölümünü ve yarın için önünde yatan korkunç görevi, Tobe'la ebeveynlerini bilgilendirmeyi düşündüğünde gözlerinden akmak isteyen gözyaşlarını geri gönderdi. "Yapma böyle. Senin suçun değildi."

Noah'nın hüzünlü gülümsemesi onun farklı hissettiğini gösteriyordu.

Eden hıçkırıklarını tutarak ayağa kalktı ve Noah'nın da kalkmasına yardım edip onu tuttu. Sonra, Cyrus ve Val'in bilinçsiz bedenlerinin üstüne eğilmiş olan kadim Ankh'la yüzleşmek için döndü. Etrafları katledilmiş, korkunç, kanlı, tüyler ürpertici bedenlerle doluydu. Yerde kafalar, uzuvlar ve iç organlar doluydu. Duvarlara fırlayanlar da vardı. Eden kusmamak için kendini zor tuttu. Gözlerini bu kıyımı yapan

savaşçıya odaklayıp diğer görüntüleri kafasından silmeye çalıştı. “Buradan gitsek iyi olur. Heyet gelmek üzeredir.”

Darius onu onaylar gibi başını salladı. “Haklı olduğumu düşünüyorum. Gitmeden önce Cyrus’la Valeria’yı buradan çıkarmanıza yardım edeceğim.”

Eden başını salladı. Bu adamla, bu... her neyse... onunla nasıl konuşacağını bilmiyordu. “Buna minnettar olurum. Acaba... Mhairi’nin cesedini ailesine geri vermemiz gerek.”

Darius başını salladı. “Onu ben hallederim. İçin rahat olsun.”

Cyrus ve Valeria’yı antrenin zemininden kaldırırken Eden, Noah’nın gözleri önündeki sahneden dolayı şoka girdiğini görebiliyordu. Eden’la göz göze geldiklerinde, gözleri daha önce hiç görmediği bir boşlukla bakıyordu. Eden başını iki yana salladı. Darius’tan, bir yorum yapamayacak kadar çok korkuyordu.

“İşte.” Darius pufladı ve Cyrus’la Val’i hiç de nazik olmayan bir şekilde arka koltuğa attı. “İkiniz bensiz idare edebilecek misiniz?”

“Şey...”

Kadim savaşçı eliyle evi gösterdi. “Yapacak küçük bir temizlik işim var.” Sonra Eden’a göz kırptı. Ona kahrolası bir göz kırpmıştı!

“Tabii,” dedi Eden hemen, Noah’nın yolcu koltuğuna binmesine yardım ederken. “Bundan sonrasını ben hallederim.”

Eden arabayı hızla sürerek garaj yolunda ilerlerken çakıllar Cyrus’ın arabasına çarpıyordu ama bu umurunda bile değildi. Bu noktada, en çok kimden korkması gerektiğinden emin değildi. Heyet mi?

Yoksa Cyrus’ın en iyi arkadaşı mı?

YİRMİ YEDİNCİ BÖLÜM

İyileşme Zamanı

Kapıdaki kendinden emin bir vuruş üçünün arasındaki sessizlik sisini kaldırdı. “Girin,” dedi Cyrus. Bu, Eden’in kendine gelmesini sağlamıştı.

Koltukların birine kıvrılmış şekilde oturuyordu. Val de diğer uçtaydı. Cyrus mini barın yanında, elinde hiç dokunulmamış bir bardak viskiyle ayakta duruyordu. Geçen yirmi dört saatte pek çok şey olmuştu ve Eden hayatında ilk kez bununla tek başına başa çıkmak istememişti. Val ve Cyrus gezegendeki en konuşkan insanlar olmayabilirlerdi ama onlarla sessizce oturmak, tek başına sessizce oturmaktan daha iyiydi. Cyrus’ın güvenlik görevlilerinden ikisinin –iki Neith Savaşçısı’nın– içeri girmesi Eden’i kendine getirmişti. Beyni, belli bir amaçla Cyrus’a doğru yürüyen adamlara odaklandı. Adamlardan yaşlı olanı Cyrus’a ilk ulaşan oldu. Adamın siyah kotu ve kazağı Eden’a Noah’nın favori kılığını anımsattı. Noah’yı düşünmek içine yıkıcı bir kaygı vermişti ama o şimdi bunu düşünmek istemiyordu.

malikaneye bilinçsiz Val ve Cyrus'la ve oldukça halsiz olan Noah'yla döndüğünde Emma onu coşkuyla karşılamış ve onları güvenli bir şekilde geri getirdiği için teşekkür etmişti. Alain ona hiçbir şey söylememiş, sadece Cyrus'la Val'i yataklarına yatırmasına yardım etmişti. Eden olanları anlattıktan sonra da hiç cevap vermemişti. Bunun yerine Noah'nın bedenine kolunu dolamış ve oğlunun, odasına gitmesine yardım etmişti. Emma kocasının davranışı için özür dilemeye çalışmıştı ama Eden onu durdurmuştu. Alain, Noah'nın kaçırılması yüzünden onu suçluyordu. Eden'in anlattıkları karşısında pek de şaşırılmış görünmemekle beraber, Mezopotamyalı münzevi Darius'ın onların kışını kurtarmak için çağırılmak zorunda olmasını o da hoş karşılamamıştı.

Fakat diğer yandan Eden hâlâ çok şaşkındı. Aslında Darius'ın, ailesinin malikânesinde yapmış olduğu şeyi hâlâ atlatamamıştı. O kıyım, anılarından kolayca silinebilecek bir görüntü değildi.

Son birkaç gün Alain'i görmezden gelmişti, ki bu, Noah'yı görmezden gelmek demektir. Bu yüzden yavaşça kendilerine gelmekte olan Cyrus ve Val'le takılıyordu. Onlar Noah'dan daha yaşlı ve güçlü oldukları için ayağa kalkmaları kısa sürmüştü. Cyrus, Darius konusunu konuşmayı reddediyordu, bu yüzden onunla ilgili korkutucu gizemle baş başa kalmıştı. Darius, Salton'daki karışıklığın toparlandığını bildirmek için Cyrus'ı aramıştı.

Eden, ıstırapıyla baş başa kalmıştı; Noah'sızdı ve Douglaslar'ı arayarak Mhairi'nin ölümünü bildirmek çok çok zor olmuştu. Tobe telefonu bırakıp onunla konuşmayı red-

dettiğinde Eden uzun zamandan beri ilk defa gerçek göz-yaşlarına boğulmuştu. Bunu daha da kötü yapan şeyse Tobe'un, Eden'in başarısızlığının ayrıntılarını tam olarak bilmemesiydi.

Teagan ona ültimatom verdiğinde ve kendilerinin onlardan çok daha az sayıda olduklarını anladığında Eden bir anlığına... sadece bir anlığına... Noah'nın hayatını kurtarmak için kendisinininkiyle Mhairi'ninkini feda etmeyi düşünmüştü. Bunu kavramaya başlayamamıştı bile. Tobe onu kesin öldürürdü. Neyse ki Eden bu kararı vermek zorunda kalmamıştı. Sonraki birkaç gün boyunca bunun ne anlama geldiğini anlamaya çalışmıştı. Ankh olmak hayatının yegâne merkezine dönüşmüştü şimdi. *Yani yaklaşık olarak*, diye düşündü. Onun için dünyalar demek olan tek şeyi, yani Noah'nın hayatını kurtarmak için pes etmeye hazırdı aslında. Fakat diğer yandan bu, ondan tamamen zıt yöne kaçmayı ve bu karışık, yoğun histen olabildiğince uzaklaşmayı istemesine neden oluyordu. Başka bir yöndense, onu bir daha asla görmeme düşüncesine katlanamıyordu. Cyrus herkese Edinburg'tan aldığı haberleri verirken Eden, hayat ve aşkla ilgili (küçük şeyleri bilirsiniz) karışıklıkları düşünmeye ara vermişti. Tobe hâlâ onunla konuşmuyordu. O ve Douglaslar o sırada acılarını atlatmaya çalışıyorlardı. Eden ve Cyrus, ölümlerinin Eden'in kaderiyle nasıl bağlantılı olduğu konusunu onlara söylememeye karar vermişlerdi. Eden ilk başta buna karşı çıkmış ve Cyrus'ın ondan bir daha böylesine büyük bir sır saklamayacağına söz vermesini istemişti. Aldığı sözle de içi oldukça rahatlamıştı, çünkü Cyrus sözünü boza-

mayacak kadar onurluydu.

McLeish ve Mary konusuna gelince, bu meseleyle ilgili işler hâlâ havada asılı durumdaydı. Şimdi Amerika'ya döndükleri ve Teagan meselesi kapandığı için Cyrus, Eden'i ele geçiremeden önce Cosmina'yı yakalama konusuna yoğunlaşmıştı. Onun için şimdiki öncelik buydu. İki taraflı çalışan kız kardeşi Mary'yle ilgilenme işini McLeish'e bırakmaya karar vermişti. Adamın zaten Ankhları zorba, kibirli ve seçkin otoriter grup olarak gördüğü belliydi. (Eden bunların biraz da olsa doğru olmadığını söyleyecek değildi tabii.) Bu yüzden Cyrus onun, kız kardeşinin cezasını kendisinin vermesine izin vermişti, böylece McLeish, Çember'in uzlaşmacı yanını görebilecek ve gelecekte Ankhlara ihanet etme ihtimali azalacaktı.

Eden, Cyrus'ın bunu yapmakla bir amacı olduğunu düşünüyordu ama o, bu İskoç adama asla tam olarak güvenemeyecekti. Onu öldürmek ister gibi bakan birine göre, onun hakkında oldukça fazla şey biliyordu.

"Hükümdarım," dedi yaşlı olan Neith, Cyrus'ın önünde otoriter bir hava yayarak durduğunda. Eden onu tanıdığında oturduğu yerde dikleşti. Adamın adı Terrence Vincent'tı ve o, Cyrus'ın güvenlik şefiydi. "Haber aldık." Adamın gözleri kendisine bakarak parladığında Eden'in kalbi biraz hızlandı. Weston'a döndüklerinde Cyrus olası bir açığı araştırmaya başlamıştı. Mutlaka bir açık olmalıydı. Birisi Teagan'a, Eden'i nerede bulacağını söylemişti ve nereye gittiklerini yalnızca Cyrus'ın çatısının altında yaşayan ve çalışanlar biliyordu.

Oturduğu tabureden aşağı soğuk bir sertlikle kayan Cyrus gözlerini Terrence'a dikti. "Kim?" Sorduğu tek şey buydu.

Terrence arkasındaki genç adamı başıyla işaret ederek cevap verdi. "Jack sıçanın kim olduğunu buldu. Aynı anda tatile çıkan iki adamımız var. Roger Pike ve Dwight Carey. Jack, Carey'yi orada olmaması gereken bir anda Kontrol Odası'nda yalnız bulduğunda onu sorgulamış. Bu yüzden onun Carey hakkında araştırma yapmasına izin verdim. Ben de Pike'ı ve diğerlerini araştırdım. Ona ne bulduğunu anlat Jack."

Jack boğazını temizleyip Cyrus'la konuşmak için öne çıktı. Adam konuşmaya başladığında Eden'i şaşırtmıştı. Gözleri onunla koruyucusu arasında gidip geliyordu, yani Eden'i da önemsiyormuş gibi konuşmaya katıyordu. Weston'daki Neithlerden hiçbiri böyle bir şey yapmamıştı. Jack konuşurken Eden onu inceledi ve genç yaşına rağmen kendine bu kadar güveni olması karşısında şaşkınlığa uğradı. Yirmi bir yaşından daha büyük olamazdı bu adam. "Carey'nin daire-sine gittim ve orayı altüst ettikten sonra bir adres ve buluşma zamanı buldum. Güney Boston'daki eski bir ambarın adresiydi. Orada Dwight'ın cesedini bulduk. Bir bıçakla kalbinden yaralanmıştı ama aynı zamanda ruhu da emilmişti."

"Teagan." Cyrus başını salladı, gözleri sertti.

Gözleri öfkeyle dolan Jack başını salladı. "Öyle sanıyoruz, Hükümdarım. Cesedi öyle umursamazca bırakmak muhtemelen..."

"Onun Teagan olduğunu gösteriyor." Eden konuşmayı

bölerek genç Neith'in bakışlarını tekrar üstüne çekti. "Kuzenim hiçbir zaman sonuçları önemsememiştir. Ve kalbe saplanan bir bıçak... tam da onun tarzı."

Neith gözlerini bir anlığına onun üstünde tuttu. Odanın karşısından ona bakan koyu gözleri öyle derin bir ifadeyle doluydu ki bu, Eden'in biraz rahatsızlıkla kıpırdanmasına yol açtı. Sonra bakışlarını ondan çeken Jack, dikkatini tekrar Cyrus'a verdi. "Herkesi araştırdık, Hükümdarım. Ama Carey'nin yalnız çalıştığı ortaya çıktı."

"Teşekkürler," diye cevap verdi Cyrus. "İyi iş başardın." Sonra Terrence'a döndü. "Adamlarımdan herhangi birinin mutsuz olup olmadığını, bir sorunu bulunup bulunmadığını öğrenmek istiyorum. Bunun izinsiz yapılmasını umursamıyorum. Düşmanlarımızın adamlarımın herhangi bir kişisel sorununu yem olarak kullanıp onları ayartmasını istemiyorum. Anlaşıldı mı?"

Terrence hızla başını salladı. "Kesinlikle."

Neithler odadan ayrılırken Eden içinde bir şeylerin parçalandığını hissetti. Harika. Şimdi Cyrus'ın emrindeki tüm Neithler ondan nefret edecekti. Sanki erkek arkadaşının, ondan nefret eden babasıyla aynı çatı altında yaşamak yeterince kötü değildi.

Noah'nın yataktan kalktığı haberini almıştı. Onu görmek için beklemek zorunda olmak, Teagan meselesinden sonra yaşadığı tüm çılgınlıkları daha da kötüleştirmişti. Onu görmesi gerekiyordu. İçini rahatlatmalıydı.

Yaşadıkları şeylerden sonra onunla karşılaşacağı için kendini biraz sersem ve gergin hisseden Eden, Noah ve ailesinin odalarının bulunduğu üçüncü kata çıkmak için asansöre binmemeye karar verdi. Bunun yerine uzun yolu tercih etti ve devasa evin ürkütücü sessizliğini dinlememek için kulaklıklarını taktı. Alain'le karşılaşmamak için arkadaki hizmetli merdiveninden çıkarken *Metric*'in şarkısına eşlik ediyordu.

Kalbimin çekiç gibi vuruşunu duyuyor musun? Çekiiii-iiç gibi vuruyooooorr, hey! Eden, merdivenlerin tepesinde tökezledi ve kendini Jack'le karşı karşıya buldu. Bu kadar yakından bakınca onun koyu gözlerinin aslında mavi ve ifadesiz tutmaya çalıştığı yüzünün hoş olduğunu fark etti. Gerçekten hoş. Jack, kollarını göğsünde birleştirip onun yolunu tıkamadan önce, alnına düşen bir tutam ipeksi siyah saçı geriye itti.

Eden kulaklıklarını çıkardı. "Selam."

Jack bir kaşını kaldırdı. "O berbat sesinden dolayı kalbinin bir çekiç gibi vurup vurmadığını duyamıyorum." Sıcak, Boston aksanlı sesi alaycı bir şekilde ona ulaşınca Eden rahatladı. Belki yaşından, belki de ona karşı davranışından (şüpheli değildi, temkinli değildi, Eden'in sanki bir anda onlara saldıracağını düşünüyormuş gibi davranmıyordu) dolayı, Eden onun yanında, Cyrus'ın diğer güvenlik görevlilerinin yanında olmadığı kadar rahattı.

"Berbat mı?" Eden onun vücut dilini taklit ederek, savunmacı bir şekilde kollarını göğsünün üstünde birleştirdi. "Bu biraz sert olmadı mı?"

“Kulaklarım için evet.”

“Ah, ha ha! Sen komik birisin.”

“Bunu daha önce duymuştum. Ama cidden, sen gizlilik diye bir şey duymadın mı?”

Eden kaşlarını çattı. “Kendi evimde neden gizlice iş yapayım ki? Yoksa siz çocuklar bir başkaldırı mı planlıyorsunuz? Melezi öldüren ilk kişi Cyrus’ın Cayman S arabasının anahtarlarını mı alacak?” Eden sadece dalga geçiyordu ama Jack aniden gerildi ve onun şakasını ciddiye aldı.

“Bu komik değil, Eden. Seni incitmekle ilgili bir şaka bile yapmak birimizi Cyrus’ın önünde ipe dizebilir. Senin güvenliğin meselesi bizim için çok ciddi bir iş.”

“Ben kendi başımın çaresine bakabilirim.”

Jack koyu mavi gözlerini üstünde gezdirince Eden içten içe kızardı. “Ben de böyle duydum. Ama yine de... bir daha bunun gibi saçmalıklardan bahsetme, tamam mı? Ben bir gün Cyrus’ın güvenlik şefi olmak istiyorum ve bu onun kızını öldürmekle ilgili şakalar yapmak istediğim izlenimi oluşturmaz.” Eden’in alaycı bakışları karşısında birden rahatlamış gibi göründü ve omuz silkti. “Ve araba Aston Martin olurdu. One-77’yi seçecekken neden Porsche’u seçesin ki?”

Eden bir kahkaha attı. “Ben Porsche’u isterdim. Porsche için öldürülmeyi tercih ederim.”

Jack ona sırtıp kenara çekildi. “Ah, yine ölüm şakalarına başladık. Başımı belaya sokacaksın.”

Eden onun uzun gövdesinin yanından geçip üçüncü ka-

ın zeminine ayak basarken kıkırdadı. “Bu benim özelliğim, yoksa bilmiyor muydun?”

“Ne? Birilerinin başını belaya sokmak mı?”

“İnsanların. Savaşçıların. Masumların.” Teagan’ın. Tobe’un ailesine yaptığını düşünürken gülümsemesi soldu. Tobe’un bir daha onunla konuşup konuşmayacağını bilmiyordu. Neden bu adam konuşuyordu ki? Onun daha önce ne olduğunu biliyordu sonuçta. Teagan’ın onun neyi olduğunu biliyordu. Eden başını kaldırıp gözlerini Jack’in tereddütsüz gözlerine dikti. “Sen neden benimle bir şahısmışım gibi konuşuyorsun ki? Kuzenimin Carey denen adama ne yaptığını görmüşsün. Ayrıca onun İskoçya’daki Neithlere yaptıklarını da duymuş olmalısın.”

Jack’in gözleri koyulaştı ve yüz ifadesi gerildi. “Sanırım bir kişiyi ailesinin kim olduğuyla yargılamamak gerektiğini düşünüyorum ya da geçmişleriyle.”

Eden, Tobe’u ve Douglasları düşündü. Onlar da başlarına gelen şey yüzünden onu yargılamamışlardı. Mutsuz bir şekilde burnundan soluk verdi.

“Biraz sabret. Etrafımda yeterince takılırsan fikrini değiştirirsin.”

Jack başını iki yana salladı. “Bundan şüpheliyim.”

Eden cevap veremedi önce havayı bir parazit sesi doldurdu ve Jack kulağındaki kablosuz kulaklığa parmağıyla bastırdı. “Tamam. Bir dakikaya oradayım.” İçini çekerek tekrar Eden’a baktı. “Görev çağırıyor.”

“Ciddi bir şey mi?”

“Ah, aşırı ciddi. Dawson’ın tuvalete gitmesi gerekiyor-

muş ama Kontrol Odası'nı gözetimsiz bırakamaz."

Eden güldü. "Çabuk gitsen iyi olur o zaman."

Jack içini çekti ve hızlıca sırtı. "Görüşürüz."

Onun hızla merdivenlerden inmesini izlerken Eden kendi kendine gülümsedi. Neithleri yargılamaktan ve hepsinden negatif yorumlar almayı beklemekten vazgeçmeliydi. Bazıları ona karşı iyiydi aslında. Cyrus'ın malikânesindeki yaşam hakkında biraz daha iyi hissedenden Eden dönüp Noah'nın dairesine doğru ilerledi.

Açık kapıyı tıklatarak gergin bir şekilde gülümsedi. "Gelebilir miyim?"

Yatağının kenarında oturmakta olan Noah ona şaşkınlıkla baktı. Eden zehrin vücudundan çıkmasıyla onun renginin normale döndüğünü görmekten memnun olmuştu. "Ah..." Noah rahatsız bir şekilde odanın karşı tarafına bir bakış attı ve Eden, odaya girdiğinde bunun nedenini anladı. Alain Valois'in kızgın bakışlarıyla karşılaştığında donakaldı.

Eden aptalca, onun karısıyla birlikte alışverişe gittiğini ve yukarı çıkıp *erkek arkadaşının* yanına uğramak için bunun en iyi zaman olduğunu düşünmüştü. Ah, Noah hâlâ onun erkek arkadaşı mıydı? Alain'in ona bakış şeklini incelerken bunu endişeli bir şekilde düşündü.

"Noah dinleniyor, gitmelisin." Eliyle kapıyı gösterdi.

Herkesin Noah'nın yetmiş yaşında olduğunu unutmamasına şaşmamalıydı. Anne babası ona hâlâ bir çocukmuş gibi davranıyordu.

Eden cevap veremedi Noah ayağa kalktı. “Baba, onunla bu şekilde konuşma.”

Alain homurdandı. “Onunla herhangi bir şekilde konuştuğum yok. Sen hâlâ dinleniyorsun.”

Noah gözlerini devirdi. “Baba, ben iyiyim ve kız arkadaşım ile biraz yalnız kalmak istiyorum.”

Kız arkadaşı. Eden’in göğsü tekrar rahatlamıştı.

“Kız arkadaşın mı?” Alain’in gözleri kocaman açılmıştı. “Ne zamandır?”

Ah harika, yani Noah birlikte olduklarını henüz ailesine söylememişti.

“Bir süredir.” Noah sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Babasını kapıya doğru yöneltirken onun yüzündeki ürkmüş ve odaksız bakışları görünce eğlenmiş gibi görünüyordu aslında. Eden, baba oğul arasındaki etkileşimi altdudağını çiğneyerek izledi ve patlamanın gerçekleşmesini bekledi. Ama bunun yerine Alain’in omuzları yenilgiye uğramış gibi çöktü. Noah’nın babası zorlama bir asaletle odadan çıkmadan önce Eden’a son kez kızgın bir bakış attı. Sonra Noah kapıyı kapatıp ona döndü ve gülümsedi.

“Baban benden fena halde nefret ediyor.”

Eden’in önünde duran Noah sırtı ve elleriyle kalçasını kavrayarak onu kendine yapıştırdı. “Fikrini değiştirecektir.”

“Tobe gibi mi?” diye pufladı hüzünlü bir şekilde. Göğsündeki sızı nefesini kesti.

Noah içini çekip rahatlatıcı bir şekilde onun sırtını sıvazladı. “Onu duydum. O da fikrini değiştirecektir, Eden. Sadece biraz zaman tanı.”

“O zaman sana göre herkes fikrini değiştirecek, ha?”

“Babam *değiştirecek*... önünde sonunda.”

“Peki ya değiştirmezse?” diye mırıldandı, Noah’nın dudağına kondurduğu yumuşacık öpücükten dolayı gözleri kapanırken. Onun kendisini sarması, içini imkânsız sandığı heyecanlı bir hoşnutlukla doldurunca Eden ona yaslandı ve ellerini göğsünden kaydırarak boynuna doladı.

“O zaman sadece buna razı olmak zorunda.”

“Bu berbat bir şey...”

“Eden.” Noah’nın kolları onu daha sıkı sardı.

“Ne?”

“Seni kahrolasica sonsuz gibi gelen, uzun bir zamandır görmedim, bu yüzden seni öpmeye çalışırken babamdan bahsetmeyi keser misin acaba? Bu, ortamı bozuyor.”

Noah onun kendisini, ağzından fırlamaya hazır olan bir cevapla paylamasına fırsat vermedi. Onu derin bir öpücüğün içine çektiğinde Eden’in bacakları titremeye başladı. Dili neşeli bir şekilde onunkine dokunuyor ve tüm vücuduna kıvılcımlar gönderiyordu.

Noah nefes almak için onu bıraktığında Eden onun dudaklarına doğru soluk alıp verdi ve gülümsedi. Aklına birden, bunu onunla yapmak için sonsuz bir hayata sahip olduğu geldi. “Kıçını boşuna kurtarmadığımı biliyordum.”

Noah kaşlarını çatı. “Pardon ama o işin bendeniz tarafından yapıldığını düşünüyorum.”

Eden bir kaşını kaldırdı. “Sanırım teknik olarak Darius tarafından yapıldı.” Sadece bunu düşünmekle bile ürpermişti. Bu yüzden Noah onu kendine daha da yaklaştırdı.

“Evet. Neyse, bunu düşünmeyelim...” Yüzünü buruşturdu. “Bu kesinlikle ortamı bozuyor.”

“Ama cidden, o neydi...”

Noah’ın dudakları sert bir şekilde onunkilere yapışarak Eden’in sözünü kesti; nefes almak için çabalamasına neden olacak kadar sert bir öpücüktü bu. Noah geri çekilip parmaklarını onun yanağında gezdirdi. “Seçim yap. Katliam ve ölüm meseleleri konuşmak mı, yoksa kışını kurtarmış olan erkek arkadaşınla öpüşmek mi?”

Eden hafifçe gülümsedi ve onun dudaklarına ulaşmak için parmak uçlarında yükseldi. Onu hafifçe öperek dudaklarına doğru mutlu bir şekilde mırıldanma sesi çıkardı. “Kimin kimi kurtardığını ara verince konuşuruz.”

Noah başını salladı; gözkapakları yarı kapalıydı ve gözlerinin rengi koyulaşmıştı. “Bu iyi bir plan.”

Burada Noah’yılayken, Eden en azından bir süreliğine Cyrus’ın evinin dışındaki dünyayı unutabiliyordu. Ama içinin acı verici ve can yakıcı derinliklerinde biliyordu ki Noah’nın öpücükleri bu düşünceleri uzun bir süre uzakta tutamazdı.

SONSÖZ

Henüz Bitmedi

Darwin Rice, Winslow Malikânesi'nin tertemiz ve boş antresinde etrafına bakındı. Dudaklarını büktü; kullanılmış olan tüm temizlik malzemelerine rağmen havadaki kan kokusunu hissedebiliyordu. Ayak sesleri lüks zemin mermerde yankılandıkça teni karıncalanıyordu. Yerde küçük, siyah bir şey görünce gözlerini kısıp baktı ve sonra eğilip onu eline aldı.

Teagan'ın içine koydukları takip etme cihazı.

Burada kesinlikle bir katliam olmuştu ve ona Cyrus'la Darius'ı getireceğine söz veren küçük pislik gebermişti. Darwin ayağa kalkıp iş arkadaşının gözlerine bakarak başını iki yana salladı.

“Maalesef henüz bizim vaktimiz gelmemiş, Peter.”

Peter başını salladı. en az Darwin'in hissettiği kadar sıkıntılı görünüyordu. “Heyet'in geri kalanı Cyrus'ı yok etme girişimlerimizi durdurmak istiyor. Bunu, bu yolda karşılaştığımız pek çok başarısızlıktan biri olarak görecekler.”

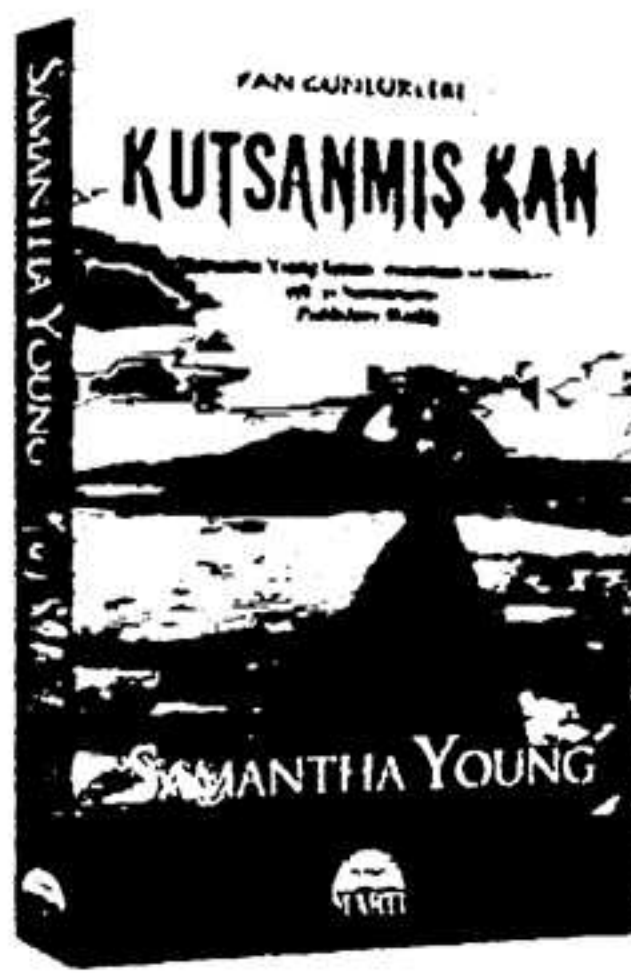
Darwin, arkadaşından duyduklarıyla, artarak damarlarına dolan öfkesini azaltmaya çalıştı. Cyrus ve adamları yıllardır onlarınkileri avlıyordu. Heyet'in bazı kanunlar çıkarmasına rağmen hem de. Onlar insanları öldürmüyordu ki, Tanrı aşkına! Ondan bundan biraz ruh alıyorlardı; insan neslinin kendi içinde kötülük yoktu sanki. Teagan Winslow, Çember'de asla düzelmeyecek büyük bir boşluk oluşturabilme kapısını açtığında Darwin bu sözün güzelliğine kendini kaptırmıştı. Cyrus'la Darius'ı alırsa Ankhların hiçbir şeyi kalmazdı. Neithler kontrolü ele alırdı. Ve onları öldürmek çok daha kolaydı.

Teagan'ın ona verdiği fotokopiyi, eski bir günlüğün fotokopisini, çıkardı. Burada Cyrus'ı ve evlat edindiği o küçük sürtüğü öldürmenin anahtarı yazıyordu. Darwin kâğıdın üstünden bakıp Peter'in gözleriyle karşılaştı. Kendi gözlerinde olan ışıltının, kendisiyle aynı ihtiyacın onda da olduğunu görünce hiç şaşırmadı. Peter onun en iyi arkadaşıydı çünkü ikisi Heyet'te, mesele ne olursa olsun her zaman aynı fikirde olurdu. "O zaman biz de onlar olmadan hareket ederiz."

Peter ağır ağır kafa salladı. "Bunun bazı sonuçları olabilir."

"Onlara Cyrus'la Darius'ın kellelerini götürürsek hiçbir şey olmaz."

HASRET E-KİTAPHANE

“Kan Günlükleri” serisinin 1. kitabı
Kutsanmış Kan

KARANLIK BİR DÜNYADA KÜÇÜK BİR IŞIK ARARSIN
BULDUĞUNDA ONA SIMSIKI SARILIRSIN
O IŞIK SANA İHANET ETTİĞİNDE İSE
EN KARANLIK DÜNYA SEN OLUP ÇIKARSIN...

Eden bir “Kutsanmış”. Ankhların deyimiyle bir Ruh Yiyici’dir. Kutsanmışlar, insanların ruhlarıyla beslenerek hayatta kalabilen canlılardır ve bunu ilk yaptıklarında bir insanın ruhunu tamamen almaları yani onu öldürmeleri gerekmektedir. Henüz bunu gerçekleştirmeyen Eden, her an artan açlığına karşı büyük mücadele vermektedir. Bunun en büyük nedeni de, bir insan olduğunu sandığı Noah’dır.

Eden, çok sevdiği arkadaşı Noah’nın aslında insan değil de, Kutsanmışları avlamakla görevli bir Ankh olduğunu öğrenir ve büyük hayal kırıklığı yaşar. İhanete uğradığını düşünen Eden öfkeye teslim olur ve ilk ruhunu almaya karar verir. Diğer yandan onu bu durumdan kurtarmaya çalışan Noah ve diğer Ankhlar, Eden’in bu dürtüsünü yok etmek için planlar yapmaktadır. Bir yanda kızgın, kırgın ve öfkeli bir Ruh Yiyici, diğer yanda ona doğruyu göstermeye çalışan bir Ankh vardır şimdi...